CatalunyaCristiana

Setmanari d'informació i de cultura religiosa

16 abril 2017

Any XXXVII • Núm. 1.960 • 2,70 euros

EN LA VETLLA PASQUAL UNS 300 ADULTS A CATALUNYA I BALEARS REBEN ELS SACRAMENTS DE LA INICIACIÓ CRISTIANA

Cridats a la Vida nova

Parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa de Barcelona.

DIEGO TOLEDO
«Ara tot té sentit veient les coses a través dels ulls de Déu»

IRENE MIÑAMBRES
«Serà un moment molt especial, perquè podré començar de manera completa el meu camí cristià»

AITOR PICHEL
«El que més m'agrada del cristianisme són els valors que Jesús promulgava»

P 3-6

Bona Pasqua!

Recomanacions literàries en el Dia del Llibre

P I-VIII

Propostes solidàries per Sant Jordi

P 8 i 9

Pensant-ho millor

L'alegria indica qualitat de vida

Josep M. Alimbau Argila
Medalla de Plata de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona

El P. Faber, poeta anglès, ministre anglicà, convertit al catolicisme, que juntament amb el cardenal Newmann va fundar l'Oratori de Londres, en els seus escrits ascètics va dir sobre l'alegria:

«L'alegria és un element important de la vida espiritual.

Molts que s'aturen en el camí de la vida espiritual o de la seva vocació és perquè els manca alegria.

Quan estem contents i alegres: res no ens importuna, res no ens sorprèn, res no ens altera, tot se supera.

L'alegria espiritual alleugera, allibera sempre.

Amb alegria afrontem millor, tota mena d'avatars, fracassos, malalties, mort...»

Keppler, catedràtic de les universitats de Tübingen i de Friburg, bisbe de Wurtemberg, entre altres obres va escriure el llibre *Més alegria* (Ed. Herder) en el qual defensava el dret de l'alegria. Va ser lector dels escrits sobre l'alegria del P. Faber. Mons. Keppler escrivia:

«L'alegria és un element i una necessitat de la vida.

L'alegria és un principi i una força vital.

Tota persona necessita, té necessitat de l'alegria.

Tota persona té dret a disfrutar de l'alegria.

L'alegria és tan indispensable per a les funcions físiques i intel·lectuals com per a la vida religiosa, per a la vida de fe.

La Redempció amb la Resurrecció va ser destinada a tornar l'alegria i a recuperar els drets hereditaris de la promesa.»

El P. Faber es preguntava: «Quin és el fi de la Creació —de la Resurrecció— sinó la participació de l'alegria del seu Senyor Jesús i fer-la extensiva a tots els que creiem i esperem en Ell?»

Sant Agustí ens va deixar escrit: «Els nostres cors estan desassossegats, inquiets, fins que no descansin en Tu, Senyor!

Moriràs, sí, però viuràs. Ressuscitaràs!»

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 19 d'abril del 2005: el cardenal Ratzinger és escollit el 265è Papa de l'Església.

Zoom

Carme Munté

El procés de pau al País Basc ha viscut un nou capítol aquest cap de setmana amb el desarmament de la banda terrorista. Entre els verificadors internacionals, cal destacar la presència de Matteo Maria Zuppi, arquebisbe metropolità de Bolonya i membre de la Comunitat de Sant'Egidio. La tasca de mediació de l'entitat fundada per Andrea Riccardi novament ha donat fruits. Ara caldrà treballar per la reconciliació de la societat basca. Hi ha molt dolor que necessita ser escoltat, acompanyat i guarit. Segons la Fundació Víctimes del Terrorisme, ETA ha matat 857 persones en els seus 51 anys d'activitat assassina.

La setmana en tuits

Antonio Spadaro @antoniospadaro
Director de «La Civiltà Cattolica»
En Crist confiem… (#PapaFrancesc) #Estocolm #Egipte #Diumenge de Rams

Laura Mor @laurapiula
Periodista i editora
Com diu l'amic @torresaguilo diumenge de Rams és l'espòiler del que vindrà. Bona Setmana Santa a tothom!

Jenna Le Bras @JennaLBs
Periodista
El gran imam d'Al-Azhar condemna immediatament l'explosió contra l'església de Tanta, Egipte

Pilar Díaz @PilarDiaz
Alcaldessa d'Esplugues de Llobregat
Consternada i colpida per la mort de la companya i amiga @carmechacon. Una dona única. Els meus pensaments amb la seva família #Esplugues

Raquel Sancho @sancho_raquel
Comunitat de Sant'Egidio
#9abril La joia de portar rams de pau a tothom pels carrers i les places de molts barris de la ciutat amb @santegidio_ES a Sants-Les Corts

Oscar Mateos @oscarmateos1
Cristianisme i Justícia
«Armes químiques i bombardejos. Cinisme i fàstic.» @Jordi_Armadans sobre Síria i la geopolítica de la mort que impera

Escoltat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda
Coordinador d'Informatius

Chacón i Forcades

Carme Chacón ha mort als 46 anys després d'una vida amb el cor delicat. Lluís Serra, secretari general de la Unió de Religiosos de Catalunya, deia el 10 d'abril, a *la Tria* dins la primera hora de la Fórmula Estel, que la dirigent socialista i exministra «va lluitar i s'hi va esforçar, fins i tot amb una maternitat mèdicament desaconsellada, sense deixar-se entorpir». D'altra banda, Teresa Forcades repassava el mateix dia 10, a les 9 del matí en una entrevista amb Mercè Raga, des dels seus doctorats en Medicina i Teologia fins al seu compromís sociopolític mitjançant el moviment Procés Constituent.

També explicava la seva vocació benedictina, ara en situació d'exclaustració. Del llibre *Els reptes del papa Francesc* (Viena, 2017), Forcades destacava que «tracta de moviments, actualment dins l'Església catòlica, que s'acosten al Sant Pare». La religiosa comentava que ara «estem més a prop del celibat opcional que no pas del sacerdoci femení».

Editorial

La Pasqua dels nous batejats

Avui és Pasqua, la festa de les festes, la festa de la vocació baptismal. Tot i que entre nosaltres, majoritàriament, el baptisme continua essent d'infants, cada vegada hi ha més adults que demanen ser batejats.
Fa uns quinze anys, molts es batejaven per casar-se, ara les demandes són diverses: una experiència interior que demana resposta, la recerca del sentit profund de la vida, un sofriment que els ha fet relativitzar i descobrir el que és realment important, un testimoni que els ha interpel·lat... Ens trobem en un moment de fam de sentit i d'esperança i alguns que pensaven que la fe era una cosa depassada tot d'una s'adonen que la trobada amb Jesucrist els omple de pau i alegria.
Per preparar-se apropiadament per rebre el baptisme, el Concili Vaticà II va recuperar l'antiga institució del catecumenat, que té com a finalitat permetre els catecúmens portar a maduresa la seva conversió a la fe (Catecisme, 1248). El catecumenat, comporta un procés intens d'evangelització i d'acompanyament personalitzat: cal discernir rectament. Alhora els catecúmens representen una riquesa i un envigoriment de les comunitats cristianes. Molts provenen d'altres latituds i aporten nous estils de viure i celebrar la fe. Quan els ritus que acompanyen el procés catecumenal se celebren dins de l'eucaristia, davant la comunitat, molts se senten interpel·lats. El fet de veure persones que han respost lliurement i generosa a la iniciativa de Déu, els mou també a actualitzar les exigències derivades de la seva condició de batejats.
El baptisme és la inserció de la persona en la mort, sepultura i resurrecció del Senyor i, per tant, el millor moment per rebre'l és la Vetlla Pasqual. El baptisme d'adults se sol viure amb molta emoció, tant per part del qui el rep, com de la comunitat que l'acompanya. En el ritual romà, el ministre pregunta al catecumen: «Què demanes a l'Església de Déu?» I la resposta és «la fe» i «què et dona la fe?», «La vida eterna» (íd. 168). És una bona notícia que prop de trescents adults a Catalunya i a les Balears rebin el sagrament de la iniciació cristiana en aquesta Vetlla Pasqual.
Rosa María Jané dedica el Primer Pla d'aquest número al catecumenat amb testimonis de catecúmens de diverses diòcesis catalanes i de mossens i laics que tenen encarregat aquest important servei diocesà. El baptisme dona la vida nova i cada renovació de les promeses baptismals expressa el goig de la trobada amb Jesús Ressuscitat.

La redacció us proposa

Cents anys del naixement de Ramon Muntanyola
Sacerdot i poeta, va ser un gran defensor de la cultura catalana
P 10

Entrevista al teòleg Víctor Codina
El jesuïta acaba de publicar el llibre «Sueños de un viejo teólogo»
P 28-29

Eleccions presidencials a França
Dins d'un decencís generalitzat, l'electorat catòlic està fragmentat
P 16

Homenatge a Joan Maragall
Davant de la tomba del poeta amb motiu de la floració dels ametllers
P 33

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona
Administrador apostòlic de Mallorca

La millor assegurança de vida

Creiem de veritat que Déu fa bé totes les coses? La nit de la Vetlla Pasqual, hem pogut escoltar de part de Déu: «Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres» (Gn 1,26). Pot haver-hi una millor decisió? Pot haver-hi una millor notícia? Si és així, per què és tan difícil assemblar-nos-hi? A vegades, es percep més la imatge d'un ésser humà que va a la deriva o la d'un món que fuig de la vida i s'obstina a sembrar la mort, que no la d'un cor envigorit per l'esperança i inflamat per l'amor.
Aquesta nit també se'ns deia: «Si nosaltres hem estat plantats vora d'ell per aquesta mort semblant a la seva, també hem de ser-ho per la resurrecció» (Rm 6,4-5). Pot haver-hi un horitzó més lluminós? Pot existir un destí més feliç? Fets a imatge de Déu, semblants a ell, incorporats a Crist, vencedor del pecat i de la mort, ressuscitats, vius per sempre!
Avui és Pasqua de Resurrecció. La notícia és que Crist viu! La festa més gran de l'any, on totes les festes hi troben el seu origen i la seva projecció. Una festa que s'actualitza cada vegada que celebrem l'Eucaristia. No podem viure sense Crist, sense celebrar la seva presència, sense gaudir de la seva vida. Testimonis de Crist ressuscitat! Vol dir assemblar-nos-hi, seguir la tradició apostòlica, escoltant la seva Paraula, vivint en comunió de pregària i en solidaritat, disponibles per fer el bé *com ell*, decidits a estimar *com ell*, a perdonar *com ell*, a treballar per la justícia i la pau *com ell*. Aquest és el compromís d'estar amb Jesús i d'apropar-lo als altres, de sortir a cercar-los, d'acollir-los, conversar i caminar junts.
La «*Galilea*», la nostra Catalunya, on vol que el trobem és aquest immens i plural camp social de casa nostra on s'hi fa present perquè el descobrim i el servim en els nostres germans, especialment en els més necessitats: els qui passen fam, els qui passen set, els refugiats, els qui van nus, els qui estan malalts, els perseguits, els empresonats. No som guardians d'un sepulcre, sinó testimonis de Crist Ressuscitat.
Amb el meu fraternal afecte, feliç Pasqua de Resurrecció!

Nascuts a la Vida

Prop de 300 adults a Catalunya i Balears rebran els sagraments de la iniciació

Rosa María Jané Chueca

«La Vetlla Pasqual serà una experiència de transició, la confirmació d'un abans i d'un després.» Aquesta és la convicció de Diego Toledo, de 43 anys, un catecumen de la diòcesi de Vic que aquest Dissabte Sant rebrà els sagraments de la iniciació cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia). Com ell, uns 300 adults celebraran aquests mateixos sagraments a Catalunya i les illes Balears, uns 110 a l'arxidiòcesi de Barcelona. Per a Sergi Martínez, de 34 anys i de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, aquesta nit també tindrà un aire especial: «Serà inoblidable. Serà el pas de ser catecumen a ser cristià als ulls de Déu.»

Tots ells han realitzat un camí d'uns dos anys en un procés apassionant i sovint no exempt de dificultats. Mn. Felip-Juli Rodríguez, responsable del Servei Diocesà per al Catecumenat de Barcelona, ens explica que «la petició del baptisme respon a moltes situacions diferents: pot ser una experiència inicial de fe, algun esdeveniment de malaltia, alguna qüestió de desamor... en el fons es tracta del sentit de la vida. Sobretot, hi ha una experiència interior a la qual es vol donar resposta. Ja no és tant per casar-se, com passava al principi del catecumenat fa uns 15 anys».

Un altre motiu per acostar-se a l'Església catòlica és, segons el responsable del Servei Diocesà per al Catecumenat de Terrassa, Jaume Galobart, «perquè aquestes persones s'han trobat amb algú que els ha obert un interrogant: "Per què ets creient?" i és una novetat per a ells. S'apassionen per allò que donaven per superat. Descobreixen alguna cosa vivencial i actual i hi mostren molt d'interès. Aquesta recerca de trobar un sentit profund a la vida és gràcies a testimonis que han conegut a la feina, a la universitat, en alguna activitat assistencial...».

En el cas d'Irene Miñambres, de 24 anys i de l'arxidiòcesi de Tarragona, «els meus pares van decidir que quan fos gran escollís jo el meu propi camí pel que fa a la religió. Fa dos anys i mig vaig entendre que aquest era el meu camí i que estava preparada per seguir-lo de veritat». Diego Toledo apunta que la raó de fer el pas va ser «perquè vaig sentir un gran buit interior».

El perfil dels adults que demanen l'ingrés a l'Església catòlica és d'una persona d'entre 20 i 40 anys, «procedent de totes les situacions de vida que tenim avui a la societat», comenta Mn. Felip-Juli Rodríguez. Cada vegada és més alt el percentatge de persones que venen de l'islam, tot i que encara és incipient. «No ho tenen fàcil», reconeix Jaume Galobart, «perquè estan molt marcats per la gent que els acompanyen. En algun cas gairebé ha calgut fer-ho d'amagat i sense gaire publicitat perquè les conseqüències d'acceptar la fe en Jesucrist poden suposar posar en perill la seva integritat física».

El catecumenat és un procés intens d'evangelització i d'acompanyament personalitzat. Com comenta Mn. Felip-Juli Rodríguez, «el tema de fons és que hi ha un camí de discerniment on a més d'interioritzar la fe de l'Església i la vida de la comunitat cristiana, hi ha d'haver una conversió de vida».

En una societat on l'Església no gaudeix de prestigi social i on es vol relegar Déu a l'esfera privada, el Senyor continua tocant els cors. A Diego Toledo, el que més l'atrau de la fe cristiana és «la il·lusió de viure, l'equilibri per a la vida, la pau, la tranquil·litat i l'harmonia en tots els meus actes i pensaments. He descobert que ara tot encaixa i té sentit veient les coses a través dels ulls de Déu». A Aitor Pichel, de 24 anys i de la diòcesi de Sant Feliu, «el que més m'agrada del cristianisme són els valors que Jesús promulgava i que li era igual la classe social de les persones: pobres, rics, lladres, etc., per a Déu tothom és igual».

Però no només han descobert un

Ritu d'elecció de catecúmens a la catedral de Barcelona. / *Miquel Fabregas*

Foto de família dels catecúmens de Barcelona. / *Miquel Fabregas*

cristiana en la Vetlla Pasqual

Déu personal i amorós, sinó que també han trobat una comunitat cristiana «que s'ajuda sense esperar res a canvi. He descobert un món nou per a mi que, sens dubte, m'acompanyarà tota la vida», afirma Irene Miñambres. També Sergi Rodríguez subratlla «la sensació de comunitat, de mai no estar sol». En Sergi sempre havia estat interessat en la fe cristiana, però mai no s'havia atrevit a visitar una església i preguntar...

Una comunitat que acompanya

«La qüestió és que el catecumen faci una experiència personal de Jesucrist en l'interior d'una comunitat», assenyala Mn. Felip-Juli Rodríguez. I afegeix: «Els catecúmens són una riquesa per a la comunitat cristiana. Quan els ritus que acompanyen el procés catecumenal se celebren en l'interior de l'eucaristia, davant de tota la comunitat, això interpel·la la mateixa comunitat perquè hi ha unes persones que han respost lliurement a la iniciativa de Déu. És com si tota la comunitat cristiana estigués embarassada i hagués de ressituar els mobles... això és un gran do per a la renovació eclesial.»

Jaume Galobart assegura que «un dels reptes és com acollir els que venen a demanar el baptisme i com la comunitat viu aquest procés perquè sigui capaç d'acceptar aquesta persona com un do de Déu i com una crida a ser més coherent, més testimonial i més vivencial. Ha de ser motiu de regeneració: noves activitats, noves maneres de celebrar, d'acollir, de reflexionar la fe i d'organitzar-se».

DIEGO TOLEDO
«La Vetlla Pasqual serà una experiència de transició, la confirmació d'un abans i d'un després»

MN. FELIP-JULI RODRÍGUEZ
«El catecumen ha de fer una experiència personal de Jesucrist en l'interior d'una comunitat»

IRENE MIÑAMBRES
«He descobert un món nou per a mi que, sens dubte, m'acompanyarà tota la vida»

Els catecúmens necessiten sentir-se protegits perquè l'ambient general no els resulta propici, cosa que, d'altra banda, no els suposa un problema: «Això em dona més força», subratlla Diego Toledo. Ell forma part de la parròquia de Centelles i se sent «molt acompanyat». De fet, no consideren que vagin contra corrent: «No, gens ni mica», ens diu Irene Miñambres, «crec que, com jo, molta gent trobarà el seu lloc dins l'Església catòlica, encara que triguin un xic més». Aitor Pichel, integrat a la parròquia de Sant Andreu de la Barca, considera que, en general, en la societat «tenim massa estímuls i preocupacions com per adonar-nos de la necessitat dels valors i l'educació cristiana. Però no sento que vagi contra corrent perquè bàsicament cada persona amb els seus actes i decisions escull el camí que vol prendre a la vida, i en el camí que jo he triat, tant l'Església com el cristianisme hi tenen cabuda».

Sentint aquests testimonis, no és estrany que Jaume Galobart opini que «és un pas molt valent, molt valuós i interpel·lador per a l'Església catòlica». Amb cada persona que s'acosta per rebre els sagraments de la iniciació cristiana «em plantejo un cop més la condició de batejat, amb quina coherència la visc. M'ajuden a viure amb més profunditat la fe i crec que hauria de ser un revulsiu per a les comunitats que els acullen. Tota la comunitat, no només el catequista que acompanya, ha de prendre consciència que hi ha una persona adulta que vol batejar-se amb il·lusió i que voldrà viure i aprofundir la seva fe. Personalment, a mi m'impressiona molt ensenyar un adult a resar... hi ha moments molt emotius en aquest

Testimonis privilegiats

Els catequistes dels catecúmens, anomenats «acompanyants», se senten uns privilegiats perquè són testimonis directes de la transformació que Déu opera en les persones. Juan Carlos Tamayo, acompanyant de catecúmens a la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina de Barcelona des de fa dos anys, descriu l'acompanyament com «un procés molt personalitzat. Els temps no els marques tu. Vas al ritme de la persona. L'Esperit la va transformant sense que ella de vegades se n'adoni...».

Els catecúmens representen un testimoni de valentia «perquè la seva decisió és una cosa realment enriquidora. Recuperar o iniciar el camí de la fe i del compromís és ser valent», considera Maria Glòria Casanovas, acompanyant a la parròquia de Sant Esteve de Granollers des d'aquest any.

Caminar al costat d'un catecumen suposa també una forta interpel·lació per a qui l'acompanya. Així, Tamayo indica que «es produeixen situacions que t'omplen d'incertesa perquè plantegen dubtes, preguntes... molt sovint són qüestions que tu també et planteges i no sempre la resposta és evident. Cal tenir molta sinceritat a l'hora de parlar amb ells». A M. Glòria Casanovas li creen «il·lusió i no perdre l'esperança perquè encara queden joves que escullen el camí de la fe i no el de la indiferència». Un procés reflexiu, meditat, que requereix temps. Així és el camí dels catecúmens, per això necessiten «que se'ls escolti molt, que et posis en la seva pell, que comprenguis la situació actual de la societat i que no et vegin ancorada en el passat», ens explica Casanovas.

I en aquest procés, la comunitat també hi acompanya. Segons Juan Carlos Tamayo, és una vivència global on participa la comunitat: «En la Vetlla Pasqual ens preguntem si aquest pas que fan aquests germans, de la mort a la vida, també l'estem fent nosaltres. Nosaltres ja hem estat escollits i de vegades ens hem endormiscat. El fet de visualitzar el pas que fan aquestes persones i el que representa per a elles és molt important per a tota la comunitat.» En aquest sentit, M. Glòria Casanovas afegeix: «Existeix el risc de quedar-se a mig camí. Aquí és on la comunitat té un paper fonamental: fer un acompanyament constant i que ells notin que la comunitat els necessita.»

El catecumenat és un fet que cada vegada anirà a més, «és una nova realitat que ens estem trobant i que suposa un canvi de mentalitat: deixar la nostra comoditat», adverteix Juan Carlos Tamayo. I constata rotund: «Déu continua cridant.»

procés i també m'ha ajudat a treure'm molts complexos i a ser testimoni on calgui».

Una cosa semblant experimenta Mn. Felip-Juli Rodríguez, perquè «els cristians "de tota la vida" ens sentim interpel·lats i pot ser que no haguem tingut aquesta experiència de salvació, de passar de la mort a la vida, de l'esclavitud a la llibertat... què estem fent amb la nostra vida cristiana que de vegades no és ni carn ni peix, ni freda ni calenta... és una interpel·lació constant al meu ésser cristià. El cristià ha de ser lluminós, transfigurador... i no sempre és així».

La nit santa

La Vetlla Pasqual, la nit santa, la nit més especial per als cristians on la llum, el foc, l'aigua, la renovació... tot ens parla de Vida, és el moment que han estat esperant els catecúmens i per al qual s'han estat preparant a consciència. Irene Miñambres ens revela que «per a mi i la meva família serà un moment molt especial, ja que estarem tots reunits i podré començar de manera completa el meu camí cristià».

Però no només per als catecúmens, també per a la comunitat que els acull la Vetlla Pasqual tindrà una aroma diferent. Com adverteix Jaume Galobart, la celebració de per si mateixa ja és llarga i si hi ha catecúmens que rebran els sagraments de la iniciació, encara ho és més... «Hi ha feligresos que diuen: "Doncs jo no hi vaig." Dir això és no haver entès res o que hem fet molt mala pedagogia durant l'itinerari del catecumenat. De la mateixa manera que fem un procés amb el catecumen, també hauríem de fer-lo amb la comunitat. La Vetlla Pasqual és un moment de trobada, de fer realment comunitat perquè ens sentim responsables d'aquests catecúmens, és una vivència molt plena de l'experiència pasqual.» Segons Galobart, «si la comunitat sent aquest catecumen com un membre més, estarà desitjant que arribi la Vetlla Pasqual perquè és com si algú de la teva família es bategés».

Després de rebre els sagraments de la iniciació, començarà el camí de l'aprofundiment. Per a Sergi Martínez, un dels reptes serà «saber continuar "sol" un cop deixi de ser catecumen». Diego Toledo, en canvi, creu que «en si no hi ha cap "dificultat", només hi ha un sacrifici i compromís personal, tenir la voluntat d'honrar la memòria de Jesús de Natzaret, fer tot allò que ell desitjava per a tots nosaltres i donar a conèixer de manera humil i respectuosa la seva paraula a tots aquells que m'envolten». «El més difícil», reflexiona Aitor Pichel, «potser és el fet de la pròpia fe, de creure en alguna cosa que no pots tocar, ni veure, ni sentir, però a poc a poc va sent més fàcil i confio que al final del camí del catecumenat la meva fe s'hagi enfortit».

I aquí entra en joc, novament, la comunitat. «Al neòfit [persona que acaba de rebre els sagraments de la iniciació] cal fer-li l'espai natural que ha de tenir en la mare Església», recorda Mn. Felip-Juli Rodríguez, «no són acabats d'arribar ni gent que s'afegeix, són persones que han sentit la crida personal de Déu com cadascun de nosaltres, però cada un hi respon en un moment diferent. La qüestió és com la comunitat és oberta, dinàmica, dona gràcies a Déu i veu que al darrere hi ha l'acció de l'Esperit Sant. Fins que per la nostra sang no corri l'esperit de l'Evangeli no anirem bé».

Jaume Galobart opina el mateix, perquè «el repte és que s'hi impliqui tota la comunitat. El catecumen és un do de Déu per despertar de la rutina que de vegades ens guanya a les parròquies i comunitats. De vegades, quan es bategen, no tenim massa clar què fer amb ells, on incorporar-los, a quins grups... per això cal treballar aquest aspecte perquè per a molts el catecumenat és encara massa nou i creuen que els complicarà la vida. Costa encara perquè és un procés llarg i exigeix dedicació... però val la pena!».

I rebla Mn. Felip-Juli Rodríguez: «L'Església ha d'aprofundir en el que és la iniciació cristiana, el que comporta una actitud interior de veure que cal adequar-se a aquestes persones que vulguin ser cristianes. Mirar aquesta realitat amb ulls agraïts i no com una quantitat d'obstacles nous. Això és de Déu i cal acompanyar aquests candidats perquè és la missió de l'Església: aneu i bategeu. La iniciativa sempre és de Déu, la resposta de cada persona és lliure i l'Església acompanya aquestes persones.»

A punt de la gran nit, la vida ja ha canviat per a aquests catecúmens, com diu Irene Miñambres, «ara veig que sempre estic acompanyada per Déu encara que sempre hagi estat al meu costat».

«No podia seguir sense la llum del Senyor»

Abrahim Paya, de 40 anys i originari de Ghana, va rebre durant la Vetlla Pasqual de l'any passat els sagraments de la iniciació cristiana. Prové d'una família catòlica encara que no practicant. Abrahim, que viu a Guissona, sentia la crida de Déu i haver estat educat en una escola cristiana va influir en el seu procés de fe. En arribar a Guissona uns companys africans el van ajudar a fer el pas.

«No podia seguir sense la llum del Senyor», confessa Abrahim. Aquesta llum la va rebre en plenitud a la Vetlla Pasqual, que va viure «amb emoció i amb molta intensitat. És impossible poder manifestar el que, com a adult, sents quan has fet un pas així. La comunitat em va rebre amb molt d'afecte fins al punt que vaig veure persones tan emocionades que ploraven i tot».

Com a cristià, Abrahim creu que la vida diària «segueix igual, però sento una força interior que m'impulsa a ser més atent, més servicial i, sobretot, a viure la fe en comunitat. No puc passar el diumenge sense la celebració de l'Eucaristia». Forma part del cor parroquial que dirigeix un company de Costa d'Ivori i assegura que se sent molt identificat amb el grup. Per a ell, el més difícil és «no deixar-se endur pels paranys i enganys que la societat d'avui et para cada dia. Per sort, tinc els companys que m'ajuden a mantenir-me fidel». Amb tot, reconeix que «avui seguir la fe, d'una banda és difícil si vols anar pel teu compte, però tenint una comunitat que viu amb tu, és fàcil i engrescador. Sense la comunitat que m'ha acollit no sé si hauria fet el pas de la fe».

JAUME GALOBART
«El catecumen és un do de Déu per despertar de la rutina que de vegades ens guanya»

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda
T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer
T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

Roger de Llúria, 12 i 14
BARCELONA
GAY
CASA GAY S.A.
www.casagay.com

Francesc convida a mirar els homes i dones «descartats»

El Diumenge de Rams subratlla el gust agredolç de la celebració

Redacció
Ciutat del Vaticà

«Jesús està present en molts dels nostres germans i germanes que avui pateixen com Ell, pateixen a causa d'una feina esclava, per drames familiars, per malalties… pateixen a causa de la guerra i el terrorisme, per culpa dels interessos que mouen les armes i que fan mal amb elles. Homes i dones enganyats, trepitjats en la seva dignitat, descartats… Jesús està en ells, en cadascun d'ells, i amb aquell rostre desfigurat, amb aquella veu trencada demana que ens el mirem, que el reconeguem, que ens l'estimem.» Aquestes van ser les paraules del papa Francesc a l'homilia del Diumenge de Rams, a la missa celebrada a la plaça de Sant Pere.

«Aquest Jesús», va afegir, «que accepta que l'aclamin tot i saber que l'espera la crucifixió, no ens demana que el contemplem només en els quadres o en les fotografies o fins i tot en els vídeos que circulen per la xarxa». Per a Francesc, «no és un altre Jesús: és el mateix que va entrar a Jerusalem enmig d'un onatge de branques de palmes i oliveres. És el mateix que va ser clavat a la creu i va morir entre dos malfactors. No tenim un altre Senyor fora d'ell: Jesús, humil rei de justícia, de misericòrdia i de pau».

En el Diumenge de Rams, va reflexionar Francesc, «aquesta celebració té com un doble gust, dolç i amarg, és alegre i dolorosa perquè celebrem l'entrada del Senyor a Jerusalem, aclamat pels seus deixebles com a rei, alhora que es proclama solemnement el relat de l'evangeli sobre la seva Passió». Segons el Bisbe de Roma, «aquest Jesús no és un il·lús que sembra il·lusions falses, un profeta *new age*, un venedor de fum, tot al contrari. És un Messies ben definit, amb la fesomia concreta del servent, el servent de Déu i de l'home que va a la passió». «Ell no va prometre mai honors i triomfs», va recordar el Papa, «sempre va advertir als seus amics que el camí era aquell, i que la victòria final passaria a través de la passió i de la creu».

D'altra banda, Francesc va subratllar que des de fa 32 anys la dimensió alegre del Diumenge de Rams s'ha enriquit amb la festa dels joves, amb la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que enguany s'ha celebrat en àmbit diocesà. Els joves de Cracòvia, seu internacional de la JMJ anterior, van lliurar la creu pelegrina als joves de Panamà, que acolliran la propera cita internacional el 2019.

La dimensió alegre del Diumenge de Rams s'ha enriquit amb la festa dels joves, amb la Jornada Mundial de la Joventut

Com a preparació a aquesta JMJ i al proper Sínode dels Bisbes del 2018 que es dedicarà als joves, es va celebrar una vetlla de pregària en què el Papa va animar a participar en la JMJ i a preparar-se per al Sínode «per a tots els joves, sense importar si són catòlics o no. Els joves són els protagonistes, també els que no creuen en Déu, els que estan allunyats de l'Església o tenen una fe tèbia. Aquest és el Sínode dels Joves i nosaltres, tots, volem escoltar-los perquè tot jove té alguna cosa a dir als altres, als adults, a les religioses, als bisbes i al Papa». «Vosaltres», els va dir Francesc, «heu d'arriscar en la vida. Heu de preparar el futur, que està a les vostres mans», i els va convidar a caminar «sense por, sense inquietuds, sense vergonya i amb coratge».

Dolor i pregària per les víctimes dels atemptats

«Que el Senyor converteixi el cor de les persones que sembren terror, violència i mort, i també el cor dels qui fabriquen i trafiquen amb armes», van ser les sentides paraules del Papa prèvies al res de l'Àngelus. Francesc va transmetre la seva pregària i proximitat a les víctimes de l'atemptat terrorista del 7 d'abril a Estocolm. També va manifestar la seva solidaritat amb l'Església copta i Egipte davant de l'atemptat al Caire: «Expresso el meu condol profund, prego pels difunts i pels ferits; estic proper als familiars i a tota la comunitat.» Tot això, «sense oblidar tots els que encara estan afectats durament a causa de la guerra», que va definir com a «desgràcia de la humanitat».

Església en sortida

Conviure amb l'ambigüitat

Leticia Soberón

Ambigüitat vol dir incertesa, mancança d'un significat clar en les paraules o els fets. En aquest inici del segle XXI han desaparegut diverses de les columnes que sustentaven la vivència social d'estabilitat i certesa característics d'altres moments històrics. Han caigut les grans ideologies, els relats religiosos han perdut vigència i l'ecosistema comunicatiu està marcat per la coexistència del que és fals i autèntic, insuls i important, en una barreja difícil de destrenar. I les persones comencem a acostumar-nos a viure en un context d'ambigüitat, tot i que no sense desgast.

Perquè els éssers humans estem «dissenyats» per trobar —o assignar— un significat a les paraules, als esdeveniments, cerquem vincles de causa-efecte o almenys concatenació entre els fets per poder intuir-hi tendències i preveure, fins a cert punt, el que pot passar demà. El que ha passat a Síria i Estocolm és només la darrera entrega d'un període històric tan accelerat com difícil de categoritzar.

Però en la setmana en què contemplem la Passió, Mort i Resurrecció de Jesucrist sabem, des de la fe, que aquest és el «centre» de la Història i de tot esdevenir humà. Que des d'allí tot pren lloc i significat. Contemplar —molt més que analitzar o raonar— els Misteris de l'Amor donat gratuïtament a la humanitat per part de Déu en Jesús, unir-nos a Ell, acollir la seva crida i seguir-lo, ens ajudarà a assossegar el cor i sintonitzar amb el Verb que salva. I en Ell trobarem, com a persones i com a Església, el camí més encertat en aquest «moment líquid» de la història humana.

—Iniciatives solidàr

Llibres que obren noves oportunitats

Miquel Àngel Codina

Fa més de vint anys que la Fundació Servei Solidari, amb el suport de l'Escola Pia de Catalunya, treballa per la igualtat d'oportunitats de joves i adults en risc d'exclusió social. Entre les múltiples activitats que organitzen, destaca la campanya #Reciclacultura, que consisteix «a fer possible que persones arribades de fora que cerquen un futur millor puguin aprendre a llegir i a escriure en català i castellà a través de cursos de formació», assenyala Mariona Ayxelà, responsable del projecte. I afegeix que «aprofitant un dia tan nostre com és el de Sant Jordi, la campanya ens permet fer-los visibles i conscienciar la ciutadania que tots plegats podem fer alguna cosa per canviar la seva història».

«Per fer-ho possible, necessitem fons. #Reciclacultura pretén recollir aquests fons amb la venda de llibres per Sant Jordi. Llibres oblidats que tots tenim a casa i ja no els llegim, que ens van agradar moltíssim o que ens van ensenyar alguna cosa… els podem donar una segona vida i que siguin part d'una història. Que puguin ser reciclats per donar nova cultura. I quin millor dia que el de Sant Jordi perquè cada llibre es transformi en una oportunitat d'aprenentatge?», es pregunta la Mariona. Per Sant Jordi, la Fundació Servei Solidari instal·la arreu de la geografia catalana diversos punts Recicla Cultura on es venen aquests llibres que s'han anat recollint els dies anteriors als locals de l'entitat. Els llibres (infantils, juvenils, novel·les, còmics…) han d'estar en bon estat. «Demanem un donatiu simbòlic per ells. Amb els diners que s'obtinguin s'ajudarà a finançar els més de 120 cursos anuals de català, castellà i alfabetització per a persones en risc d'exclusió social, refugiats, nouvinguts…», informa la responsable de la campanya #Reciclacultura.

Pel que fa al balanç d'aquesta iniciativa, Mariona Ayxelà assegura que «quan vam començar, no podíem ni somiar el que hem aconseguit. En sis anys de #Reciclacultura, més de 1.100 persones s'han beneficiat d'aquesta campanya a través de cursos d'acollida sociolingüística i alfabetització. El coneixement i ús de la llengua és el primer pas per a una inclusió social real i efectiva on cada persona pugui ser plenament autònoma. Sant Jordi és el dia més oportú per fer evident dues coses: que la cultura és vital per viure ben integrat en una societat i que l'educació és el millor antídot contra l'exclusió».

També recorda que «enguany hi haurà més de vuitanta punts Recicla Cultura a escoles, universitats, administracions, empreses… de tot Catalunya. El 2016, més de 75.000 persones van formar part del projecte amb la compra d'un llibre, muntant una paradeta, amb la classificació de llibres… És una història rodona, que ens permet treballar temes com la migració, l'alfabetització o la solidaritat. I tot gràcies als llibres i en un dia com Sant Jordi».

Mariona Ayxelà fa una crida a col·laborar-hi: «Aquesta és una campanya nostra, dels ciutadans. Podem col·laborar-hi de totes les maneres possibles. D'una banda, ens podeu portar llibres, infantils i juvenils sobretot. Esperem les vostres donacions! Aquests llibres els posarem a la venda en les nostres parades a diferents punts. Evidentment, esperem que vingueu a comprar-ne! O, per què no, a vendre. Podeu muntar un punt Recicla Cultura a la vostra escola, empresa, entitat… i sumar-vos a la nostra campanya. També podeu ajudar-nos a classificar els llibres que anem rebent a la nostra seu.»

Més informació: tel. 934 416 406, www.serveisolidari.org.

Cinquanta anys del Club Vaixell de Tarragona

Joan Boronat

El Club Vaixell és un centre de referència per a persones amb diversitat funcional, que va néixer a Tarragona ara fa tot just mig segle. Té com a finalitat oferir diferents experiències, dins de l'àmbit del lleure, per enriquir les relacions, les habilitats socials i l'autonomia d'aquestes persones.

A les portes de la diada de Sant Jordi, com és habitual, cada any el centre prepara la festa del llibre i la rosa amb molta intensitat i la il·lusió d'obrir-se una vegada més a la ciutadania. D'aquesta manera, ja fa uns quants dies que els nois i noies del Club Vaixell, a la seu social del carrer Taquígraf Martí número 11, baixos, a la tarda i al vespre, assessorats pels monitors i voluntaris, desenvolupen diversos tallers. Treballen en l'elaboració d'un bon pomell de roses de goma eva, i també punts de llibre. Així mateix, s'ocupen de la recollida de llibres vells i de segona mà.

Tot aquest material i calendaris de l'any «serà exposat i posat a la venda el dia de Sant Jordi, a la parada que instal·larem a la Rambla Nova de Tarragona», explica Núria Loras, membre de la Comissió del cinquantenari del Club Vaixell.

La de Sant Jordi és una bona oportunitat «per donar a conèixer i divulgar, al bell mig de la ciutat, la tasca que s'està fent al Club Vaixell», subratlla la Núria, i afegeix que els diners recaptats aquest dia són destinats a cobrir les despeses de les activitats que es duen a terme «i preferentment les que comporta l'organització de les colònies».

Amb motiu del cinquantenari de «l'avarada» del Vaixell, el club va editar un calendari solidari,

ies per Sant Jordi—

Roses que desperten un somriure

M.A.C.

A Catalunya més de 175.000 persones grans viuen en situació de soledat i aïllament. Amics de la Gent Gran és una organització de voluntariat que treballa des de fa trenta anys per combatre la soledat i la marginació de les persones grans mitjançant l'acció de voluntaris i voluntàries que les acompanyen, així com a través de la sensibilització de la societat. L'aïllament de les persones grans genera situacions tràgiques, de les quals recentment els mitjans de comunicació se n'han fet ressò. Les conseqüències de l'exclusió venen també detonades per l'estigma de part de la societat sobre la vellesa.

Amb l'eslògan «Per Sant Jordi, reescrivim la vellesa», Amics de la Gent Gran posa en marxa una nova edició —la dinovena— de la campanya Roses contra l'oblit per tal de sensibilitzar sobre el perill d'estigmatitzar la vellesa. L'entitat vol que la ciutadania comparteixi a les xarxes socials les seves pròpies definicions sobre la vellesa, amb l'etiqueta #ReescrivimLaVellesa.

«Posem a la venda 17.500 exemplars de roses solidàries, símbol que no oblidem les persones grans. La recaptació anirà destinada íntegrament a programes d'acompanyament a persones grans que viuen en soledat. Fetes de feltre i de roba, aquest any les roses solidàries han estat elaborades pels joves del projecte FIL (Formació i Inserció Laboral) de la Fundació Pare Manel i pel taller de confecció de la Fundació Portolà», explica l'equip responsable de la campanya Roses contra l'oblit.

El diumenge 23 d'abril, diada de Sant Jordi, Amics de la Gent Gran convoca més de 1.500 persones voluntàries de l'entitat perquè portin una rosa natural i un llibre a les persones grans que ja acompanyen durant tot l'any. L'acte es durà a terme a les onze ciutats de Catalunya on l'entitat desenvolupa la seva acció social: Granollers, L'Hospitalet de Llobregat, Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Reus, Cambrils, Vilanova i la Geltrú, Osona, Sabadell, Sant Cugat del Vallès i Barcelona.

«Per donar relleu a l'activitat —comenten els organitzadors—, convidem personalitats del món de la cultura, la política i la societat perquè portin una rosa a casa d'una persona gran. Amb aquest gest, ens ajuden a difondre el nostre missatge a la societat i a cridar l'atenció sobre el problema de la soledat no desitjada que pateixen els grans. Coincidint amb la festivitat de Sant Jordi també s'inicia la campanya *online* Roses contra l'Oblit, on encoratgem tota la societat a tenir un record per a la gent gran. Així, els convidem a portar una rosa a una persona gran i a deixar-ne testimoni a la web.»

Més informació: tel. 932 076 773, www.amicsdelagentgran.org.

Roger Navarro

va participar amb una carrossa commemorativa al Carnestoltes i el dissabte 8 d'abril l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va presidir una eucaristia d'acció de gràcies, a la parròquia de Sant Fructuós.

Hi ha moltes altres activitats programades amb motiu de l'efemèride, com la presentació d'un llibre que recull la història d'aquests cinquanta anys, la creació d'un gegantó per al seguici de la ciutat, curses esportives i caminades, una gimcana-trobada de tots els esplais i un sopar-festa de cloenda.

Els orígens del Club Vaixell es remunten a l'any 1966, quan Mn. Joan Tomàs Bartolí va organitzar les primeres colònies per a persones amb discapacitat. De l'èxit en va sorgir l'entitat, que ha esdevingut un referent al territori i un model que s'ha anat exportant a altres indrets de la península.

És per això que el Club Vaixell ofereix un ampli ventall d'activitats des d'octubre fins a juny. De dilluns a divendres es realitzen les activitats de centre obert (com a expressió corporal, esport, repàs escolar o teatre) i la catequesi especial. Els dissabtes a la tarda, en canvi, es realitza l'activitat d'esplai, on els nois i noies s'organitzen en grups d'edat, i un cop al mes es troba la comunitat Fe i Llum.

El llegat de Mn. Tomàs és aquest projecte inclusiu a l'Església i a la societat, unes famílies unides gràcies a la condició dels seus fills i filles, i un equip de persones voluntàries «disposades a fer navegar aquest vaixell, sense esperar altra cosa que la satisfacció de sumar-se al projecte, per fer-lo créixer dia a dia, any rere any», afirma Núria Loras.

Més informació: www.clubvaixell.org.

Tarragona

Centenari del naixement de Ramon Muntanyola

Sacerdot, poeta i defensor de la llengua i la cultura catalana

Joan Boronat
L'Espluga de Francolí

No és gens fàcil resumir en un breu espai la dimensió d'una figura com la de Mn. Ramon Muntanyola, sacerdot, poeta, defensor de la llengua i la cultura catalana. Un personatge polièdric que, a part de l'exercici del ministeri pastoral, va destacar per l'àmplia producció literària. Precisament, l'1 d'abril es va presentar a l'Espluga de Francolí l'any del centenari del naixement de Ramon Muntanyola i Llorach, nascut a la Conca de Barberà el 2 d'abril del 1917 i mort el 10 de setembre del 1973.

Afable i obert, els qui el van conèixer asseguren que «mai no tenia un no per a ningú». L'empremta profunda que va deixar a la vila natal i a totes les parròquies on va exercir fa que el seu record es mantingui viu i perduri actualment. Per això, a partir d'ara i fins a finals d'any, tant l'Espluga de Francolí com altres municipis de l'arquebisbat de Tarragona acolliran una trentena llarga d'actes literaris, musicals i culturals, a través dels quals s'aprofundirà en l'obra i la personalitat del sacerdot.

L'Espluga, la Selva del Camp, Senan, Montblanquet, Reus, Tarragona, Montblanc, Vila-seca, Salou i el monestir de Poblet seran escenari de conferències, recitals de poesia, concerts, taules rodones. També hi haurà una exposició commemorativa del centenari al Museu de la Vida Rural, de l'Espluga de Francolí, i la presentació de diferents publicacions sobre el sacerdot i poeta; cal destacar *Dia Vindrà. Antologia poètica de Ramon Muntanyola*, a càrrec de Joan M. Pujals, o la reedició de la biografia del cardenal Vidal i Barraquer, escrita per Muntanyola. En definitiva, una programació completa i diversa que servirà per reivindicar i divulgar àmpliament una figura emblemàtica de les lletres catalanes.

EDICIONES SAN JUAN DE DIOS – CAMPUS DOCENT
presenta el llibre

Evolución del cuidado y profesión enfermera

Escrit per la doctora **CARMEN DOMÍNGUEZ ALCÓN.** Aquesta publicació recull de forma exhaustiva la història de 17 segles de la professió infermera a Espanya, des del moment en què la cura comença a estructurar-se com a activitat professional fins a les reivindicacions actuals del sector.

El llibre pertany a la col·lecció Hospitalidad

La veu de l'esperança

Joan M. Pujals
Autor de «Dia Vindrà. Antologia poètica de Ramon Muntanyola»

Per als qui el vam conèixer, evocar la figura de Ramon Muntanyola (L'Espluga de Francolí, 1917 – Salou, 1973) és recordar una personalitat brillant, d'una oratòria ferma, d'una humanitat generosa i compromesa amb el país, amb la gent i amb les seves creences. Per als qui no el van conèixer personalment, és l'ocasió per valorar, a través de la recuperació de la seva obra poètica i de la seva biografia *Vidal i Barraquer, Cardenal de la Pau,* una figura significativa d'un dels grans corrents culturals i cívics de la vida del país, que participa d'una manera decisiva en la configuració del nostre present: l'evolució del món del catalanisme cristià.

Com la vida i l'obra de mossèn Muntanyola il·lustren amb precisió, aquest món (i ell mateix, i la seva família) van viure a l'inici de la guerra una persecució dramàtica. Però immediatament, ja des de la primera postguerra, va fer una opció personal i pastoral pel perdó i per la reconciliació (no entesos com a valors metafísics, sinó ben reals i tangibles), va anar demostrant un compromís amb el pensament cristià més avançat que permetia fer ponts amb els sectors intel·lectuals no creients, i va renovar un amor insubornable pel país, la seva gent, la llengua i la cultura. Amb tot això, amb l'impuls del Concili Vaticà II, amb l'activisme cultural, aquest món cristià i catalanista que encarna mossèn Muntanyola esdevé un dels grans corrents en la formació de la Catalunya contemporània i del seu trànsit cap a la democràcia i la plenitud nacional, amb un fort component de sensibilitat social. I una figura clau per entendre la supervivència, la salvació dels mots, en circumstàncies hostils.

Però mossèn Muntanyola va ser, per damunt de tot, l'home de l'esperança. Per això, als cent anys de la seva naixença, l'esperança és el seu llegat, que ens convé tant per avui mateix. L'esperança que, a hores d'ara, ell també tindria i encomanaria.

Girona

Acte central del mil·lenari de la Veracreu i del bisbat de Besalú

Missa a la Col·legiata de Santa Maria de Besalú.

Joan Arimany Juventeny
Besalú

El diumenge 2 d'abril, la vila comtal de Besalú es va vestir de gala per celebrar la commemoració del mil·lenari de la seva Veracreu i del seu efímer bisbat. El bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, va conduir el reliquiari des del seu lloc d'estada habitual, l'església parroquial de Sant Vicenç, fins a l'espai que ocupava la col·legiata de Santa Maria. L'acompanyaven els Estaferms que participen en la reconeguda i singular processó dels Dolors i que enguany va comptar amb un nou pas on va tornar a lluir la relíquia.

Les restes que queden de la construcció dedicada a la Mare de Déu, que estava destinada a ser la catedral de la diòcesi, va acollir una missa presidida pel prelat gironí amb l'assistència de més de tres-cents fidels. Un cop acabada, els besaluencs van tenir l'oportunitat de venerar la Veracreu a mans de Mons. Pardo, com no ho havien pogut fer en força temps.

El comte Bernat Tallafero va obtenir la relíquia en el seu viatge a Roma de mans del papa Benet VIII, l'any 1017, juntament amb la creació de la nova diòcesi amb seu a Besalú. Des d'aleshores, com va manifestar el mateix bisbe de Girona en la cerimònia, la identitat de la vila va quedar marcada per la possessió de la Veracreu com, de fet, consta en el seu escut i banderes municipals des de fa segles.

La Veracreu original va desaparèixer, l'any 1899, a causa d'un robatori. Vint-i quatre anys després, per mediació del cardenal-arquebisbe Francesc d'A. Vidal i Barraquer, Besalú va tornar a gaudir d'un fragment de la Santa Creu atorgat pel papa Pius XI. Aleshores, la família Cambó va fer donatiu de l'actual joia d'orfebreria.

Enguany se celebra, amb diversos actes, l'efemèride commemorativa de la doble obtenció, Veracreu i bisbat, amb conferències i mostres de pietat popular com les d'aquests darrers dies.

«Santuaris de l'antifranquisme», en DVD

C.M. / Barcelona

Ha sortit a la venda en DVD el documental *Santuaris de l'antifranquisme*, dirigit per la periodista Llúcia Oliva. El documental parla dels membres de l'Església catalana que van lluitar contra la dictadura del general Franco. Després de l'èxit de la seva emissió al programa *Sense ficció*, de TV3, i de la projecció en 25 sales de tot Catalunya, ara es presenta en DVD. «És la resposta a la petició constant dels espectadors del documental», explica Llúcia Oliva. El DVD es pot demanar a fundacio@periodismeplural.cat.

També es vendrà a la Llibreria Claret de Barcelona, Carrer Major de Santa Coloma de Gramenet, a la Llar del Llibre de Sabadell, a la Llibreria Hernández de Sarrià i a la Llibreria Etcètera de Poblenou.

Càritas
Diocesana de
Barcelona

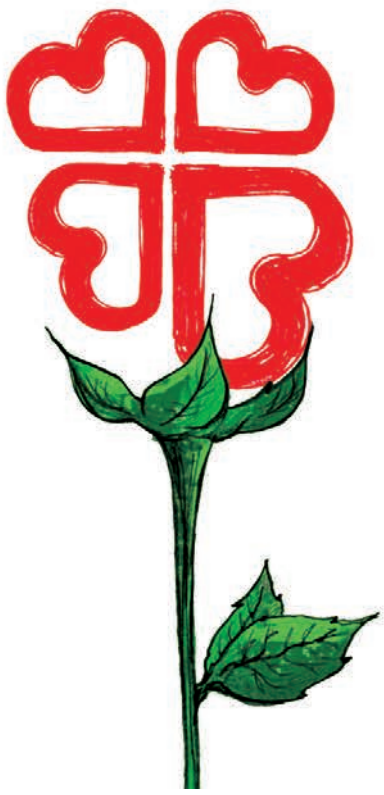

Per Sant Jordi, ***Càritas amb els refugiats:***
DERROTA EL DRAC I PLANTA LA ROSA

El dia de Sant Jordi vine amb la família a visitar el nostre estand. Serem de 9 a 20 hores a plaça Nova (al davant de la nostra seu).

Durant tot el dia hi haurà activitats per als més menuts: tallers de roses, espai de dibuix, conta-contes, actuacions musicals... **També s'hi podrà intercanviar llibres. No oblidis portar-hi el teu!**

A més, els diners que recollim amb les roses aniran directament al nostre projecte d'ajuda a les persones refugiades.

Viu amb nosaltres un Sant Jordi diferent. T'esperem!!!

Anàlisi

L'espiritual i el social

Armand Puig i Tàrrech
Rector de l'Ateneu Sant Pacià

El cristianisme és la religió de l'espiritual i del social. Em pregunto com integrar-los de manera fidel i atractiva. «Fidelitat» vol dir mantenir el doble manament de l'amor. «Atracció» significa practicar una religió que sigui creïble, que ofereixi motius de credibilitat i d'adhesió. Quan Jesús és preguntat sobre el manament més important de la Llei (vegeu Marc 12,28-34), respon citant la pregària del *Xemà, Yisrael*, que cada jueu recita cada dia tres vegades (vegeu Dt 6,4-5). Tothom coneix de memòria aquest fragment ja que forma part de la pregària diària del poble, tant si se'l recita individualment com si és pronunciat a l'interior del servei sinagogal dels dissabtes. En qualsevol cas, les paraules de Jesús són del tot significatives ja que reflecteixen exactament la fe d'Israel en el Déu únic. Aquesta fe monoteista, a través de Jesús, es convertirà en la fe de l'Església, el poble de Déu que continua el camí de salvació iniciat per Abraham, pare del poble i de tots els pobles.

Tanmateix, Jesús no es limita a insistir en allò que tots els israelites saben i coneixen, sinó que immediatament, sense esperar una nova pregunta del Mestre de la Llei, afegeix que hi ha un altre manament, que mereix tanta atenció com l'anterior. Aquest altre manament es troba en el llibre del Levític, barrrejat amb molts altres preceptes: «Estima els altres com a tu mateix» (Levític 19,18). El manament d'amor envers el proïsme és anomenat «segon» manament (vegeu Marc 12,31; Mateu 22,39). En canvi, estimar Déu és «el primer de tots els manaments» (Marc 12,29), «el manament més gran i el primer de la Llei» (Mateu 22,38).

Aquesta diferenciació entre primer i segon manifesta el fet incontestable de la primacia de Déu. Com deia el beat Óscar A. Romero, «*primero Dios*». Però és curiós de constatar que l'interès de Jesús no rau tan sols a insistir en el lloc primigeni que Déu ha d'ocupar en la vida de la persona que creu —es tracta d'una evidència absoluta! Jesús vol subratllar que aquesta primacia és compartida amb l'amor concret i sense fissures que caracteritza el segon manament: estimar els altres *com a un mateix*. En efecte, no és veritat que estem molt atents a nosaltres mateixos i ens preservem amb tot el cor, l'ànima, el pensament i les forces? Doncs bé, Jesús afirma que aquest amor no pot ser absolut, ja que l'únic absolut és Déu, el qui ha de ser estimat sense condicions ni limitacions. Per això una mala interpretació del segon manament ens portaria a la *filautia*, a l'amor per nosaltres mateixos. De fet, Jesús no diu que ens estimem a nosaltres mateixos, sinó que estimem els altres amb la mateixa cura i intensitat amb què ens ocupem de nosaltres mateixos quan es produeix el més mínim entrebanc o sofrim la punxada més petita. En aquest sentit, el segon manament ens allibera de l'amor per nosaltres mateixos, ja que fa dels altres un segon absolut, després de Déu, que és el primer.

Dit d'una altra manera, segons l'Evangeli no hem de triar entre Déu i els altres, entre Ell i el proïsme. Més aviat cal parlar del primer i del segon absolut, de l'amor que puja cap a dalt i que entra alhora en el més pregon del nostre ésser, i de l'amor que s'escamapa cap als costats i que al mateix temps penetra dins el nostre cor. Estimar vol dir experimentar una fiblada de misericòrdia, baixar del pedestal de l'autosuficiència, sortir de la bombolla del «jo» i esguardar l'Altre i els altres amb una mirada que no jutgi ni condemni, que no reclami ni exigeixi, que no mensytingui ni menyspreï. La mirada és la primera manifestació del cor que hi veu, en expressió feliç del papa Benet XVI. Parlem d'una mirada activa, no mediatitzada per cap intimisme que ofegui, no condicionada per cap activisme que esborri el rostre de l'altre.

Arribats en aquest punt, podem reprendre la qüestió sobre l'espiritual i el social, a partir del doble manament. Si l'amor a Déu i als altres no es contraposen sinó que es complementen des de la seva condició de primer i segon absolut, això vol dir que la primacia de l'element espiritual no comporta, en el cristianisme, el relegament de l'element social. El cristianisme fa del Logos etern una realitat encarnada (Joan 1,14), i aleshores l'espiritual entra en contacte amb el social, ja que la Paraula es fa carn i habita entre nosaltres, passa a pertànyer als altres que ens envolten, entra en una societat humana, l'Israel del segle I. Déu entra en el cor del social, i en conseqüència el social es torna espiritual, ja que cada persona és cridada a acollir el do de l'Esperit. Gràcies a l'encarnació del Fill de Déu, es torna espiritual el qui viu la transformació social que provoca l'Evangeli. Es torna social el qui reconeix en els pobres la viva imatge de Jesús. És la creu redemptora, on conflueixen el designi del Pare i la universalitat de la salvació, l'instrument de perdó on s'uneixen per sempre l'espiritual i el social.

Una bona Pasqua de resurrecció!

> Estimar vol dir experimentar una fiblada de misericòrdia, baixar del pedestal de l'autosuficiència, sortir de la bombolla del «jo» i esguardar l'Altre

FACULTAT DE FILOSOFIA DE CATALUNYA (URL)

La Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) té una llarga tradició d'estudis filosòfics i humanístics. A més del **Grau en Filosofia, el Màster en Recerca en Filosofia i Estudis Humanístics, el Doctorat en Filosofia (humanisme i transcendència), el Diploma d'especialització en Patrimoni Cultural Eclesiàstic i el Màster en Història i Patrimoni Cultural de l'Església,** la Facultat ofereix cursos d'alt nivell universitari per a la **formació permanent del professorat**, i especialment dirigits al professorat de les àrees de Filosofia, Humanitats, Ciències socials o Llengua i Literatura.

Curs d'estiu «Bizanci i la llum que ve d'Orient»

del 3 al 7 de juliol de 2017, de 16.30 a 19.30 h

Aquest curs proposa una panoràmica sobre l'art i la iconografia creats a Constantinoble, quan la «segona Roma» era la metròpoli cultural de la cristiandat, i els efectes de la seva irradicació a Catalunya. El curs s'estructura en cinc blocs temàtics, per abordar qüestions artístiques, iconogràfiques, arquitectòniques, històriques i filosòfiques. El Museu de Montserrat acollirà una jornada del curs, per tal de contemplar in situ la col·lecció d'icones.

Àmbit de coneixement: interdisciplinari (història, història de l'art, mitologia, literatura, teologia, filosofia, antropologia...)

PROGRAMA:

El curs consta de cinc blocs temàtics:

1. De Santa Sofia als temples neobizantins de Barcelona (Jesús Oliver-Bonjoch i Javier Muriel)
2. La iconografia sacra bizantina, d'Orient a Occident (Jaume Aymar, Enric Benavent i Ignasi Roviró)
3. La col·lecció d'icones del Museu de Montserrat* (Joan Josep Brugera)
4. Catalunya i el Mediterrani oriental: dels almogàvers als creadors inspirats per l'Orient (Mònica Santin, Sílvia Coll-Vinent, Anna Casas i Sònia Acosta)
5. La llum d'Orient en els inconògrafs i els pensadors d'Occident / La influència del pensament oriental en els artistes i els pensadors d'Occident (Federico Aguirre i Jordi Carcasó)

*El dimecres 5 de juliol, la sessió del curs tindrà lloc al Museu de Montserrat. Al matí, els alumnes del curs estan convidats a una visita comentada a la biblioteca del monestir. El trasllat al monestir s'organitzarà d'acord amb el nombre de matriculats, per la qual cosa no està inclòs en el preu del curs.

Informació i Inscripció

Facultat de Filosofia
Universitat Ramon Llull
Diputació, 231 - 08007 Barcelona
Telf. 93 453 43 38 - Fax. 93 453 09 57
facultat@filosofia.url.edu

Dilluns a divendres, d'11 h. a 13 h.
Dilluns a dimecres, de 17 h. a 19 h.

Facultat de Filosofia
UNIVERSITAT RAMON LLULL

WEB DE LA FACULTAT
http://filosofia.url.edu

DATES DE MATRÍCULA:
de l'1 de juny al 4 de juliol de 2017

PREU DEL CURS: 190 euros

DESCOMPTES: 10% per a estudiants URL i matriculats abans del **26** de juny

UN FUTURO

CONTIGO

Roca celebra 100 anys d'història

Tota una vida junts formant part de la vida de moltes famílies, tenint cura de tu i dels teus.

En aquest any tan important, Roca es projecta cap un futur cada vegada més net i confortable, oferint-te els productes més innovadors, per fer-te la vida més fàcil.

Comencem a construir els pròxims 100 anys junts, comencem a escriure un nou futur amb tu.

Descobreix més a la teva botiga Roca o a **roca.es**

Roca

100 1917-2017

Síria

Càritas exigeix programes de desenvolupament i solucions polítiques

AsiaNews
Alep

Els governs occidentals han de fer més esforços per ajudar els refugiats sirians fugits a causa de la guerra, anar més enllà de l'emergència immediata i iniciar programes de «cohesió social» i de «desenvolupament» durant un llarg període. És la reclamació de Càritas amb motiu de la conferència dels països donadors sobre Síria, celebrada a Brussel·les. El president de Càritas Síria i arquebisbe caldeu d'Alep, Altoine Audo, comenta que «a escala internacional les ajudes existeixen», tot i que «si no hi ha pau, el problema persisteix». La manca de seguretat, afegeix, genera «feblesa, migració». Per això no n'hi ha prou amb les promeses de suport, sinó que «cal una solució política, un procés de reconciliació que obri les portes al retorn dels refugiats».

El prelat considera que un dels principals problemes és la manca de feina, unit a la pobresa, la qual cosa dificulta encara més les possibilitats de supervivència. Des del març del 2011, quan es va iniciar la guerra, més de cinc milions de persones han sortit del país i s'han refugiat a les nacions properes. Almenys hi ha 400.000 morts i gairebé la meitat de la població està desplaçada. Segons dades de la Unió Europea, uns 13,5 milions de sirians necessiten assistència humanitària al país.

Càritas compta amb diversos projectes de suport a les famílies. / *Càritas Síria*

> Des del març del 2011, més de cinc milions de persones han sortit del país i s'han refugiat a les nacions properes

A Mons. Audo l'amoïna especialment la migració de joves «perquè és difícil la hipòtesi d'un retorn al país. Aquest és un problema greu perquè priva a Síria d'un component fonamental per a un desenvolupament i un renaixement en una òptica futura». Un altre aspecte que cal tenir en compte és la restitució de béns i propietats abandonades a Síria dels qui s'han vist obligats a fugir a l'estranger per salvar la vida.

Segons el president de Càritas Síria, cal organitzar les ajudes «amb esperit de justícia i de col·laboració». Els esforços de Càritas se centren en diversos aspectes, principalment en educació i assistència sanitària. «Hem promogut la distribució de paquets d'aliments i d'ajuda a les famílies», explica Mons. Audo, «a més estem promovent la reconstrucció de cases destruïdes per la guerra. També a Damasc hi ha iniciatives de cara a l'ocupació: electricistes i paletes per donar als joves un futur en el món laboral».

Amb tot, el prelat adverteix que «en aquesta dinàmica de reconstrucció i de reconciliació és fonamental un acord entre els Estats Units i Rússia. Les qüestions sirianes són en mans de les dues potències i a elles els pertoca trobar un camí cap a la pau».

CatalunyaCristiana

Subscriviu-vos

Desitjo subscriure'm al setmanari Catalunya Cristiana durant un any (52 números)

Nom
Cognoms
Adreça
Població
DP Tel. NIF
A/e:

☐ Edició paper **135€** ☐ Edició digital **90€**
☐ Edició en català ☐ Edició en castellà

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any ☐ Dos pagaments semestrals
☐ Xec nominatiu que adjunto ☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

França

Els catòlics davant les eleccions presidencials

L'Església afronta uns comicis clau amb l'electorat catòlic fragmentat i un decencís generalitzat

Joan Piñol
Redacció

Benet XVI, dirigint-se al Pontifici Consell per als Laics l'any 2010, resumia: «La política és un complex art de l'equilibri entre ideals i interessos.» Així es troben precisament els catòlics francesos davant les eleccions presidencials que se celebraran, en dues rondes, el 23 d'abril i el 7 de maig, respectivament. Després de cinc anys de François Hollande —denostat per propis i aliens— el socialista va anunciar que no es presentava a la reelecció obrint el pas a unes presidencials obertes en què no està gaire clar quin serà el resultat.

França continua sent la «filla predilecta de l'Església». Tot i la profunda secularització, l'únic estat laic d'Europa presenta un vigor notable de la fe, amb nombrosos moviments nous, comunitats religioses i vocacions. Un 23% dels francesos es consideren catòlics practicants en més o menys intensitat segons un estudi d'Ipsos. Això suposa uns 12 milions de ciutadans, tot i que els estudis han establert la xifra de catòlics vinculats a l'Església, practicants i més convençuts en tres milions.

Fins al mes de febrer semblava clar que les presidencials serien un combat a dos: el dretà François Fillon i Marine Le Pen del Front Nacional. L'electorat més catòlic apostava amb claredat per Fillon. Casat i amb cinc fills, Fillon va estudiar als jesuïtes, és un ferm defensor del dret a la vida dels no nascuts i està molt vinculat a l'abadia de Solesmes, un dels principals monestirs benedictins de França. Tanmateix, a finals de gener es van publicar informacions que apuntaven que Fillon hauria mantingut a sou de l'Assemblea Nacional la seva dona Penelope. L'anomenat «Penelopegate» ha enfonsat la popularitat de Fillon que està lluny de passar a la segona volta. En certa manera, bona part de l'electorat catòlic ha quedat orfe. El jove Emmanuel Macron (39 anys) és la sorpresa de la campanya. Exministre independent d'Hollande és liberal i centrista. «La meva relació amb l'espiritualitat continua nodrint la meva manera de pensar però no en faig un element de reivindicació», declarava Macron, que es va batejar als 12 anys i va estudiar en una escola dels jesuïtes.

Les eleccions estan marcades per la possibilitat, per primer cop en la història democràtica francesa, que guanyi Marine Le Pen, que advoca per sortir de la Unió Europea, tancar fronteres i limitar l'accés d'immigrants i refugiats. El seu programa ha estat qualificat de xenòfob i ultranacionalista.

La legislatura d'Hollande ha estat marcada pels atacs terroristes però també per les mobilitzacions socials a favor del matrimoni home-dona conegudes com la «Manif pour Tous». Centenars de milers de persones van sortir al carrer i ha donat peu a un fort moviment social a favor de la vida i la família. Fillon proposa revisar la llei mentre que Le Pen la vol substituir per una legislació d'unions civils i no matrimoni. Ara, els seus partidaris es troben dividits políticament. Fillon representa genuïnament els valors del catolicisme social però els casos de corrupció l'assetgen, mentre que Le Pen no té gaire suport a causa dels postulats xenòfobs i del seu perfil personal menys marcadament catòlic (casada tres vegades i divorciada dues, es declara agnòstica). Això sí, el catolicisme tradicionalista (molt present a França amb més de 400 llocs de culte) ha estat un dels suports històrics del Front Nacional i la jove Marion Marechal Le Pen, neboda de Marine i neta de Jean Marie, n'és la cara més atractiva i un valor a l'alça.

Davant les eleccions, la Conferència Episcopal Francesa va publicar l'octubre del 2016 un extens document de 60 pàgines sota el títol *En un món canviant, redescobrir el sentit de la política*. Els bisbes hi alerten sobre la falsedat de buscar solucions màgiques o ràpides davant dels problemes del país per no caure en el populisme. «Les eleccions passen, la realitat continua», expressaven al document. Davant la temptació de tancar-se recorden que «més que una armadura, la societat necessita un bon marc de referència».

Després dels atemptats de París del novembre del 2015 a la laica França es va celebrar una missa amb presència del president i diversos expresidents.

Els cinc principals candidats, d'esquerra a dreta: François Fillon (UMP), Emmanuel Macron (EM), Jean-Luc Mélenchon (FG), Marine Le Pen (FN) i Benoît Hamon (PS).

Sis perfils dels catòlics francesos

L'empresa de sociologia i enquestes Bayard/Ipsos va fer públic el mes de gener d'aquest 2017 un estudi encarregat pel diari *La Croix* per esbrinar els «perfils bàsics» en què es poden enquadrar els catòlics practicants francesos. De ben segur, aquests perfils marquen també la seva visió política i el seu vot. El primer d'aquests són els catòlics culturals que són el grup majoritari, amb una pràctica religiosa feble i una visió de la fe lligada a la identitat cultural francesa. El segon són els fraternals. Per a ells, el centre de la fe es troba en la solidaritat i la caritat, són partidaris d'acollir els refugiats (87% a favor) i són més aviat de centreesquerra. Els conciliars estan fortament vinculats al Concili Vaticà II, més conservadors que els fraternals però igualment partidaris d'acollir refugiats. El quart grup són els observants, de pràctica religiosa elevada, són els que diuen anar més vegades a missa, molt vinculats a la «Manif pour Tous» i ideològicament situats al centredreta. Els emancipats són molt ecologistes, es construeixen una religió a la carta i són molt poc practicants. L'últim perfil és el dels inspirats, format majoritàriament per conversos i persones que han tingut una forta experiència espiritual, molt vinculats a moviments i comunitats noves amb un perfil social conservador però també evangelitzadors. En un estudi publicat a l'Observatori de les Radicalitats Polítiques, vinculat a l'esquerrana Fundació Jean Jaurès, el politòleg Gaël Brustier va encunyar un terme per descriure el moviment catòlic que viu França: els «tradismàtics». Es refereix a la barreja entre el potent moviment tradicionalista francès (lligat a la litúrgia tradicional) i les noves comunitats de tarannà més carismàtic i evangelitzador. Aquest estudiós parla d'un autèntic «Maig del 68 catòlic» arran sobretot de la «Manif pour Tous» i de les iniciatives que han nascut seguint la seva estela.

Madrid

L'Església alerta de la vulneració de drets dels menors migrants

Mostra la seva preocupació davant les recents mesures de la Comissió Europea

Redacció
Madrid

La Comissió Episcopal de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola ha publicat un missatge en què expressa la seva preocupació pels efectes de les mesures preses el 2 de març per la Comissió Europea en matèria d'immigració. Especialment els perjudicis que puguin ocasionar a refugiats i migrants, especialment als menors. Segons les mesures aprovades, es convida a l'expulsió el més ràpid possible de migrants en situació irregular, entre ells nens.

Els bisbes de la comissió denuncien que aquesta proposta «pot suposar que prevalgui la condició d'immigrant abans que la de ser menor, amb la qual cosa es podrien conculcar els drets dels menors». Els prelats es refereixen a la mesura de prolongar els períodes de detenció, ja que «els nens no haurien de ser detinguts. I cal recordar que sol·licitar asil no és un acte il·legal».

La Comissió Episcopal de Migracions convida a contemplar els menors, sobretot els no acompanyats, «com una oportunitat, un repte i una esperança, no com un problema». Per això, demana que «se'ls tracti com el que són: persones innocents i vulnerables, per la qual cosa mereixen un tracte especial».

El missatge insisteix que els països han de prendre's seriosament el tema de la migració i observar aquest fenomen «com a responsabilitat tant en l'origen com en l'acollida. Observem amb immensa tristesa com s'estan construint murs i prenent mesures per impedir el flux migratori». En aquest sentit, apunten els prelats, les administracions públiques tenen «la responsabilitat d'ordenar els corrents migratoris; però tenint en compte sempre la protecció dels drets dels més indefensos i vulnerables. Cal no oblidar que els menors són molt sovint, al costat de les dones, víctimes del tràfic de persones amb fins d'explotació laboral, sexual, d'extracció d'òrgans, etc.».

Fent-se ressò de les paraules del papa Francesc, els bisbes recorden que «darrere d'aquests fluxos migratoris hi ha sempre la inhumanitat d'un sistema econòmic injust en què preval el lucre per sobre la dignitat de la persona i el bé comú; o la violència i la ruïna que genera la guerra, la persecució o la fam».

No s'obliden els prelats de demanar al Govern espanyol que compleixi els seus compromisos per a l'acollida dels migrants, «i el convida a una més àmplia generositat». L'Església, afegeixen, «està disposada a col·laborar sempre donant respostes integrals per respondre a aquests fluxos de migrants i refugiats». El missatge finalitza amb una benvinguda: «Sapigueu que l'Església és la vostra família i casa vostra.»

«Llimb jurídic»

S'ha complert un any d'ençà que la Unió Europea va signar un acord amb Turquia per «posar fi a la migració irregular». Aprofitant aquest aniversari, la xarxa Migrants amb Drets (Càritas, Confer, Justícia i Pau, la Companyia de Jesús i la Comissió Episcopal de Migracions) denuncia que «aquest acord genera discriminació basant-se en la nacionalitat, ja que només preveu el reassentament des de Turquia de persones sirianes».

La xarxa Migrants amb Drets critica aquest acord amb un país amb evidències de la «deteriorada qualitat democràtica del règim i la violació dels drets humans, tant dels ciutadans dissidents com de les persones migrants i refugiades». I constata: «Milers de persones esperen en una mena de llimb jurídic, com a hostes temporals a Turquia i en camps a les illes gregues vivint en condicions pèssimes.»

L'acord amb Turquia respon a una estratègia política europea dirigida «a tancar les nostres fronteres (...) i a augmentar substancialment les expulsions des d'Europa». Aquest tipus d'acords, subratlla la xarxa Migrants amb Drets, proposa «exclusivament el control dels fluxos migratoris i el tancament de les nostres fronteres fins i tot vulnerant les garanties mínimes de drets humans i protecció internacional, augmentant així la pressió migratòria sobre països que no compleixen aquests estàndards ni tenen capacitat per garantir-los». Per això, lamenta que la Unió Europea no habiliti vies legals i segures, sinó que «genera colls d'ampolla per als centenars de milers de persones que fugen de la guerra, la persecució o els qui es veuen forçats a desplaçar-se per les conseqüències del deteriorament mediambiental o l'absència d'oportunitats de vida al seu país».

Solució a curt termini, ineficaç i que viola els drets humans són alguns dels qualificatius amb què la xarxa titlla aquest acord. Així mateix, considera que «tampoc no és una resposta al creixement del populisme o a la ruptura del model europeu, viola diversos acords internacionals i se'n deriva la responsabilitat a altres estats».

CINC EXIGÈNCIES

La xarxa Migrants amb Drets planteja cinc exigències davant l'actual situació:

- Que la Unió Europea assumeixi la seva responsabilitat com a actor internacional i que promogui un paper actiu en la defensa dels drets humans i de la pau
- Deixar d'externalitzar les responsabilitats europees de protecció en mans de tercers països pretesament segurs
- Deixar de presentar l'acord UE-Turquia com a resultat d'una política a convertir en model d'altres acords similars
- Augmentar els fons per promoure la pau, l'estabilitat i la prosperitat en les zones d'origen de les migracions forçades i alleujar la pressió que suporten els països d'origen, acollint desplaçats interns, i els països veïns, acollint refugiats
- Promoure l'Educació per a la Ciutadania Global com a part essencial de la política de cooperació internacional per al desenvolupament i de les polítiques educatives

CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entrl. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES
De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

Des del monestir

El missatge de Pasqua

Lucía Caram
Religiosa dominica de Manresa
www.fundaciorosaoriol.org

La història es repeteix. No som tan originals per no reeditar els errors del passat, però també la força i tot allò que ens porta a superar-nos i lluitar per tirar endavant. Algú va dir que la capacitat de ser i fer el bé, i de vegades el mal —que no volem— es troba a l'ADN de la condició humana, ja que tots estem fets del mateix fang «marca Adam».

Pero també és cert que la història humana va tenir un moment culminant, que va determinar el nostre caminar, i que omplint de sentit la lluita per la vida, ens aporta la certesa que, encara que tot sembli acabar en la mort, a la qual inexorablement ens adrecem, ella no és el final.

El missatge de Pasqua ens diu que estem amenaçats de vida i resurrecció i que la mort, el mal i el pecat no tenen la darrera paraula. N'hi ha Un que ens va obrir el camí, que es va fer pa per al nostre camí i que va venir per a la festa de la vida.

Caminem i avancem com a poble de Déu, com a poble que somia, aspira, treballa, construeix; com a poble que de vegades s'equivoca, però que també moltes vegades l'encerta, sobretot quan es juga les cartes de la vida en l'amor, el servei, la confiança, el bé dels altres, la bondat.

Caminem errants, de vegades sentim que estem com ovelles sense pastor, però no en podem culpar els pastors perquè això seria una excusa i potser un pretext per no fer el que ens toca. Res ni ningú no ens pot impedir viure l'Evangeli, i res ni ningú no ens pot expulsar d'ell i de la seva vivència fins al final: fins a donar la vida, fins a perdre-la, que en cristià és guanyar-la!

Som un poble madur, amb un pastor i guia que camina amb el seu poble i que ens ha regalat la clau per viure i avançar: «estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat»; que prega perquè siguem un «com jo i el Pare som un», i que ens diu que la salvació es troba al camí de Jerusalem a Jericó —i no en direcció inversa— i que es fa realitat quan som capaços de descavalcar del nostre benestar, d'aturar-nos davant dels ferits del camí, de guarir-los les ferides, i alguna cosa més, quan som capaços no de donar el que ens sobra sinó d'hipotecar-nos perquè l'altre tingui vida.

El sepulcre és buit. No hi ha excuses. Deixem de buscar entre els morts, enmig de la competència, les enveges, els recels, les lluites de poder, els egos, el carrerisme, els diners, etc., el qui està viu i és la Vida. El trobarem a Galilea, al costat de la gent, anunciant la Bona Nova de la Salvació: que hi ha vida per a tothom, que la festa ha de continuar i que el banquet és a punt.

La sal de la terra

Primavera educativa: contemporaneïtzar l'«educació integral»

Andreu Ibarz
Director general de Blanquerna-URL i professor de la Facultat de Ciències de l'Educació

Són molts els esdeveniments d'arreu i, especialment, a Catalunya que expliciten una primavera educativa, és a dir, un temps de singular vitalitat, renovació i transformació. En efecte, escoles, universitats, xarxes, moviments, congressos, simposis, etc. configuren un fenomen ple d'esperança.

A diferència de la primavera climatològica que s'esdevé com un veritable do, la primavera educativa és fruit d'un immens esforç i compromís per tal de donar respostes educatives en coherència a les necessitats i exigències del segle XXI. Per això és del tot coherent que com a ciutadans agraïm infinitament tots els professionals implicats en tan important repte. Una bona mostra d'aquesta primavera educativa ha estat el II Simposi Internacional Barcelona, Educació i Canvi, coorganitzat pel Col·legi Montserrat, Fundació Jesuïtes educació i la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna-URL. Una de les consideracions que més m'ha cridat l'atenció és la necessitat de repensar la noció d'educació integral en el marc dels canvis i oportunitats del món contemporani. Per a la majoria dels educadors aquest és un concepte molt sòlid i força interioritzat. Quina és, doncs, la qüestió? No es tracta de negar res del plantejament clàssic però hem de contemporaneïtzar el sentit de l'expressió —sense renunciar a la idea del conreu de totes les dimensions. És a dir, anar més enllà! Així, doncs, integral també voldrà dir treballar en xarxa per incorporar més persones, institucions, reptes, instruments, etc.; experimentar els diversos «inter» —intercultural, interdisciplinari, intergeracional, internacional, etc.— com una veritable experiència de creixement a partir de les relacions que permeten aquest «entre»; assolir en la pràctica els avenços de la neurociència —la plasticitat del cervell, les aportacions sobre l'aprenentage, etc.—; establir un potent vincle amb el món a través de la incorporació d'uns relats bàsics, per exemple, la Declaració universal dels Drets Humans, la democràcia, els 17 Objectius mundials de Desenvolupament Sostenible de l'ONU; interrogant-nos les nostres creences sobre l'aprenentatge, les pràctiques o els sistemes i preguntar-nos si van realment d'acord amb la idea de canvi i l'educació integral; no defallir en transmissió i testimoniatge de valors bàsics; i, evidentment, integrar de manera seriosa i definitiva els protagonistes del futur, els infants i els joves.

Comparteixo la convicció que en el cor d'aquesta primavera educativa hi ha un renovat i eixamplat encontre amb l'experiència d'educació integral que no vol dir una altra cosa que una opció radical per la humanització. Sí, una veritable Pasqua!

Mirada al món

Del diàleg al pacte

Cinto Busquet
www.cintobusquet.cat
cinto.busquet@gmail.com

Els conceptes de *diàleg* i *pacte* són idees fonamentals en la reflexió teològica cristiana. Déu crida l'ésser humà a l'existència perquè vol entrar en diàleg amorós amb ell. Déu en Ell mateix és diàleg d'amor il·limitat entre el Pare i el Fill en l'Esperit Sant: unitat perfecta en el respecte absolut de la distinció. Jesús de Natzaret és la Paraula Encarnada que segella definitivament l'Aliança (=pacte) entre Déu i la Humanitat. Així com Déu no força ni obliga sinó que convida a acollir lliurement la seva proposta de diàleg filial i relació confiada amb Ell, així nosaltres hauríem de dialogar i vincular-nos amorosament en la plena llibertat i corresponsabilitat els uns amb els altres.

La fe cristiana no és ni ideologia ni doctrina abstracta deslligada de la història personal i col·lectiva. És llum global que dona sentit i fa veure el compromís que hem de prendre envers els altres i envers la societat de la qual formem part. La temptació de relegar la religió a l'àmbit dels sentiments i de les devocions privades està sempre latent, i cal recordar-nos que una fe que no s'encarna en tots els àmbits de la vida té poc a veure amb la proposta de Jesús de Natzaret i amb la praxi bimil·lenària de l'Església. És per això que no podem deixar de reflexionar sobre el procés d'emancipació del poble català des de les categories del pensament cristià.

Unionistes, sobiranistes i independentistes, tots parlen de la necessitat de diàleg entre els diversos actors socials implicats, especialment entre el govern espanyol i el govern català, però no tots coincideixen en els mateixos paràmetres a l'hora de definir-ne els límits i la modalitat. La sensibilitat cristiana concep el diàleg des de la dignitat i la igualtat de totes les parts implicades, i rebutja tot tipus d'imposició d'una part envers l'altra en nom de criteris aliens als drets naturals fonamentals dels individus i de les societats. És per això que no es pot parlar de voluntat sincera i plena de diàleg quan no s'està disposat a acceptar com a sortida possible la proposta que propugna l'altra part, per més que a un no li pugui agradar o li pugui semblar forassenyada. Cal un diàleg on les dues opcions en joc, la continuïtat d'Espanya com la coneixem avui i la independència de Catalunya, siguin admeses com a possibles solucions de l'aparent atzucac institucional on ens trobem. Només des d'un diàleg polític d'aquesta qualitat es pot arribar a pactes que satisfacin la majoria, i té sentit per a ambdues parts fer concessions. En el cas que una de les parts s'entesti a no reconèixer els drets de l'altra, legítimament aquesta, sobretot si es troba en inferioritat de condicions, es veurà abocada malauradament a actuar sense pactar i sense comptar amb l'aprovació de l'altra.

Punt de vista

Jaume Casassas Pons
Director de l'Escola de Formació del Voluntariat de Càritas diocesana de Barcelona

Crist ha ressuscitat! Veritablement ha ressuscitat!

Crist ha ressuscitat! Veritablement ha ressuscitat! Amb aquest anunci joiós, els cristians de l'Església oriental se saluden en temps de Pasqua. Fa anys vaig tenir l'oportunitat de conèixer i viure de prop la vivència de la fe dels nostres germans de l'Església ortodoxa als països de l'Est d'Europa i sempre més ha restat en el meu cor aquesta salutació com una empremta entranyable, expressió d'una autèntica professió de fe que connecta en mi amb una joia profunda, serena i és expressió d'una felicitat.

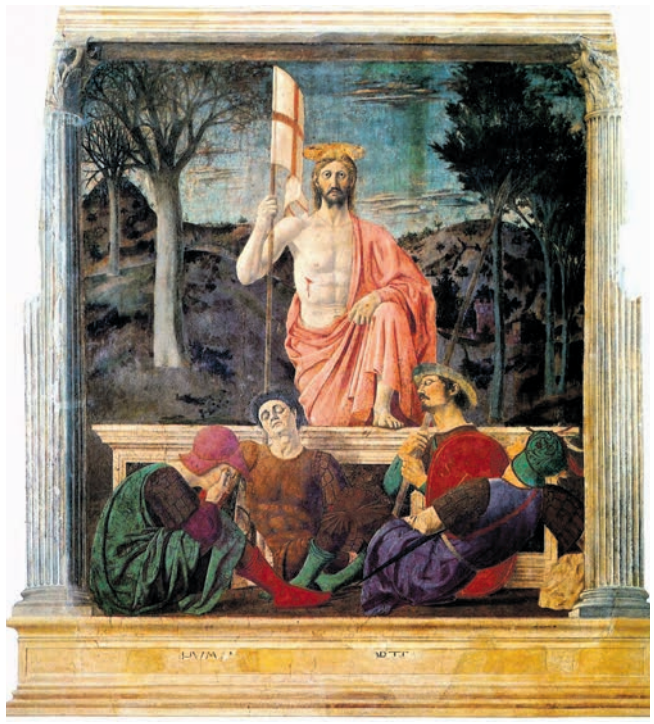

L'evangeli de Mateu relata amb entusiasme aquesta experiència pasqual joiosa quan diumenge de Pasqua de bon matí les dones anaren al sepulcre i reberen la bona nova de la resurrecció del Senyor. «Immediatament elles, amb por, **però amb una gran alegria,** se n'anaren del sepulcre i van córrer a anunciar-ho als deixebles» (Mt 28,8). Amb por i també amb gran alegria. Quina paradoxa? O quina manera més bella d'expressar aquest misteri de la fe que comporta certament incertesa, dubte, confusió, però també una joia i una pau del cor que ens transfigura i ens fa córrer a anunciar amb la nostra vida el sentit de l'existència? L'evangelista Joan també ens indica que quan Jesús ressuscitat s'apareix als deixebles, **ells s'alegren** de veure'l (Jn 20,20).

Com és aquesta vivència de Crist ressuscitat que ens corprèn i ens toca tan endins que ens canvia la vida? Els dos deixebles que feien ruta a Emmaús en fan experiència vital i havent estat atents a les paraules del caminant que els acompanya al llarg del camí i havent copsat la profunditat del seu gest de partir el pa quan comparteix la taula amb ells, s'interroguen l'un a l'altre: «**No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre** mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?» (Lc 24,32).

La vivència de resurrecció és una trobada personal amb Crist que m'acompanya de manera discreta, silenciosa, sense fer-se notar. És la descoberta del Crist com a company de camí que em dona allò més essencial per a la vida: comparteix el pa amb mi, em transfigura i em fa veure totes les coses amb una mirada nova. Arriba un dia que sento ressonar en mi les seves mateixes paraules de sant Pau: «Ja no soc jo qui visc; **és Crist qui viu en mi**» (Ga 2,20). I aquesta experiència m'acompanya tota la vida. Són impactants les paraules de Jesús adreçades a Tomàs al final del capítol 20 de sant Joan: «Perquè m'has vist has cregut? **Feliços els qui creuran sense haver vist!**» (Jn 20,29). M'emociona i m'omple de goig saber que Jesús ja pensava també en mi quan proclamava aquesta benaurança. Jo soc un d'aquests cridats a viure la felicitat evangèlica. Crec sense haver-lo vist i dia rere dia em concedeix el do de renovar-li la meva confiança.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Cristianisme occidental avui

Iben Thranholm, escriptora danesa, ha dit que «el cristianisme ha desaparegut totalment de la vida pública. Crec, però, que el principal problema és espiritual, no polític. La raó per la qual tenim tots aquests problemes amb els immigrants i els refugiats és deguda a la nostra manca de fe cristiana. El problema no és la força de l'islam; és la debilitat dels cristians.»

Aquesta afirmació fa pensar. Sembla com si els conflictes es poguessin arreglar només a base de reunions interconfessionals. Això té la seva importància, però no és suficient. No es tracta de fer només alguna cosa per a ells. Com si així quedéssim tranquils de consciència. Ja és bo i necessari ajudar-los. Tanmateix, per exercir la caritat i l'amor al proïsme els hem de parlar sobre el cristianisme. «Som en una societat cristiana. Et donem la benvinguda, però aquestes són les nostres regles, no volem que les vostres siguin imposades en la nostra cultura cristiana.»

És un fet que hi ha batalles per tal que no es cursi religió a les escoles, volem educar els nois i noies sense que puguin aixecar els ulls a la transcendència, bastants joves fan vida marital abans d'esdevenir matrimoni, el tema de la sexualitat es tracta amb immensa frivolitat, moltes famílies es trenquen, les finances van que volen, les drogues ocupen un lloc notable, els polítics menteixen... Recordo que el papa Benet XVI va escriure que no anar a missa, el diumenge, era anar contra la pròpia cultura...

S'ha parlat del relativisme de la nostra època. Un punt dèbil de l'existència actual. No es distingeix el bé del mal, tant és una cosa com una altra. L'islam ens arriba com una imposició a la nostra cultura. Som tan tolerants! N'hi ha d'altres que els sembla bé. Una societat dividida no sap a què juga! Europa està feta un embolic ideològic i les nacions que la formen perden coherència. Que hi hagi pensaments diversos no és estrany; ho és, però, no tenir una base cristiana.

Es volen imposar altres religions. Acollir els que venen està bé. El problema d'Europa és la manca d'un marc cristià que allunyaria de la confusió i que ens ensenyaria el que cal fer i el que és correcte.

La nostra societat és decadent. S'enfonsarà un dia? O un altre sistema de creences tindrà el control?

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Amor (4)

Per diferents raons personals, vaig poc al cinema, però quan hi vaig, acostumo a treure-li'n suc. A propòsit del que estic escrivint, pel que fa a la vida matrimonial, he recordat una pel·lícula de Pasolini de fa molts any, titulada *Teorema*. El contingut, encara que resulta molt hermètic, deixa ben clar que el personatge jove masculí que entra en contacte amb els protagonistes, resulta ser un entremetedor en el si de la família que, sense saber exactament com, queda escalabrada. Pares, filla i minyona, cadascú a la seva manera, i sense saber exactament com, entren en contacte amb ell. Les conseqüències són funestes.

«Enamorament i amistat són cercles secants», escrivia l'altre dia. Les fronteres acostumen a ser borroses i, encara que s'actuï de bona fe, causen en algunes ocasions, trastorns seriosos.

Si una dona casada manté amistat amb un company, certament pot derivar, per camins d'infidelitat, a l'adulteri.

Paral·lelament, pot passar aquesta relliscada per part del marit. Ara bé, hi ha casos o situacions diferents: l'adhesió a una institució, un moviment, una tendència social, gran relació amb un altre amic, una organització en el si de l'Església, que en principi, sembla que no hauria de presentar cap problema, sovint, pot perjudicar la relació familiar íntima.

Amb facilitat un home s'entusiasma i es compromet en activitats del seu barri, s'incorpora a una associació de veïns, milita en un sindicat, es responsabilitza en una organització parroquial o s'uneix als ideals d'un sacerdot. Aparentment, tot correcte. No suposa cap infidelitat a l'esposa. Aquesta actitud és molt masculina. I és que el seu ànim, generalment, es pot compartimentar amb més facilitat que el de la dona.

Però, hi ha un dia que l'esposa pateix quan observa que el marit posa, o li sembla que posa, més entusiasme en aquestes activitats, que en la convivència familiar.

Si el marit se n'anés amb una altra, sempre seria possible retreure-li i dir-li acusant-lo: «Què té aquesta dona, que no tinc jo?» Però no li podrà retreure mai i dir-li: «Què té Càritas, què té l'escoltisme, què té el grup del cor parroquial, que no tinc jo?»

L'home i la dona són igualment humans, però cadascun, generalment, estima d'una manera peculiar i imagina la seva vida i el seu futur de manera diferent.

L'esperit femení és més total, el masculí es pot segmentar sense, per això, suposar cap infidelitat.

Que difícil que és per al sacerdot viure l'amistat, gaudir de la col·laboració masculina, sense danyar la sensibilitat femenina! I com pateix l'home i el sacerdot que, lleialment, es troben en aquesta situació!

No obstant això, una família que no té amics no gaudeix plenament, ni pot compartir la fe en comunitat.

No hi ha res com *llegir!*

UN RELAT PLE DE TENDRESA SOBRE LA DURA REALITAT DE LA GUERRA I DELS REFUGIATS.

Amb il·lustracions de **Quentin Blake**

QUE BÉ QUE ENS HO HEM PASSAT!

MICHAEL MORPURGO

La setmana que passen a la granja de Nethercott és la més esperada per la mestra i els alumnes d'una escola de Londres. Allà hi fan feina de grangers de debò. Cada any tornen a la ciutat carregats d'anècdotes per explicar, però l'any que hi va anar en Ho, un noi orfe i refugiat, fou certament extraordinari.

A PARTIR DE 8 anys

Edició de luxe amb il·lustracions de **Chris Riddell**

PREMI COSTA 2015 AL MILLOR LLIBRE DE L'ANY

TRADUÏT A MÉS DE **30 IDIOMES!**

L'ARBRE DE LES MENTIDES

FRANCES HARDINGE

El pare de la Faith apareix mort sense que se sàpiga què ha passat exactament. Entre les pertinences del pare hi ha un arbre d'una espècie estranya: un arbre que s'alimenta de les mentides que li xiuxiuegen i que dóna uns fruits que revelen secrets ocults.

A PARTIR DE 14 anys

bambú

editorialbambu.com

Segueix-nos a:

#EditorialBambú

[CatCristllibres]

SUPLEMENT D'INFORMACIÓ I RESSENYES LITERÀRIES AMB MOTIU DE SANT JORDI

Agustí Codinach

Recomanacions dels autors

VICENÇ VILLATORO

Autor d'*El retorn dels Bassat*
(La Magrana)

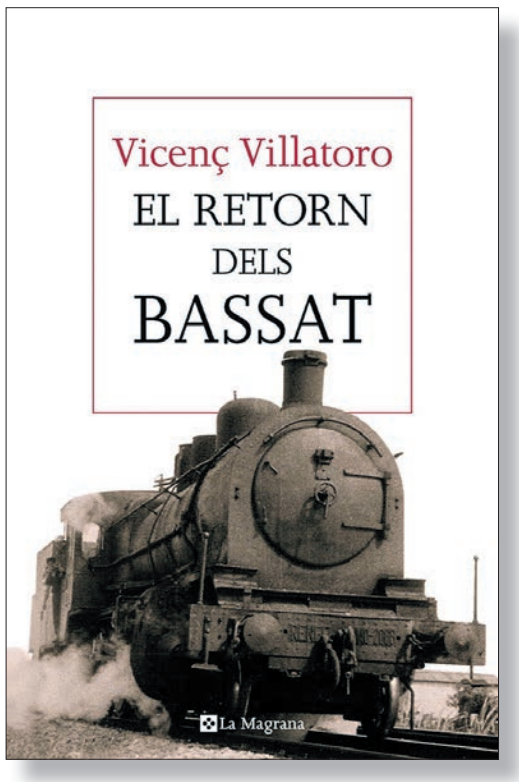

És un llibre sobre la família Bassat i el seu periple mediterrani al llarg del segle XX. Els lectors hi poden descobrir un món, unes peripècies familiars, però sobretot s'hi poden descobrir ells mateixos, perquè en el fons aquestes històries d'esperança, a vegades de por, d'emigració… són la història de tots nosaltres.

El darrer llibre que he llegit és *Venjança* (Columna), d'Andreu Claret.

FRANCESC TORRALBA

Autor de *La vida secreta de la pregària*
(Angle)

En aquest assaig en primera persona del singular, em pregunto què és pregar. Em qüestiono a mi mateix per què prego. La pregària, tal com la concebo, ara, és un diàleg i no un monòleg, un exercici de descentrament, de sortida d'un mateix, fins i tot d'oblit d'un mateix. Tal com ara la visc, inclou dos moviments que es relacionen seqüencialment: pregar és buidar-se, per omplir-se; és purgar l'espai interior per poder acollir Déu, per hostatjar la seva Paraula. La pregària és la respiració de l'ànima. Consisteix a estar atent, a escoltar la Veu de Déu, la seva Paraula, però també a parlar-li. En la pregària del cor té lloc una transició: de l'ell al tu. La pregària es nodreix de la Paraula de Déu i culmina en el silenci del do i de l'acolliment de Déu.

El darrer llibre que he llegit és *El futur de la religió* (Herder), de Salvador Giner.

SÍLVIA SOLER

Autora d'*Els vells amics*
(Columna)

És una novel·la que reflexiona fonalmentalment sobre dos temes: les amistats de llarga durada i la vocació artística. És la història de cinc joves que es coneixen quan comencen la carrera de Belles Arts, perquè volen ser pintors. Van a París quan tot just s'acaben de conèixer i aquell viatge significarà l'inici d'una amistat que durarà tota la vida.

El darrer llibre que he llegit és *Aquest deu ser el lloc* (L'altra editorial), de Maggie O'Farrell.

DORY SONTHEIMER

Autora de *La vuitena caixa*
(Capital Books)

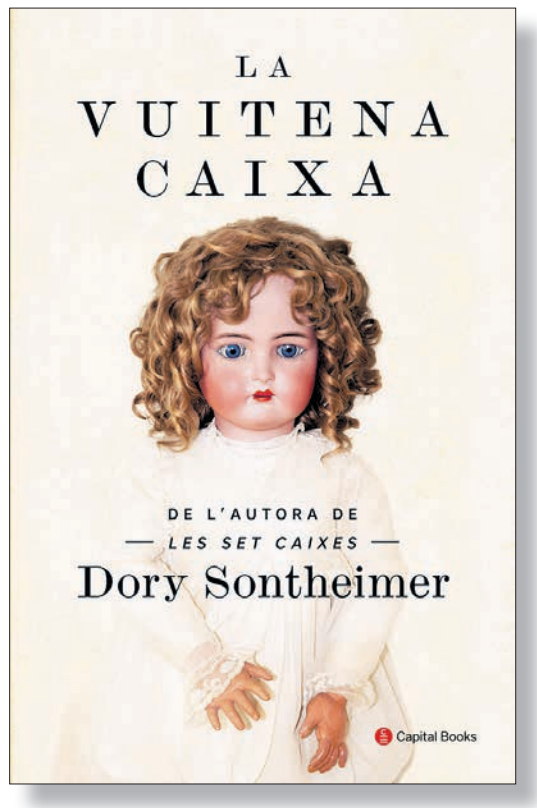

El primer llibre, *Les set caixes,* se centrava en tots els documents i les cartes dels pares i dels avis. Però la pregunta que em vaig formular després va ser: què havia passat amb els nens de la família? Això és del que tracta aquest segon llibre, *La vuitena caixa.* Els nens de la família són l'exemple del que va passar amb tots els nens jueus a tots els països envaïts pels nazis.

El darrer llibre que he llegit és *Nosaltres en la nit* (Angle), de Kent Haruf.

MONTSERRAT BROS

Autora de *Mujer sin blanca soltera busca* (La Esfera de los Libros)

El lector hi trobarà molt d'humor i temes que coneixerà perfectament com són la precarietat laboral i la solteria, en el cas que estigui solter/a.

El darrer llibre que he llegit és *Antichrista* (Anagrama), d'Amelie Nothomb.

Recomanacions dels autors

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

Autor d'*Un cardenal es confessa*
(Proa)

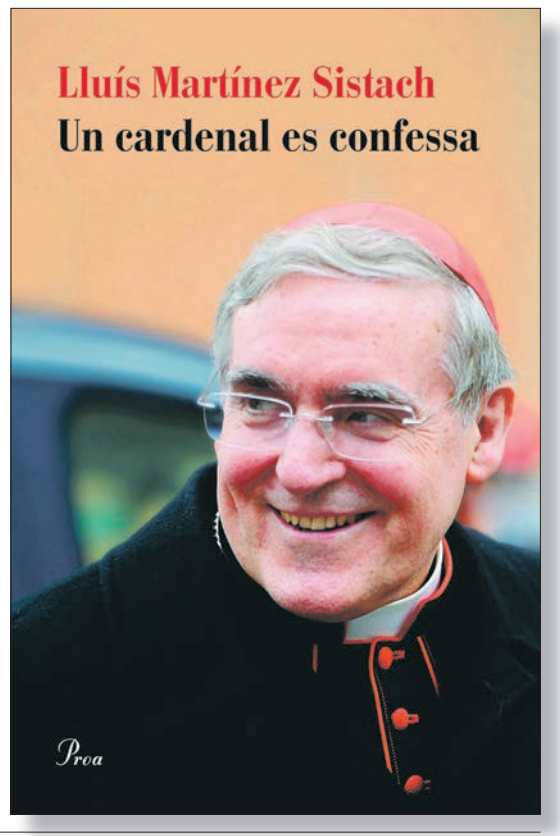

El lector trobarà en aquest llibre moltes coses i esdeveniments des del 1937 fins avui. També diferents èpoques de l'Església i del país viscudes en els darrers 80 anys. Trobarà el testimoni d'un home que és sacerdot, bisbe i cardenal i que intenta seguir Jesús i el seu evangeli. I finalment reviurà aquell dia 7 de novembre del 2010 en què Benet XVI va venir a Barcelona i va dedicar joiosament la basílica de la Sagrada Família.

Estic llegint *La casa de les petites alegries* (CPL), del meu secretari David Masobro, i *Cooperatores veritatis*, un homenatge a Benet XVI amb motiu dels seus 90 anys.

TERESA FORCADES

Autora d'*Els reptes del papa Francesc*
(Viena Edicions)

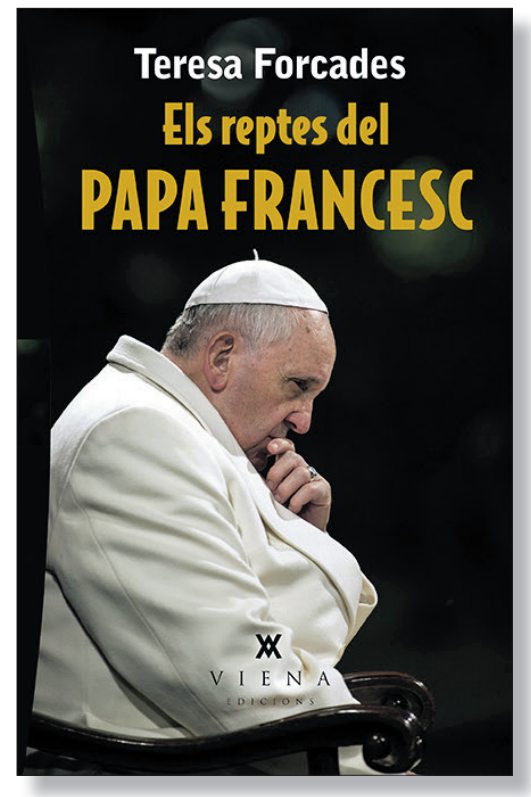

El llibre té tres parts. La primera ofereix una panoràmica de la situació actual de l'Església catòlica, tant a nivell estadístic (com n'és, de gran?, quina proporció representa de la població mundial?, està creixent o disminuint?, quantes dones consagrades hi ha? i homes?) com pel que fa a la renovació que ha començat a impulsar el papa Francesc. La segona presenta els meus pressupòsits teòrics pel que fa a la relació entre espiritualitat i religió: és possible una institució que no ofegui l'Esperit? I la tercera, que és la més llarga, repassa un per un els nou principals moviments que existeixen avui al si de l'Església catòlica i que promouen la renovació des de dins en temes controvertits com ara la superació del clericalisme a l'Església, la defensa dels drets reproductius, el celibat opcional dels capellans, l'ordenació de les dones, l'acceptació de la diversitat sexual o l'accés a la comunió de les persones divorciades i tornades a casar.

El darrer llibre que he llegit és *Anys d'aprenentatge de Wilhelm Meister* (Edicions 62), de Johann W. Von Goethe.

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

Autor de *Tornar als remeis de sempre*
(Edicions Morera)

És un llibret que s'ha publicat el març del 2017 dins de la col·lecció de quaderns *L'Ermità* amb el subtítol de «Pocions, ungüents i herbes medicinals». Hi ofereixo la transcripció d'antigues receptes pròpies de la tradició remeiera dels frares caputxins que he espigolat en pàgines inèdites d'antics manuscrits. Hi trobareu ressenyades algunes plantes que no havia tractat en reculls anteriors, com ara l'agàric, l'àrnica, el boix, el bruc, la celidònia, la consolda, la matricària, la mostassa, el tomaní, o bé el safrà. A més, hi trobareu també un conjunt de remeis naturals que són de bona aplicació, car són poc agressius a l'organisme i ens poden ajudar a guarir refredats, febres, trastorns digestius, problemes en la tensió i circulació de la sang, dificultats urinàries, feridades i malalties de la pell, mareig i mal de cap, dolors articulars i musculars.

Estic acabant la lectura del segon volum de les memòries del religiós caputxí Frederic Raurell *Temps, llocs i fets... Roma, una lectura* (Kame editors).

SEBASTIÀ ALZAMORA

Autor del *Llibre d'amic i amat*
(Barcino)

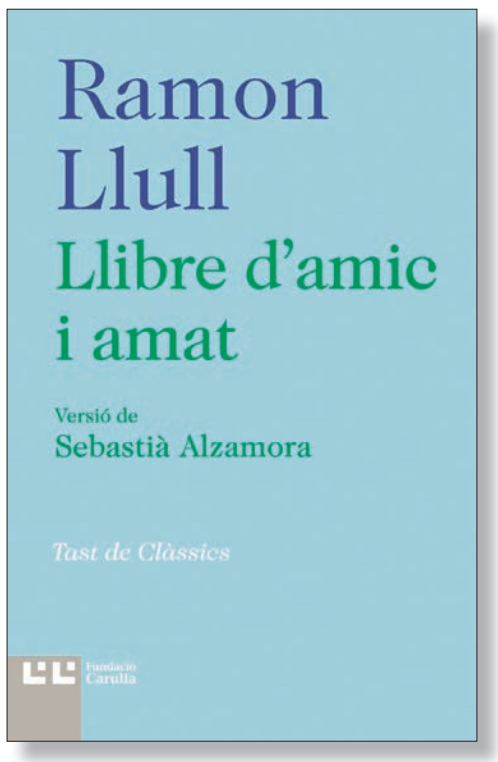

És un dels grans clàssics de la literatura catalana i europea, i és alhora un llibre amb molts punts d'interès per al lector d'avui. Qualsevol persona que hagi sentit alguna vegada la Transcendència, en el sentit de tenir algun interès per algú o alguna cosa que està fora d'un mateix —la persona estimada, el món que ens envolta, Déu— hi trobarà molt de motiu d'inspiració i de celebració.

El darrer llibre que he llegit és *El paradís són els altres* (Lleonard Muntaner), de Valter Hugo Mãe.

FERRAN RIERA

Autor d'*El grup de Folk. Crònica d'un esclat*
(Cossetània)

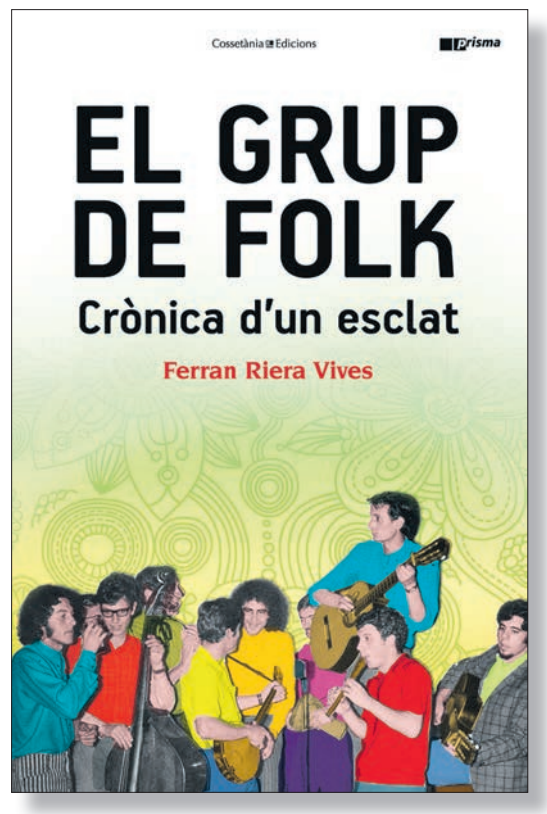

Val la pena llegir aquest llibre perquè ara mateix es commemoren 50 anys de la creació del Grup de Folk, una formació musical que va ser decisiva per al futur de la música a Catalunya, tant pel que fa al rock, la cançó i el folk.

El darrer llibre que he llegit és *Northumbria, el último reino: sajones, vikingos y normandos* (Edhasa), de Bernard Cornwell.

CatCristllibres

Recomanacions de les editorials

IGNASI MORETA
director de Fragmenta Editorial

Del teu germà musulmà. Cartes d'avui a Charles de Foucauld, de Dídac P. Lagarriga (Fragmenta)

És un exercici de diàleg entre l'islam i el cristianisme. Un diàleg viscut des de l'empatia, el respecte i la delicadesa, no des de la confrontació. L'autor és un català que, procedent d'una cosmovisió atea, ha abraçat l'islam, un islam que té poc a veure amb la visió deformada que n'acostumen a donar els mitjans de comunicació. I des d'aquest islam que defineix com a silent i místic, Lagarriga entra en diàleg amb Charles de Foucauld, un interlocutor que, des de la distància del lloc i del temps, li permet confrontar les seves intuïcions amb les d'un altre assedegat de Déu. Un beu de les fonts del cristianisme; l'altre, de les de l'islam. Però a tots dos els mou la mateixa set. El llibre té la virtut d'estar escrit amb una prosa elegant, literàriament molt reeixida. El pròleg de Xavier Melloni i l'epíleg de Pablo d'Ors són, també, dues garanties.

JOAN BOVÉ
director d'Editorial Claret

Francesc. De viatge amb una entrevista a Sa Santedat, d'Andrea Tornielli (Claret)

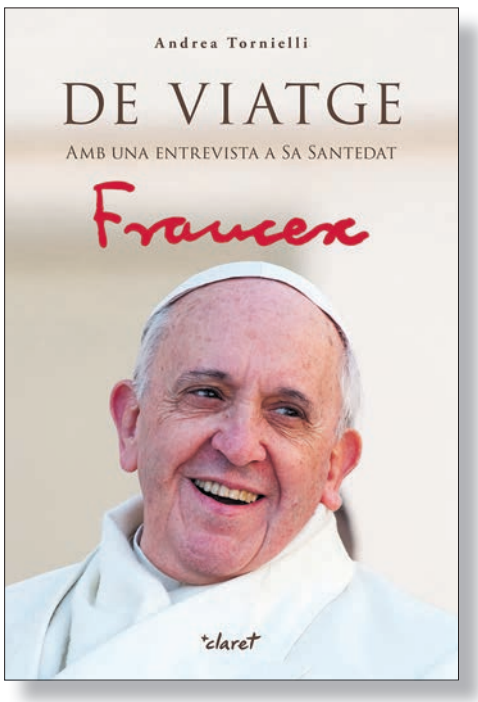

Els divuit viatges d'abast internacional realitzats pel papa Francesc entre el 2013 i el 2016. L'autor ens comenta molts detalls i anècdotes entremig de la doctrina expressada en cadascun d'ells. Aquest llibre recull el primer viatge del Papa, un viatge sorpresa, als extrems d'Itàlia, enmig d'aquell Mediterrani en què els abismes s'han transformat en tomba per a milers d'infants, dones i homes en fuga de la guerra i de la misèria. El viatge a l'illa de Lampedusa, que Francesc decideix d'emprendre el 8 de juliol del 2013. Aquest viatge neix del dolor i de la compassió per aquelles morts. El Papa, seguint la seva proximitat amb els que sofreixen, demana que no hi hagi polítics, autoritats italianes, ni tan sols els bisbes de Sicília. Sens dubte, un dels viatges més significatius de Francesc, que ha d'aportar una nova manera d'entendre l'acollida de qualsevol persona, sempre partint de la generositat, el respecte i l'amor incondicional cap a l'altre.

MERCÈ SOLÉ
secretària del Centre de Pastoral Litúrgica

Arbres i espiritualitat, de Josep Gordi (Centre de Pastoral Litúrgica)

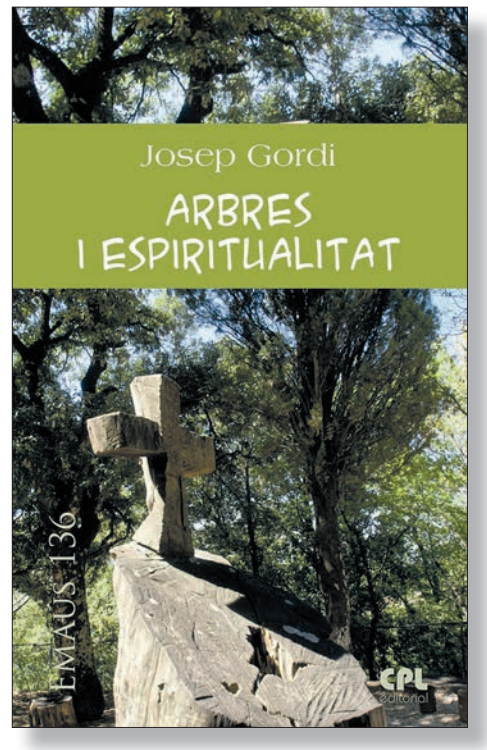

Que la major part dels habitants del món ens aglutinem cada cop més al voltant de les ciutats comporta, entre altres consideracions, que els «urbanites» ens anem distanciant de la natura i dels seus cicles i que l'acabem considerant com un element purament superficial i estètic o com un element aliè a les nostres vides que passa desapercebut. Josep Gordi, en aquest llibre, refà el camí cap a la contemplació dels arbres com a eixos significatius, profundament relacionats amb la vida humana: des de l'analogia pròpia del creixement i de la vida a la seva dimensió comunitària i espiritual, que s'ha anat manifestant a través del llenguatge simbòlic en les diverses tradicions artístiques, literàries, culturals i religioses. Gordi ens fa una repassada d'aquests símbols culturals en contextos diversos i acaba fent-nos propostes d'aproximació als arbres, no només conceptuals, sinó també físiques i emocionals, de manera que ens en transformi la percepció i la mirada.

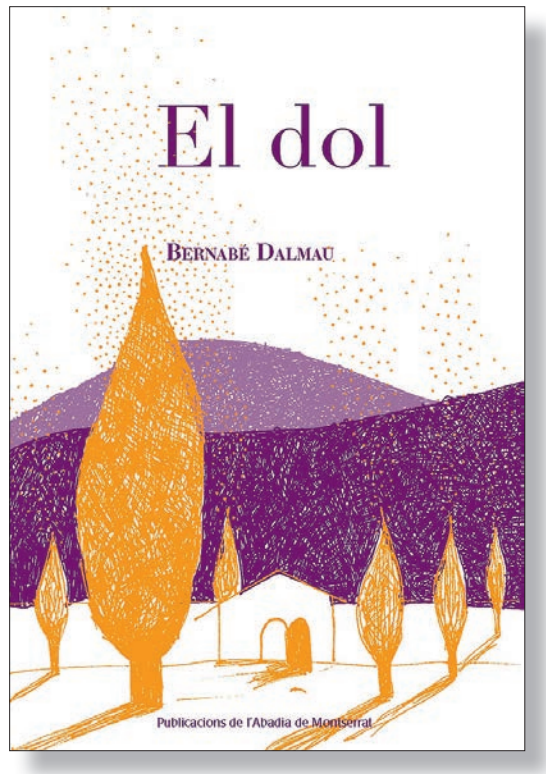

P. JOSEP MASSOT
director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat

El dol, de Bernabé Dalmau (Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

Dintre dels llibres religiosos publicats per la nostra editorial el 2017 voldria destacar unes reflexions senzilles i assenyades d'un monjo de Montserrat, el pare Bernabé Dalmau, sobre un tema essencial dins de la vida humana. La mort ens és sempre a la vora i això, lògicament, provoca un sentiment de dolor i en molts casos du a la depressió o a la desesperació. El llibre del pare Bernabé parla d'una manera entenedora de l'experiència del dol, que «a més del dolor de la pèrdua, de la separació d'un ésser estimat, ens remet a una percepció fonamental de la nostra pròpia mortalitat». No cal dir que el centenar de pàgines d'aquesta obra, sense amagar la problemàtica que comporta la mort de persones estimades, en dona una visió positiva des d'una òptica cristiana, plena de l'esperança que, com deia Maragall, de la mort en surti «una major naixença».

JORDI MARTÍN LLORET
editor d'Editorial Bambú

L'enigma Perucho, de Jordi Cervera (Bambú)

Aquesta novel·la és un homenatge a la figura i l'obra de l'escriptor Joan Perucho. Jordi Cervera va ser amic seu i li va fer l'última entrevista abans de morir. També té un text inèdit de l'escriptor, l'últim que va escriure, i que es converteix en un dels fils conductors de la història. La novel·la és una distopia ambientada entre Istanbul i Barcelona. Perucho es converteix aquí en personatge literari, un joc que probablement li hauria agradat força. De fons, les imatges d'una Barcelona quasi deserta, colonitzada per un excés de vegetació, la Pedrera abandonada o la Sagrada Família semidestruïda que són d'una gran potència visual. L'any 2052 l'ordre mundial ja no és el que era. Un nou Imperi otomà domina Occident. Europa ha quedat devastada i amb molt poca població. El poder es mesura en la possessió de llibres antics, complicats i perillosos d'aconseguir, una tasca que només poden fer els Caçadors de Llibres. El millor és Alfred Muntaner, un barceloní exiliat que amaga una gran erudició i molts secrets.

Recomanacions de les editorials

VICKY TOVAR
assessora editorial d'Editorial Desclée de Brouwer

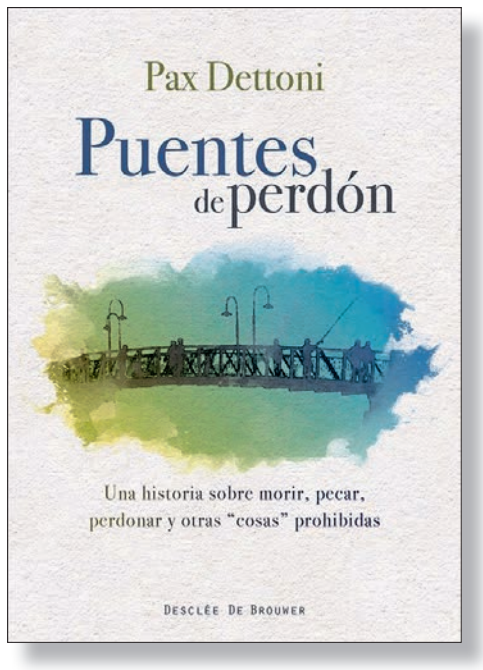

Puentes de perdón, de Pax Dettoni (Desclée de Brouwer)

En aquesta societat convulsa de migrants sense acollida, dones maltractades i *bullying*, calia un llibre amb idees fresques i clares sobre el perdó, la vida i la mort. Un perdó en el seu sentit ampli, no religiós, perquè «el perdó és un tema d'humanitat», diu la seva autora. Amb aquest plantejament, el llibre despulla l'ànima del seu protagonista (Juan), el qual, en el seu darrer matí de vida, vol morir en pau però no pot. Tres veus —el Juan, la seva consciència i la mateixa narradora— avancen revisant el seu pas per la terra per, des d'allà, descobrir els set pecats capitals i la por, que són els enemics que retenen el moribund. Llavors el Juan avançarà en el procés del perdó, que passa per «reconèixer-acceptar-transformar». El lector es va identificant progressivament amb el Juan, fins a caminar al seu costat i afrontar plegats infidelitats, odis i enveges. La dramaturga i antropòloga Pax Dettoni, amb un estil teatralitzat, aconsegueix la difícil tasca de dotar d'agilitat narrativa una temàtica profunda i complexa.

M. ÁNGELES LÓPEZ ROMERO
directora editorial d'Editorial San Pablo

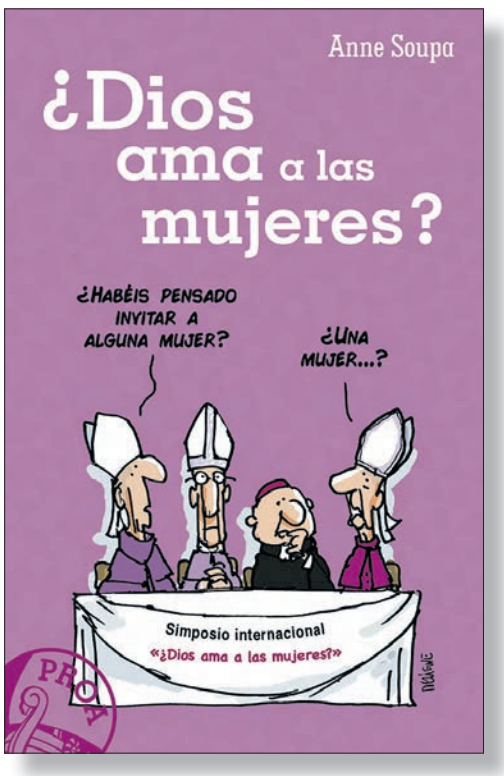

¿Dios ama a las mujeres?, de Anne Soupa (San Pablo)

Deia Marcel Prévost que la troballa afortunada d'un bon llibre pot canviar el destí d'una ànima. Jo sempre he cregut en el poder transformador de l'escriptura. Per això recomano dos llibres connectats entre ells. A *¿Dios ama a las mujeres?*, la periodista francesa Anne Soupa analitza amb ritme, intel·ligència i humor fi la manera en què apareixen tractades a la Bíblia i a l'Església, per arribar a la trista conclusió que aquesta última no estima les dones de la mateixa manera que les estima Déu. La discriminació per raó de gènere té un revés inevitable i dramàtic: la violència masclista. Ho saben prou bé a la Fundació Luz Casanova, que atén dones maltractades. Els relats recollits en el I Concurs organitzat per aquesta fundació sobre aquesta temàtica han donat com a fruit el llibre *Lágrimas de esperanza*. Un bonic recull de textos escrits des de diferents llocs del planeta que parlen de dolor, humiliació, silenci còmplice... Però que també aporten una mirada esperançada.

JOSÉ RAMÓN PÉREZ ARAGÜENA
editor d'Ediciones Palabra

La fuerza del silencio, de Robert Sarah (Palabra)

L'anhelat silenci és objecte d'interès notable i preocupació, de cara a superar l'estèril soroll i el xivarri etern. Insistir-hi representa un autèntic repte, tot un deure cultural i antropològic per a qualsevol amb més de dos dits de front. Simplement, perquè l'ésser humà es trobi ell mateix, perquè descobreixi la seva identitat. I, a més, per assolir el tracte assossegat i cordial amb Déu, a qui només se'l sol sentir en el silenci. El cardenal Sarah, autor del reeixit *Dios o nada*, aborda la necessitat del silenci per extens, amb fondària, d'una manera sorprenentment variada i assenyada, alhora que sense bigarraments i fins i tot amena. Llegint el llibre s'aprecia una intel·ligència preclara, així com una capacitat poc comuna de captació i ordenació d'idees, que sap traslladar al lector. Una veritable delícia.

MIGUEL ÁNGEL MESA
corrector editorial d'Editorial Paulinas

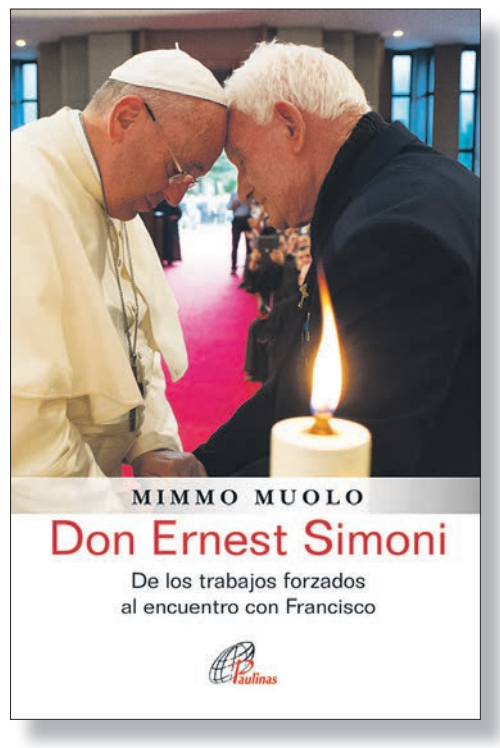

Don Ernest Simoni. De los trabajos forzados al encuentro con Francisco, de Mimmo Muolo (Paulinas)

En aquest llibre se'ns explica la història d'immens dolor i patiment, una història de valor, resistència, dignitat, fe i esperança. Tirana, 21 de setembre de 2014: don Ernest Simoni, sacerdot albanès que va sobreviure a la persecució del règim comunista, es troba amb el papa Francesc. La seva història, dramàtica i malgrat això plena d'un zel apostòlic infatigable, commou el Pontífex. Aquestes pàgines la recorren seguint les paraules del mateix don Ernest, amarades d'emoció quan recorda les tretes a les quals va haver de recórrer per distribuir l'eucaristia d'amagat, encara carregades de patiment quan torna a evocar el clima de «Gran Germà» orwel·lià. Aquests vint-i-vuit anys de tortura, presó i treballs forçats a la mina i a les clavegueres d'Escutari no van doblegar aquest testimoni de la fe extraordinari, que ha perdonat els seus esbirros, per als quals invoca constantment la misericòrdia del Pare.

P. JOSÉ ALCÁZAR
director de Familia de Jesús

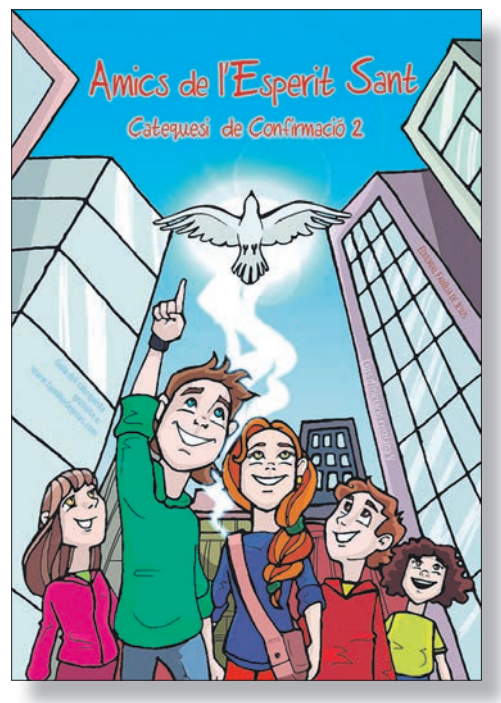

Amics de l'Esperit Sant, de l'Equip de Pastoral (Familia de Jesús)

Aquest llibre descriu l'expressió de l'amor entre el Pare i el Fill fet vida en el cor i l'ambient dels joves. Aquesta obra —segon llibre del material complementari al catecisme *Testimonis del Senyor*— recorre el camí de la santedat des de la primera crida del Baptisme. Elaborada en el context del diàleg fe i cultura, emmarca els personatges bíblics en el seu context històric, ensenya a pregar, afavoreix el desenvolupament de la personalitat i mostra l'Esperit Sant com el gran amic que ens ajuda a santificar-nos. La riquesa d'aquesta obra, esquitxada de divertides paràboles, històries atractives i nocions sobre la fe cristiana, ha possibilitat una acollida excepcional entre els joves que es preparen per rebre l'Esperit Sant en el sagrament de la Confirmació, cap als 12 anys d'edat. Llibre formatiu i alegre que us convidem a conèixer.

CatCristllibres

DAVID ABADÍAS
Breu història dels concilis ecumènics *Centre de Pastoral Litúrgica, 2017, 172 pàg.*

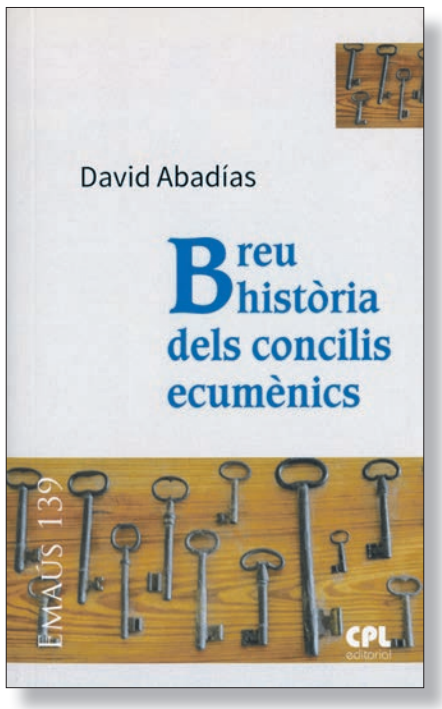

Els vint-i-un concilis ecumènics (és a dir, universals) són uns moments fonamentals en la vida i en la història de l'Església. I sovint coneixem ben poc quins van ser, per què es van convocar, quines qüestions volien resoldre, com es van desenvolupar, què van acordar i quines conseqüències van tenir. Aquest és, doncs, l'objectiu d'aquest llibre.

EDUARDO J. ECHEVERRIA
El papa Francisco. El legado del Vaticano II *Desclée De Brouwer, 2017, 336 pàg.*

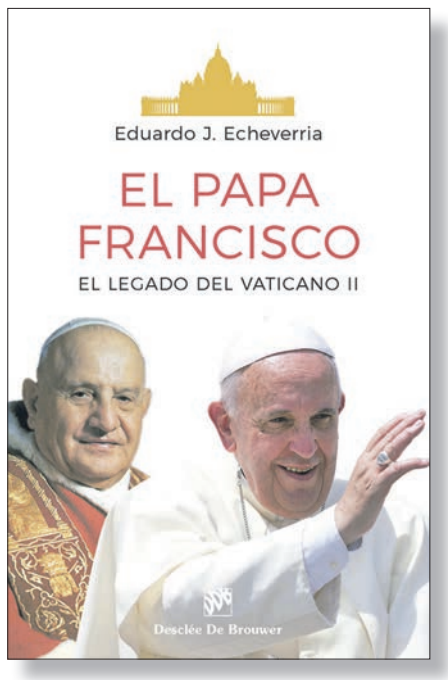

El professor Echeverria ha estudiat en profunditat les manifestacions del papa Francesc per acostar-nos la seva veritable posició respecte del Concili Vaticà II, en un exhaustiu treball de recerca dels seus escrits, xerrades i sermons. A més, compara el discurs de Francesc amb el dels seus predecessors, basant-se en els documents del Vaticà II.

BRUNO FORTE
El viaje de Jesús y el nuestro
San Pablo, 2017, 82 pàg.

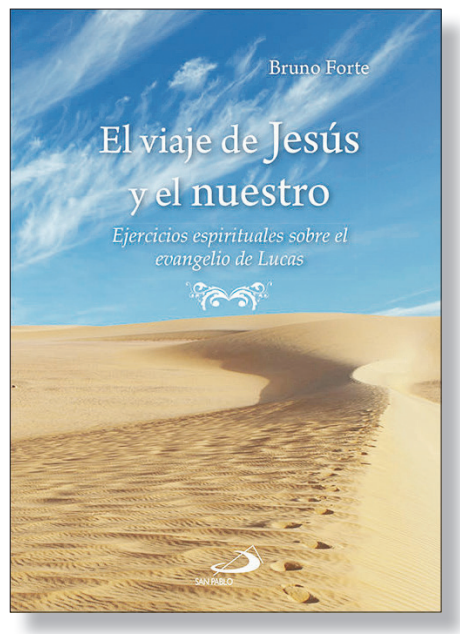

L'arquebisbe Bruno Forte desgrana en aquesta obra tres meditacions centrades en passatges de l'evangeli de Lluc que permeten entendre l'experiència cristiana com un «viatge». La narració de Lluc ens fa comprendre com Jesús, com a company de viatge, difon el seu missatge sobre la resurrecció per tal que rebem la salvació en les nostres vides.

FERNANDO RIVAS REBAQUE
San Justino, intelectual cristiano en Roma
Ciudad Nueva, 2017, 380 pàg.

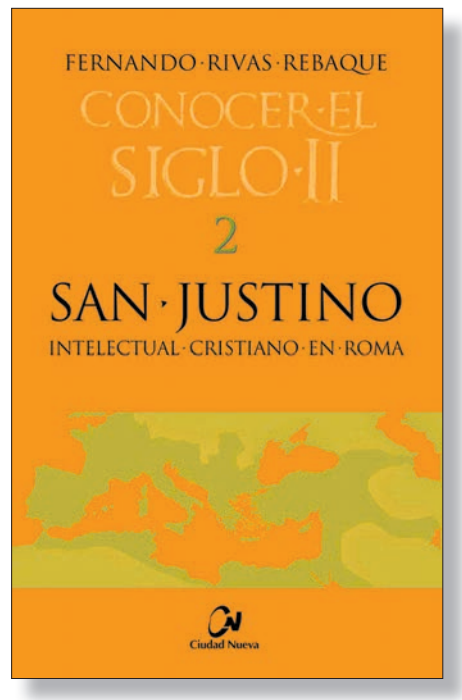

L'autor presenta en aquesta nova col·lecció, Conocer el Siglo II, un dels Pares de l'Església, sant Justí, proper i alhora desafiant davant del món i la societat en què va viure. Dividit en cinc apartats, el llibre dona a conèixer al gran públic la patrística, una etapa del cristianisme que durant molt de temps ha estat reservada a un públic minoritari.

LLUÍS DUCH
L'exili de Déu
Fragmenta, 2017, 92 pàg.

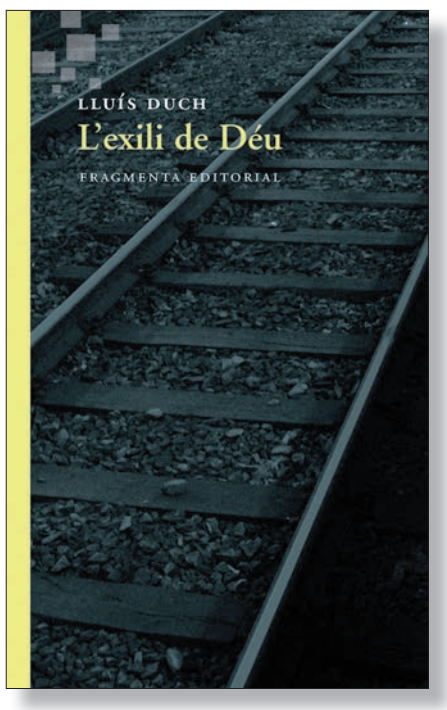

El P. Lluís Duch s'enfronta en aquest llibre a l'exili de Déu en les nostres societats contemporànies, conscient de l'egocentrisme o la ingenuïtat que suposa el fet de creure que Déu només es fa present, actua i es mostra com a salvador amb el concurs dels *explícits* legalment i culturalment sancionats de la nostra religió i dels nostres codis.

FULGENCIO ESPA
Cuenta conmigo. El acompañamiento espiritual
Palabra, 2017, 174 pàg.

«El primer, en la comunicació amb l'altre, és la capacitat del cor que fa possible la proximitat, sense la qual no existeix el veritable encontre espiritual» (*Evangelii gaudium*). Aquest llibre és una invitació de Déu a no restar sol, a escoltar la seva veu i ser escoltat per Ell; a reposar al costat del Bon Pastor a través del diàleg de l'acompanyament espiritual.

ARXIMANDRITA SOFRONY
La seva vida és la meva
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2017, 206 pàg.

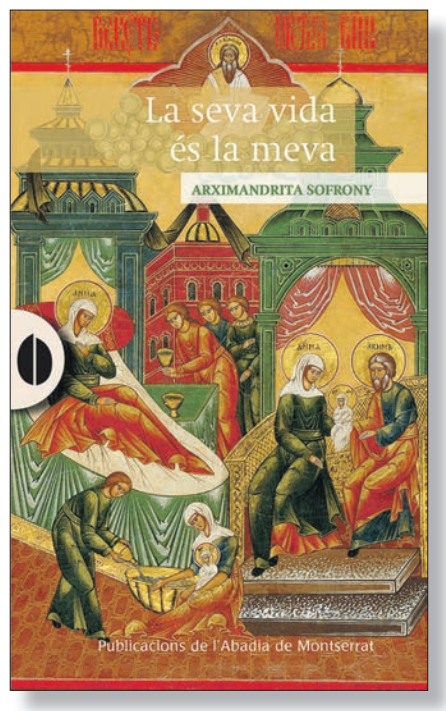

Segons explicava l'arximandrita Sofrony (1896-1993), mestre d'espiritualitat, la pregària és el mitjà més segur per arribar a un autèntic coneixement de Déu i arrela en el nostre intel·lecte i cor. En aquestes pàgines, ofereix al lector les diverses formes de pregària (la litúrgica, la de l'Esperit, la de Jesús…) per arribar a la unió amb Déu.

M. TERESA QUINTANA
De cor a cor
Claret, 2017, 164 pàg.

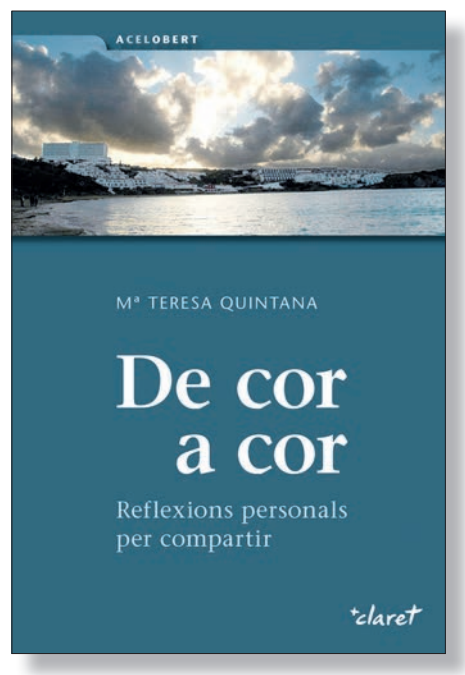

L'autora pretén, a través de les seves reflexions sobre temes quotidians, posar de manifest que sempre és important oferir una visió positiva de qualsevol instant de la vida, constatant amb joia la bellesa que ens envolta i la bondat de la majoria de la població. I d'aquesta manera, des del fons del cor, mira de transmetre pau, alegria i bon humor.

JAVIER ALONSO GARCÍA-POZUELO
La cajita de rapé
Maeva, 2017, 416 pàg.

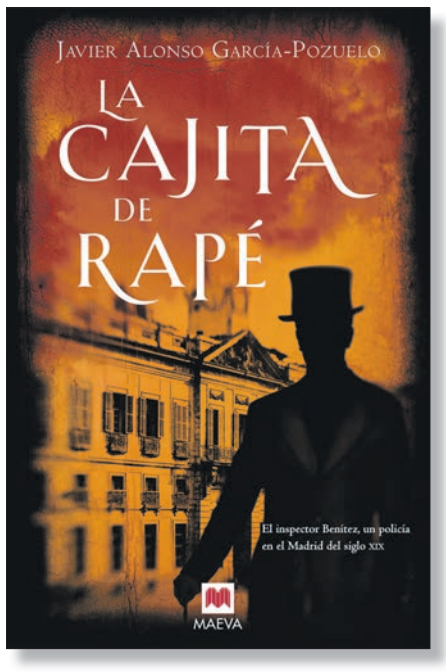

Espanya, 1861. El policia José María Benítez investiga l'assassinat d'una minyona a la casa dels Ribalter, una família benestant. El crim, que en un principi se sospita que és un mòbil econòmic, es complica quan, en el decurs de la investigació, comencen a sortir secrets familiars que venen de l'illa de Cuba, on el senyor Ribalter va fer fortuna.

JAUME CABRÉ
Quan arriba la penombra
Proa, 2017, 282 pàg.

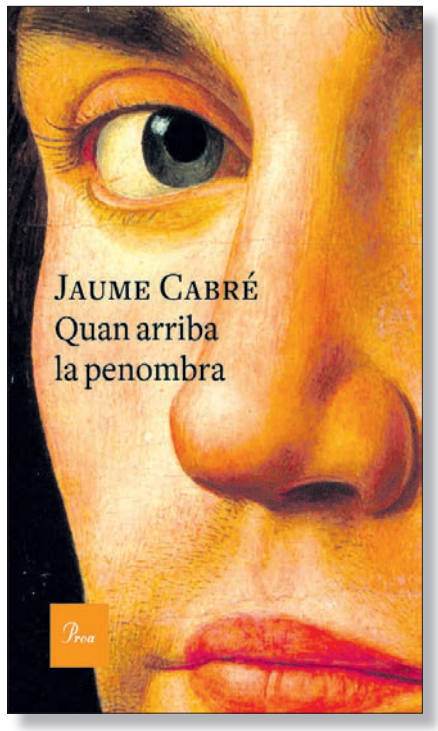

Un nen poruc que es rebel·la contra la tirania del seu mestre, un assassí que es confessa davant la seva propera víctima, un lladre absorbit pel quadre que acaba de robar, un ancià que passeja pels escenaris on va lluitar durant la guerra... Totes elles són històries que toquen la fibra i que s'entrellacen, sempre amb dinamisme i energia i amb un toc d'humor.

EVA BACH
Educar per estimar la vida
Plataforma, 2017, 152 pàg.

Necessitem mares, pares i mestres enamorats de la vida que encenguin l'alegria de ser i de viure en el cor dels seus fills i alumnes. Educar per estimar la vida i estimar la vida per educar. Aquest és el lema que proposa la pedagoga Eva Bach en aquest volum, lluminós, valent i tendre alhora que anima a tothom a posar en pràctica aquestes directrius.

JOSÉ MARÍA ZAVALA
El secreto mejor guardado de Fátima
Temas de Hoy, 2017, 330 pág.

Quins secrets amaguen encara avui les aparicions de Fàtima aprovades per l'Església? Va revelar el Vaticà la totalitat del Tercer Secret l'any 2000, o faltaria per conèixer la part més important sobre el futur de l'Església i del món? Aquest llibre posa llum sobre aquests i molts altres interrogants que un segle després ningú no ha aconseguit resoldre.

PILAR RAHOLA
Rosa de cendra
Columna, 2017, 396 pàg.

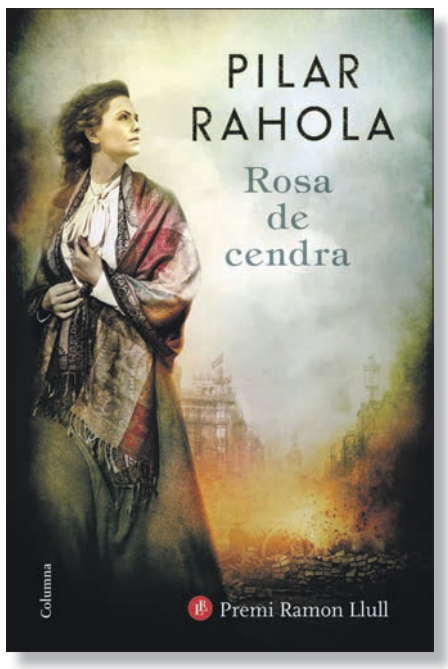

Albert Corner fa temps que va deixar enrere la guerra a Cuba. Aconsegueix acumular una fortuna, relacionar-se amb l'alta burgesia catalana i formar una família benestant. Catalunya viu moments d'incertesa però també de grans il·lusions. Pilar Rahola du a terme en aquesta novel·la una magnífica reconstrucció de la Setmana Tràgica de Barcelona el 1909.

W. BRUCE CAMERON
La razón de estar contigo
Roca, 2017, 320 pàg.

Aquest llibre no és tan sols la història emotiva de les múltiples vides d'un gos, també és la narració de les relacions dels humans vistes des dels ulls d'un gos i dels nexes que hi ha entre l'home i el seu millor amic. Aquesta commovedora història ens ensenyarà que l'amor mai no mor i que els nostres veritables amics sempre estaran al costat nostre.

SERGIO VILA-SANJUÁN
El informe Casabona
Destino, 2017, 284 pàg.

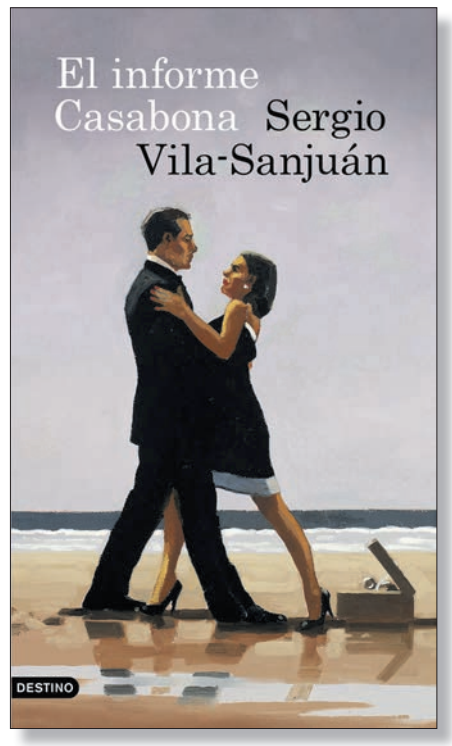

Alejandro Casabona és un gran empresari, encara actiu i influent als seus gairebé noranta anys. Mor sobtadament, en circumstàncies poc clares. En el seu testament deixa un llegat substanciós a un institut dedicat a fomentar l'ètica en l'empresa. Víctor Balmoral investigarà fins a quin punt Casabona va tenir un comportament ètic al llarg de la seva trajectòria.

ORIOL QUINTANA
100 preguntes filosòfiques per satisfer les ments inquietes
Cossetània, 2017, 214 pàg.

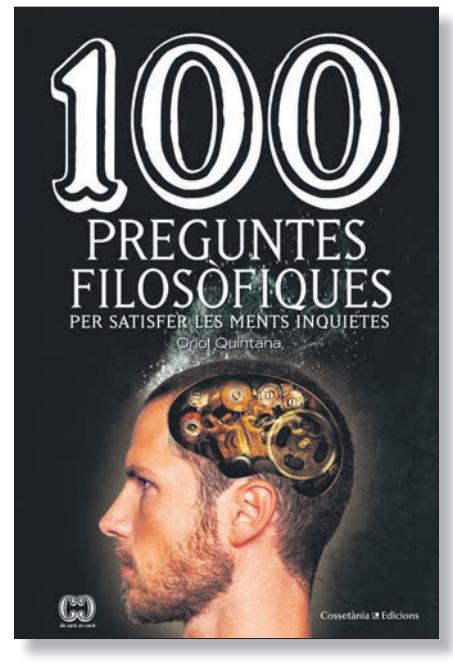

Aquesta obra repassa tot tipus de qüestions de la tradició filosòfica, des de les més clàssiques fins a aquelles que s'han incorporat recentment, amb rigor, esperit divulgatiu i també amb ironia subtil. Per exemple, què hi ha després de la mort?, què impliquen els viatges en el temps?, què és la felicitat? o què volen dir, realment, els contes de fades?

CatCristllibres

TERESA CAMPOS
(text i il·lustracions)
Sant Jordi i el drac
Claret, 2017, 32 pàg.

Diu la llegenda que hi havia una vegada un drac ferotge molt afamat, un poble atemorit, una princesa molt trista i un cavaller molt valent, de nom Jordi, que va combatre la fera i va alliberar els habitants de la vila d'aquell horror per sempre més.

MERCÈ CANALS
(text i il·lustracions)
Una història de colors
Combel, 2017, 12 pàg.

Una col·lecció de llibres de cartró amb encaixos sobre els conceptes bàsics i un passeig pels escenaris de la història que captivarà els més petits. Els colors es presenten de forma innovadora amb unes il·lustracions que recreen la França del segle XVII.

GUILLEM TERRIBAS (text) i SANDRA DE LA PRADA (il·lustracions) ***L'avi de la Martina*** *Cruïlla, 2017, 48 pàg.*

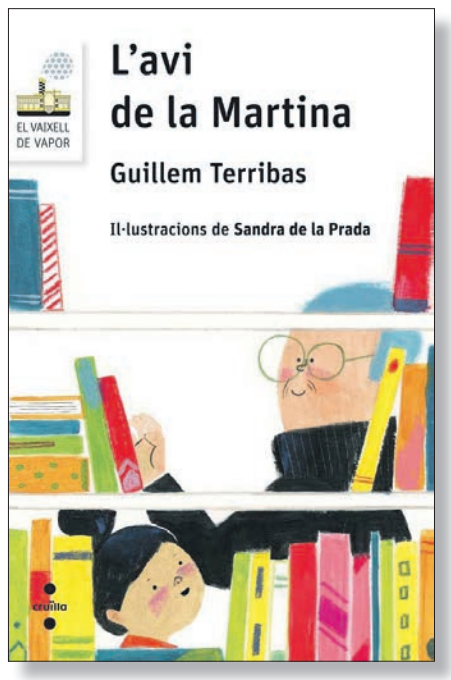

L'Andreu és un llibreter que viu envoltat de llibres. Quan neix la seva neta, la Martina, li sap encomanar la passió pels llibres. Així, avi i neta fan moltes coses plegats: miren pel·lícules, van al circ… però el que més li agrada a la Martina és anar a la llibreria de l'avi.

MARTA MILLÀ (text) i REBECA LUCIANI (il·lustracions)
Jatakes. Sis contes budistes
Fragmenta, 2017, 40 pàg.

Fa molts i molts anys van néixer al sud-est asiàtic uns animals peculiars amb poders màgics. Expliquen que per allà on passaven transformaven les ombres en llum perquè encomanaven l'alegria i la bondat dels seus cors a tots els éssers vius.

Recomanacions dels crítics

GRISELDA OLIVER I ALABAU
Llicenciada en Filologia Clàssica

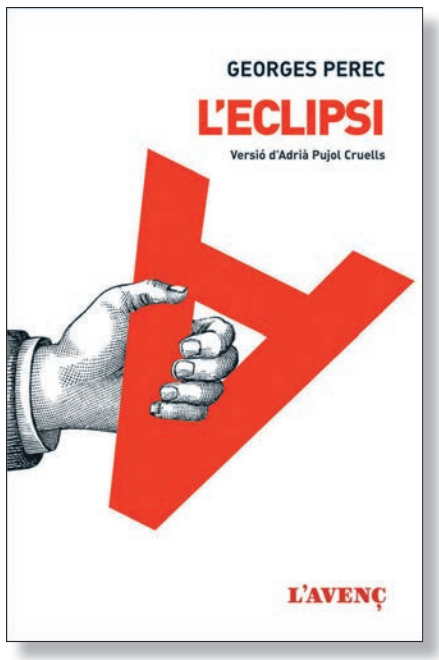

L'eclipsi, de Georges Perec
(L'Avenç)

A *La disparition* Georges Perec es proposava un repte: fer desaparèixer un element de l'alfabet, la lletra més utilitzada en francès, la *e*. Aquest mateix joc —però prescindint de la lletra més utilitzada en català, la *a*— és el que Adrià Pujol Cruells ha plasmat en la traducció d'aquesta novel·la, que s'inscriu de ple en el *nouveau roman* francès i en la literatura lipogramàtica: *L'eclipsi*. El constrenyiment només és el principi d'una història farcida de capes.

Cosmonauta. Poesia completa,
de Francesc Garriga
(LaBreu Edicions)

Cosmonauta és el títol que els editors de LaBreu Edicions han escollit per a l'obra completa del poeta Francesc Garriga. Ha estat editada i curada seguint el criteri del mateix poeta: no es tracta, per tant, d'una recopilació dels seus poemaris, sinó d'una revisió minuciosa de tota la seva obra, tal com ell mateix havia fet en l'última dècada. Garriga, per bé que poc conegut, ha estat un dels poetes més grans del tombant de segle. «Aquests versos són el seu llegat», afirmen els curadors al pròleg.

PERE FÀBREGUES
Llibreter

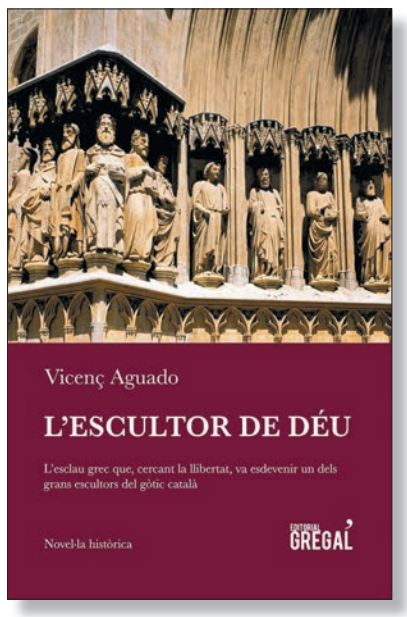

L'escultor de Déu,
de Vicenç Aguado (Gregal)

Amb una trama àgil, coneixereu la història de l'esclau grec que, cercant la llibertat, va esdevenir un dels grans escultors del gòtic català. Comprat com a esclau pel mestre escultor Jaume Cascalls i treballant al seu costat, s'inicia el procés de creixement personal i artístic que durà Jordi de Déu a participar en les obres més importants que es construeixen a Catalunya, com la Seu de Lleida, el monestir de Poblet, la catedral de Tarragona, l'Hospital de la Santa Creu a Barcelona... Us endinsareu, de passada, en les guerres de l'època i en la pesta que va assolar la península i gran part d'Europa.

La noia que va sortir d'un quadre de Botticelli,
de Josep M. Quintana (Pagès)

Són el anys del pistolerisme als carrers de Barcelona, de la dictadura de Primo de Rivera, de la primera República i, finalment, de la guerra civil. En aquest escenari, Josep M. Quintana ens mostra, amb destresa i en format atractiu de novel·la, el malbaratament de les il·lusions d'uns protagonistes que seran víctimes d'ells mateixos i d'un temps amarg, i molt dur, que sembla decidit a provocar l'enfrontament entre els homes i la destrucció de qualsevol esperança. Comença amb un tret de pistola al Gran Teatre del Liceu i la trama recorre l'Espanya «nacional» i la republicana.

EL MÓN T'ESPERA

VINE A LES CONFERÈNCIES INFORMATIVES

Comunicació Audiovisual | Periodisme i Comunicació Corporativa | Publicitat, Relacions Públiques i Màrqueting | Relacions Internacionals

Dissabte 6 de maig, a les 11h
Dijous 25 de maig, a les 19h
Dijous 29 de juny, a les 19h

Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals
c. Valldonzella 12. 08001 Barcelona
93 253 31 42 | 93 253 31 08 | infofcc@blanquerna.edu

Infermeria | Fisioteràpia | Nutrició Humana i Dietètica | Farmàcia

Dissabte 22 d'abril, a les 10.30 h
Dijous 25 de maig, a les 19.15 h
Dissabte 1 de juliol, a les 10.30 h

Facultat de Ciències de la Salut
c. Padilla, 326. 08025 Barcelona
93 253 31 27 | bsalutsioeinfor@blanquerna.edu

Psicologia | Logopèdia | Educació Infantil | Educació Primària | Pedagogia | Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport | Gestió Esportiva

Dijous 27 d'abril, a les 19h
Dijous 18 de maig, a les 19h
Dijous 29 de juny, a les 19h

Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport
c. Císter, 34. 08022 Barcelona
93 253 30 06 | sioefpcee@blanquerna.edu

bonfutur.com

Blanquerna
UNIVERSITAT RAMON LLULL

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Signes de resurrecció

Com podem fer ressorgir les comunitats cristianes o les congregacions religioses que, en el món occidental, sembla que s'esllangueixen a marxes forçades? L'esplendor del passat és un mer record. La grandesa d'una època perd la mida al mirall retrovisor. Els cants i el llorer del Diumenge de Rams redueixen el seu ressò en els replecs de la memòria. El futur, després de fases de passió i mort, és la tomba buida. Davant d'ella, brota el vertigen del no-res. Els lideratges es desdibuixen. Els deixebles es dispersen. Els temps de glòria, de la multiplicació dels pans, dels miracles, de les multituds... queden tan enrere. N'hi ha que somien a recuperar-los, però no hi ha res a fer. D'altres s'aferren a les formes com si en elles hi hagués la vida. Ombres, només ombres. El futur és nou. El futur és diferent. El futur és imprevisible. Es tracta d'abaixar la guàrdia o de mantenir el tipus, la convicció i la fe en uns paràmetres que no depenen de nosaltres.

Primer, la creu. L'imperi de la cristiandat s'esquerda per tot arreu. El recurs d'apedaçar-la permet prolongar-la per un temps, però no l'eximeix de la seva passió i mort. L'Església de Constantí ha escrit moltes pàgines de glòria, però s'ha allunyat del perfum de l'Evangeli. Si no es perd tot, no es pot guanyar tot. La seguretat no pot residir en la consistència de la barca, sinó en la presència de Jesús en ella. Costa tant veure la vida des d'aquesta òptica! Tenim massa inoculats els virus de la mundanitat espiritual. Èxit, reconeixement, poder, prestigi, diners... La creu parla de fracàs, de fragilitat, de pobresa, de menyspreu... Un dilema que no admet mitges tintes.

Segon, la tomba buida. Quan les dones i els deixebles volen plorar la mort de Jesús, acudeixen a la tomba. Van tenir una sorpresa majúscula, perquè la troben sense el cos del crucificat. El buit genera horror, desitjos d'omplir-lo de qualsevol cosa o, també, ens obre a un cel nou i a una terra nova. La temptació de les comunitats cristianes, de les congregacions religioses, consisteix a no saber interpretar els signes. Ningú no s'ha endut Jesús, és ell qui ens vol portar a una dimensió nova. Viure el buit, afrontar-lo de manera creativa, és un pas inevitable. Les temptacions assetgen perquè es pot generar frustració i desesperança. Es tracta d'una crida a un canvi substancial.

> La creu els proporciona la força d'anunciar el Regne de Déu amb humilitat, però sense complexos

Tercer, la vida nova de la resurrecció. Ja res no és com abans. La presència del Ressuscitat donarà vigor a uns deixebles que es van amagar en les hores difícils, que van témer les autoritats injustes, que van tremolar davant la insinuació del seu origen galileu. Portar el signe de Jesús els podia conduir a la creu. Ara, la creu els proporciona la força d'anunciar el Regne de Déu amb humilitat, però sense complexos. Temps de l'Esperit. Són els signes de la resurrecció. Les comunitats cristianes, les congregacions religioses, entenen per fi que el deixeble no és més que el seu mestre. Amb humilitat. Sense complexos.

Finestra a la vida

Victòria Molins, *s.t.j.*
viquimolins70@gmail.com

Soledat i... solitud?

Arribo a la presó en la meva visita setmanal i em dirigeixo a un dels mòduls més allunyats i una mica diferent. Allà hi ha aquells homes que tenen problemes psiquiàtrics seriosos o alguna disminució, però que, malgrat tot, han de complir condemna pels seus delictes. És un mòdul especial en el qual els funcionaris no porten uniforme, els tracten amb un estil diferent, molt més proper i educatiu i, fins i tot, tenen un jardí en el qual poden gaudir de les plantes, les flors, l'aire sa... Dit això, també pateixen per manca de llibertat. M'agrada passar una estona amb ells encara que no tenen gaire conversa ni puc fer un acompanyament en el ple sentit de la paraula.

> Si trobes la felicitat dins del teu cor, ja no et cal res més

Vaig a visitar especialment un noi força jove que està a punt de sortir. La Junta de tractament em van demanar que li busqués un lloc adient atesa la seva situació: sense «papers», amb una mentalitat infantil i amb problemes d'addicció que el van portar a delinquir. Com que no té família i no vol tornar al Marroc, d'on prové, ho té malament. Ens hem fet amics i espera amb il·lusió la meva visita setmanal, malgrat que sempre em repeteix el mateix. Ha estat difícil trobar-li un lloc, perquè molts centres i associacions han respost amb la típica resposta de: «No dona el perfil.»

Al final ha accedit a anar a un centre de rehabilitació contra la droga i està força content, malgrat que sap que allà no podrà ni fumar-hi tabac. De moment, es conforma amb el que li proposem perquè el que vol és sortir de la presó. El seu tarannà infantil, però, no el deixa pensar en un futur més enllà de la sortida desitjada.

En contrast amb aquesta conversa, on les abraçades tenen molta més força que les paraules i els pensaments, la visita següent és a un dels nois que ha fet, al llarg dels anys que el visito, una evolució més positiva. Confesso que sovint és ell el que em fa bé a mi amb els seus pensaments.

Avui em parla de l'alegria que té des que la soledat ja no és un patiment per a ell, sinó un lloc on trobar-se amb ell mateix, dialogar amb la seva ànima i fer que els pensaments siguin bons. I aclareix: «La soledat veritable és la que jo tenia abans de coneixe't. És saber que ningú no t'espera, ni ningú no et troba a faltar si no hi ets. Aquesta soledat fa mal. Però la solitud que a mi m'agrada és la que necessito per dialogar amb mi mateix, amb la meva ànima i fer que els meus pensaments m'ajudin més que fer-me patir. Allà descobreixo que la felicitat està dins meu i que no la puc cercar fora. Veig molts companys que no són feliços perquè sempre desitgen coses de fora: diners, drogues... Si trobes la felicitat dins del teu cor, ja no et cal res més. Això és el que ara em passa a mi.» I em repeteix com en altres ocasions fa últimament: «Soc molt feliç. I ja només el meu cos és a la presó. La meva ànima està lliure...»

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol
Lingüista: Montserrat Pibernat
Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande
Corresponsals: Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Pérez Ansótegui, *LLEIDA*; Cristina Sànchez, *MALLORCA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patrícia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal, *VIC*; Javier Molina, *EL CAIRE*; Ana Alba, *JERUSALEM*
Col·laboradors d'aquesta setmana: Josep M. Alimbau, Joan Arimany, Pilarín Bayés, Cinto Busquet, Lucía Caram, Jaume Cassasas, Agustí Codinach, Joan Guiteras, Andreu Ibarz, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monès, Francesc Nicolau, Joan Pallarés-Personat, Armand Puig, Joan M. Pujals, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Valentí Serra, Mercè Solé, Leticia Soberón, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775
a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)
a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)
a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)
Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana
Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura
Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)
Autoedició i compaginació: Carlos Aguado
Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €
Gibraltar i Portugal: 135,01 €
Resta d'Europa: 213,25 €
Amèrica i Àfrica: 250,01 €
Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

Pasqua: Crist entre nosaltres

Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Un monjo eremita del Líban va rebre la visita de l'abat d'un monestir molt important. Hi anava per demanar consell perquè estava desolat. El seu monestir, que durant temps havia estat ple de monjos joves i generosos, ara estava gairebé buit i la tristesa omplia el cor dels monjos. Abans hi anava molta gent als oficis i ara gairebé no hi anava ningú. L'angoixa i el neguit omplien el cor de l'abat, que no sabia què fer ni quina era la causa d'aquella situació. Va preguntar a l'eremita: «Què hem fet malament o quin pecat hem comès perquè estiguem ara en aquesta situació?»
El monjo eremita li va contestar: «Heu comès el pecat d'ignorància.»
«I això què és? Què significa?», li va preguntar l'abat.
«Doncs que un dels monjos del vostre monestir és el Messies disfressat i vosaltres ho ignoreu», li va respondre l'eremita.
L'abat va tornar al seu monestir i tothora pensava com era possible que Déu hagués tornat a la terra, hagués anat al seu monestir i ni ell ni ningú no l'hagués reconegut. I començà a pensar: Potser és el cuiner? O el prior? O el porter? Deu ser el sagristà? O el novici? Qui deu ser? I continuava pensant: no deuen ser la disfressa els defectes que té cada un dels monjos? Sí, tots els monjos del monestir tenien defectes i en canvi semblava que un d'ells era el Messies.
Quan arribà al monestir, l'abat va reunir els monjos i els va explicar el que li havia dit l'eremita, que el Messies era un d'ells. Tots es van mirar amb incredulitat i van pensar que era impossible que el Messies estigués entre ells. Però a poc a poc van començar a donar-hi voltes i es deien: i si fos aquest o aquell germà? I no podria ser aquell altre? Si està disfressat no podrem reconèixer-lo, amb la qual cosa el que hem de fer és mirar de respectar tots perquè qualsevol pot ser el Messies. Va ser a partir del moment que cada un va optar per respectar i estimar cada germà per si fos el Messies, quan van començar a regnar uns altres aires al monestir. Hi havia més alegria, més bondat, més generositat, més il·lusió per tot el que feien. L'alegria va omplir el cor dels monjos i va estendre's arreu del monestir. A poc a poc aquesta alegria s'anava encomanant i aviat molts joves van entrar en el monestir, que tornà a ser una comunitat florent a la qual hi anava molta gent a pregar, a demanar consell, a participar senzillament dels oficis religiosos perquè hi trobava pau i recuperava les forces per seguir servint el Senyor.
Una història preciosa que podríem aplicar a la nostra vida de família, de comunitat, de presbiteri, de veïnatge, de companys de feina… El Messies és entre nosaltres. S'ha disfressat. Sabem acollir-lo i tractar-lo com es mereix? Podem preguntar-nos: Qui és? Quina disfressa ha escollit? Ell ja ens ho va deixar escrit a l'Evangeli: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt, 25,40). Ens ho diu el Ressuscitat. Ell s'ha identificat amb aquelles persones que caminen amb cada un de nosaltres. Així ho van veure els deixebles d'Emmaús. I així ho van reconèixer els apòstols. Estava present entre ells disfressat i segueix present entre nosaltres. Avui que celebrem la Pasqua de Resurrecció, tant de bo sapiguem descobrir Crist ressuscitat entre nosaltres.
Que sapiguem respectar, estimar i ajudar totes les persones que trobem en el nostre camí perquè, en elles, hi ha present el mateix Senyor i Déu nostre.

Als quatre vents

La gran festa cristiana

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

Avui és la gran festa cristiana de la Pasqua, en què celebrem la resurrecció de Jesucrist, per la qual ell, tres dies després de morir a la creu, va recobrar una vida real, en cos i ànima. La vida aniquilada torna a bategar, encara que, això sí, en una condició totalment nova i transformada.
El gran pensador Romano Guardini adverteix que al segle XX els nostres sentiments es rebel·len contra aquesta exigència de fe. La reacció més espontània és resistir contra aquesta veritat i preguntar-se si no serà una llegenda. No és una qüestió menor: la resurrecció és la base del cristianisme. Com dirà sant Pau: «Si Crist no ha ressuscitat la nostra fe seria vana.» En què se sosté la nostra creença? En les paraules Jesucrist mateix, que va anunciar que patiria, seria condemnat a mort i ressuscitaria el tercer dia.
Després hi ha el testimoni dels evangelistes, que es refereixen al sepulcre buit, a la versió oficial d'un rapte del cos de Jesús, i a les aparicions del ressuscitat. L'Església primitiva no va tenir dubtes que era la mateixa persona, Jesús de Natzaret, que havia tornat a la vida com a primícia de la vida eterna en la qual creiem després de la nostra estada temporal en aquest món.
La carta als Hebreus, ens presenta Crist, summe i etern sacerdot, exaltat en la glòria del Pare després d'haver-se ofert a si mateix com a únic i perfecte sacrifici de la nova aliança, amb el qual es va dur a terme l'obra de la redempció. I sant Joan escriu: «En això consisteix l'amor: no som nosaltres qui hem estimat Déu, sinó que ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria dels nostres pecats.»
Benet XVI, que tenia gran devoció a sant Agustí, va acudir a venerar les restes mortals del bisbe d'Hipona i en aquesta visita va confessar que la seva encíclica *Deus caritas est* devia molt al pensament augustinià, que ens va ensenyar que Déu és amor. El Papa va manifestar: «Germans i germanes, la vostra pertinença a l'Església i el vostre apostolat han de brillar sempre per l'absència de qualsevol interès individual i per l'adhesió sense reserves a l'amor a Crist.»
Aquest amor, que es concreta en petits gestos quotidians, té la seva dimensió última en el sentit de la nostra vida, que no està cridada a desintegrar-se i desaparèixer definitivament, sinó a transformar-se en vida eterna. Aquest és el sentit de la Pasqua i la raó de l'alegria que ens ha portat Jesucrist.

Lectures

Diumenge de Pasqua

Lectura primera Ac 10,34a.37-43

Després d'haver ressuscitat d'entre els morts, nosaltres hem menjat i hem begut amb ell

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

Salm responsorial 117

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura
eternament el seu amor.
Que respongui la casa d'Israel:
perdura eternament el seu amor.

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*

La dreta del Senyor fa proeses,
la dreta del Senyor em glorifica.
No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. **R.**

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.
És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. **R.**

Lectura segona Col 3,1-4

Cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Al·leluia

Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat: celebrem en el Senyor la festa de la Pasqua

Evangeli Jn 20,1-9

Havia de ressuscitar d'entre els morts

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Glòria Monés

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretià i
biblista

Eucaristia i «séder pasqual (ordo paschalis)» (I)

L'eucaristia cristiana, amb la qual l'Església transmet, al llarg dels segles, el memorial de la mort i resurrecció de Jesús, està vinculada a la Pasqua i també a la pregària de benedicció amb què els jueus, ja a l'època neotestamentària, acompanyaven els seus àpats principals: «Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i, tot donant-lo als seus deixebles... Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies i els la donà tot dient...» (Mt 16,26-27). Les fórmules «digué la benedicció» i «digué l'acció de gràcies» remeten a una de les accions litúrgiques més importants del judaisme: la pregària abans de menjar (*birkat ha-motzi*) i després de dinar (*birkat ha-matzon*), que consisteix en el reconeixement dels béns de la terra —dels quals el pa i el vi són la part pel tot—, la benevolència de Déu, creador i redemptor que en té cura i els transforma en dons. Aquesta pregària, que s'obre amb la *birkat ha-motzí* (d'origen rabínic) i s'acaba amb la *birkat ha-matzon* (d'origen bíblic, ja que es fonamenta en Dt 8,10), és datada, en els continguts substancials, en el període postexílic (d'ençà del 587 aC) i acompanya sempre cada àpat, fins i tot el pasqual.

Fins i tot en la hipòtesi que Jesús hagués celebrat un sopar de comiat en lloc d'un sopar pasqual, queda el lligam essencial d'allò que ell ha dit i ha fet amb la pregària de benedicció: perquè aquesta acompanya obligatòriament tots els àpats i no només el de Pasqua. És dins de l'horitzó de la benedicció que Jesús ha instituït el memorial de la seva mort i resurrecció i dins d'aquest mateix horitzó que l'Església el transmet amb la seva «pregària eucarística», al centre de la pròpia litúrgia.

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Com és que el deixeble amat va córrer més de pressa que Simó Pere?

En l'escrit de Joan es fa referència a la tensió latent entre dos deixebles de Jesús molt qualificats, Simó «Pere», el líder indiscutible del cercle dels Dotze, i el deixeble «amat de Jesús», que resta sempre en l'anonimat, l'autor de l'escrit. La primera menció té lloc en el darrer sopar: «Estava recolzat un dels seus deixebles en el si de Jesús, aquell a qui precisament Jesús amava. Simó Pere li fa senyes: "Pregunta qui seria aquest de qui parla." Aquest, havent-se reclinat sobre el pit de Jesús, li diu: "Senyor, qui és?"» (13,23-25). Se'l menciona novament al peu de la creu (19,26). La tercera pertany al text que comentem. Les altres dues es presenten en escenes igualment postpasquals (21,7 i 21,20-24). Maria Magdalena ha vist la llosa retirada de la porta del sepulcre i se n'ha anat corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble. Surten tots dos i s'encaminen cap al sepulcre. «Corrien tots plegats, però l'altre deixeble s'avançà corrent més de pressa que Pere.» Per quina raó ha corregut més de pressa que Pere? L'autor ens ho acaba d'insinuar quan ha dit que Maria anà «a trobar l'altre deixeble que Jesús *amava*». En canvi, de Simó Pere ens dirà més endavant que és del tot incapaç d'«amar» i fins i tot d'«estimar». En efecte, quan Jesús li preguntarà: «M'ames més que aquests?», respondrà amb una evasiva: «Tu saps que t'estimo.» Jesús li preguntarà altre cop «M'ames» de debò?, i ell respondrà amb la mateixa evasiva. Per això Jesús li preguntarà per tercera vegada, no ja si «M'ames», sinó si «M'estimes», com ell pretenia. I Pere, entristit perquè la tercera vegada li havia preguntat si «M'estimes», apel·larà al coneixement integral que té d'ell Jesús: «Senyor, tu ho saps tot, tu coneixes que t'estimo» (21,15-17). A l'autor del llibre no li consta que hagi arribat ja a «estimar-lo» i menys encara a «amar-lo». Haurà de ploure molt perquè «se cenyeixi la túnica, es llanci al mar» (21,7) i realitzi finalment el seu èxode personal fora de la institució jueva.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL I) **Temps de Pasqua**

(SALTERI: SETMANA 1)

ABRIL

Comença el temps de Pasqua

16. DIUMENGE
Diumenge de Pasqua (S), *Blanc*. Lectures: Fets 10,34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3,1-4 / Joan 20,1-9
SANTORAL: Benet-Josep Labre; Engràcia, vg. i mr.; Toribi, b.

17. DILLUNS
Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 2,14.22-32 / Salm 15 / Mateu 28,8-15
SANTORAL: Anicet, p. i mr.; Caterina Tekakwitha, vg.; Robert, ab.

18. DIMARTS
Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 2,36-41 / Salm 32 / Joan 20,11-18
SANTORAL: beat Andreu Hibernon, rel.; Eleuteri i Antia, mr.; Maria Anna Blondin, b.

19. DIMECRES
Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 3,1-10 / Salm 104 / Lluc 24,13-35
SANTORAL: Lleó IX, p.; Vicenç de Cotlliure, mr.

20. DIJOUS
Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 3,11-26 / Salm 8 / Lluc 24,35-48
SANTORAL: Agnès de Montepulciano, rel.; Oda, vg.; Sulpici, mr.

21. DIVENDRES
Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 4,1-12 / Salm 117 / Joan 21,1-14
SANTORAL: Anselm de Canterbury, b.; Conrad de Parzham, rel.; Silví, mr.

22. DISSABTE
Octava de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 4,13-21 / Salm 117 / Marc 16,9-15
SANTORAL: Agapit I, p.; Caius i Soter, p. i mr.; Senorina, vg.

El sant

Per Eduard Brufau

Beata Maria Anna Blondin

Enmig d'una societat majoritàriament protestant i anglosaxona, el francòfon Quebec ha estat històricament un graner important de sants i beats a Nord-amèrica. La nostra beata d'aquesta setmana, Maria Anna Blondin (1809-1890), n'és un bon exemple.
Nascuda en una família molt pobra, no va poder anar a escola per culpa de la seva posició econòmica i perquè els pocs col·legis que hi havia eren anglòfons. D'adolescent va entrar de novícia a la congregació de Nostra Senyora, on va aprendre a llegir i escriure. Encara que va haver de deixar la comunitat per problemes de salut, la beata Maria Anna Blondin ja tenia clara la crida a l'educació. Davant de l'analfabetisme d'infants i joves, va obrir una primera escola per a nens i nenes. La iniciativa va prosperar i a partir d'aquí va néixer la congregació de les Germanes de Santa Anna l'any 1850. Però l'èxit va ser un calvari per a la fundadora; el capellà que se'ls va assignar no va parar fins a destituir-la del càrrec de superiora i controlar la congregació. La beata va quedar completament relegada, però per no fer mal ni a les seves germanes ni als infants, es va estimar més no alçar la veu. Va tardar anys a ser reconeguda com el que era, però la seva humilitat la va dur a ser preferida als ulls de Déu. Beatificada l'any 2001 per Joan Pau II.

Aquesta és la nit

Mercè Solé
Membre de l'ACO i del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona
(msoletey@gmail.com)

La primera vegada que vaig participar en la celebració de la Vetlla Pasqual em sembla que vaig entendre ben poca cosa de la litúrgia. El més fonamental, però, em va quedar clar: l'alegria del Crist Ressuscitat. Segurament no va ser a través de les lectures o dels aspectes litúrgics fonamentals que ho vaig percebre: la descoberta de la fe juntament amb l'alegria encomanadissa dels joves van fer la seva feina. Va ser una celebració un pèl esbojarrada que no sé si hauria passat la prova del cotó de l'ortodòxia litúrgica. Però va complir, amb escreix, la seva funció d'aproximació al Misteri Pasqual.
Avui, en canvi, puc assaborir molt millor la litúrgia de la Vetlla. Iniciada en la foscor, sense presses, la nit ens fa viure l'ànsia de llum. Un foc si és possible ben gran, una processó lenta només amb les candeles encapçalada pel ciri pasqual. Dins encara d'aquest *lucernari*, ja amb tots els llums encesos, escoltem el pregó pasqual, un text amb força poètica, que ens desvetlla els sentits amb les seves imatges que remeten a la natura transformada per la resurrecció.
Ens submergim després en *la litúrgia de la Paraula*: una repassada a la història de la Salvació amb els textos més significatius. Fins a set lectures de l'Antic Testament (no se solen fer totes: només la de l'Èxode és preceptiva, però ben proclamades i ben escoltades són un goig), alternades amb salms, i dues lectures del Nou Testament, ja anunciant la Resurrecció de Jesús.
La tercera part de la celebració, *la litúrgia del Baptisme*, ens remet a la nostra incorporació personal i comunitària a Jesucrist. És el moment de renovar els compromisos baptismals i és l'ocasió més adequada de l'any per celebrar el bateig dels nou cristians. S'inicia amb una invocació als homes i dones que ens han precedit exemplarment en aquesta llarga cadena de transmissió de la fe: la lletania dels sants. Un recordatori agraït que sense relacions humanes no hi ha fe, i que es pot fer extensiu també a totes les persones més properes que ens han ajudat a trobar-nos amb el Crist. Atenció a la benedicció de l'aigua, amb un text evocador del significat de l'aigua des de la Creació i amb un gest que suggereix fecunditat amb la immersió del ciri pasqual en l'aigua!
La Vetlla finalitza amb la *litúrgia eucarística,* com a culminació d'aquesta llarga celebració, on celebrem el Déu-amb-nosaltres que ara i aquí continua alimentant-nos amb el seu cos i la seva sang. Convé fer l'esforç de situar-s'hi. Ens agafa potser un pèl cansats en una celebració llarga i de nit. I correm el risc de viure-la com una rutina, ja que fora del seu sentit singular en la Pasqua, respon més que la resta de la Vetlla al que estem acostumats a fer tot l'any.
Sense alegria, però, no hi ha Vetlla. Fa uns anys vaig participar d'una solemníssima Vetlla en una catedral amb una litúrgia impecable. Aquell any la nostra Pasqua va coincidir amb l'ortodoxa, i en una església propera els ortodoxos —majoritàriament immigrants— celebraven també la seva Vetlla. A la sortida vam coincidir. Ells anaven pel carrer amb el seu ciri (no una candela, un ciri ben gran!) encara encès i amb l'alegria pintada a la cara. Els que veníem de la catedral érem poquets i molt més circumspectes. Diria que si hagués estat una competició, ens haurien guanyat per golejada. Reconec que em vaig quedar amb les ganes d'haver fet una celebració conjunta i unitària. A banda d'altres consideracions, vivim la gran contradicció d'haver convertit la Pasqua en unes vacances i la celebració més important de la nostra fe en una diàspora que no solem viure en comunitat, si més no en la nostra.

L'Escola Lurdes, més de 130 anys d'història

Mireia Trias
Directora pedagògica de l'Escola Nostra Senyora de Lurdes

El projecte pedagògic de l'escola aposta per la interioritat.

Darrerament hem viscut un moment màgic a l'escola. Aprofitant la creació del canal de Facebook, vam presentar a través d'aquest mitjà un documental que explica els més de 130 anys d'història del nostre projecte educatiu, en què els infants són al centre i ho són tot per a nosaltres.

El documental, molt emotiu, elaborat de forma altruista per alguns pares de l'escola, ha fet retrobar-se a la xarxa social diverses generacions d'alumnes, exalumnes, mestres, pares i mares i comunitat educativa en general d'un projecte educatiu que va néixer l'any 1880 amb l'esperit de proporcionar cultura a la societat catalana, i que avui dia continua amb més il·lusió que mai. Quan comences a llegir comentaris tan bonics i apassionats del que ha marcat per a molts nois i noies —ara ja pares, mares, avis i iaies—, el cor et fa un salt i t'omples d'una profunda alegria. Saps que la vocació educativa ha valgut la pena, que és l'única manera de continuar treballant per formar infants autèntics, crítics, que pensin per si mateixos i que siguin capaços d'aportar el seu granet de sorra quan siguin adults per construir un món millor.

Orígens de la congregació

El fil conductor del documental és la germana filipenca Teresa San Miguel, titular de l'escola, que de forma emocionada narra els orígens del treball de la congregació a Mataró, a finals del segle XIX. Explica com la dona no tenia cap importància per a la societat d'aquella època i encara menys si eren menors.

La congregació va decidir formar les noies obreres de les fàbriques, que llavors no tenien accés a l'educació. Fer-ho els va posar en contra la gent més d'esquerra, perquè ensenyaven la doctrina cristiana a les obreres, i l'oligarquia, perquè les educaven i els oferien cultura. Això va provocar que fóssim l'única comunitat religiosa expulsada de Mataró.

Des del 1880 instal·lades a Barcelona, en la dècada del 1960, vam participar activament en la recuperació pedagògica catalana, ja que vam obrir els nostres locals a grups de discussió i recerca en plena dictadura. La primera escola d'estiu Rosa Sensat (1966) es va celebrar a la nostra escola. També el curs 1972-1973 ens vam convertir en la primera escola religiosa mixta del país i des de fa gairebé trenta anys vam apostar per la interioritat, i ens hem convertit en una de les escoles pioneres. Fruit de més d'un segle de treball, l'any 2013 la Generalitat ens va atorgar el reconeixement III Memorial Cassià Just, que reconeix el servei destacat d'aquesta comunitat religiosa al país, a la pedagogia i a l'espiritualitat, i el 2014 vam rebre la Medalla d'Honor de la ciutat de Barcelona.

> És un projecte educatiu nascut l'any 1880 amb l'esperit de proporcionar cultura a la societat catalana

Aquest camí no hauria estat possible sense tota la comunitat educativa que ha conformat i conforma el nostre projecte educatiu des de fa tants anys. A tots ells, un gran gràcies i a continuar lluitant per aquest somni educatiu amb més il·lusió que mai.

Romiatge de «Catalunya Cristiana» i Ràdio Estel a Montserrat

Foto de família amb Mons. Sebastià Taltavull i Mn. Jaume Aymar.

Joan Pallarès

El Club+Amics (els Amics de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel) van acudir, una vegada més, en romiatge a Montserrat. Va ser el dissabte 18 de març, amb l'assistència d'una cinquantena de persones, que majorment s'hi van desplaçar en autocar.

Un lleuger contratemps, unes obres a l'autopista, van acumular un petit retard, però vam poder arribar amb prou temps a la missa conventual, oficiada per Mons. Sebastià Taltavull, que presidia el romiatge; també comptava amb la presència del director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, Mn. Jaume Aymar.

A la sortida, els assistents van rebre la salutació del monjo Bernat Juliol, en nom de l'abat, el qual, a la mateixa hora, presidia un congrés que se celebrava al monestir. El diàleg va ser molt planer i va complaure a tots la bona sintonia de la trobada.

El dinar de germanor al restaurant del Mirador dels Apòstols, amb el bisbe Taltavull, va concloure, després de la sobretaula, amb una fotografia de tot el grup. Tot seguit, es van visitar les instal·lacions de l'Escolania de Montserrat i la sagristia del monestir, en la qual es van poder admirar les pintures i dissenys de marqueteria de Josep Obiols. Acabada la visita, i de nou amb autocar, els assistents van retornar a Barcelona contents per la diada de germanor i bona companyonia que es va viure entre tots plegats.

Pasqua de Resurrecció

«Ha arribat Pasqua Florida, Pasqua de Resurrecció, dia que tothom celebra, com si fos Festa Major.» Aquest és el cant de les caramelles, que en molts pobles i ciutats de Catalunya ressona en carrers i places el matí del dia de Pasqua. Els joves, sota una senyera guarnida amb cintes de colors, amb barretina i faixa vermelles, escampen amb el cant de caramelles l'alegria de la Pasqua. El dissabte abans ressegueixen les cases de pagès dels contorns, cantant caramelles, on recullen en una panera, també guarnida, l'ofrena d'ous, botifarres i hortalisses per fer un popular arròs l'endemà en un paratge florit.

Per Pasqua, les famílies es reuneixen en una taula ben parada. Els padrins obsequien els fillols amb una «mona», amb un ninot al cim, que és la delícia de tots. A la plaça toquen sardanes. Les campanes de la parròquia repiquen l'al·leluia. Els trabucaires foguegen amb els trabucs. Per tot arreu floreix la primavera. Joves i noies es prometen amor etern. Units caminem cantant per una Catalunya cristiana on tots ens sentim germans.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

La gelosia i la xafarderia

Hi ha amors que maten. El veritable amor implica confiança i respecte. Quan una persona vol controlar la parella, en realitat és perquè ja no se'n refia i la veu més aviat com una possessió. La gelosia és manipuladora, ja que sota l'aparença d'un amor molt intens, intenta esclavitzar l'altra persona. És un problema molt seriós que reflecteix una personalitat malaltissa i una educació molt deficient de les emocions i sentiments.

Però també en altres àmbits, com a la feina, creure que només el que jo faig o penso està bé, i que l'altre ha de convertir-se a la meva manera de pensar i d'actuar, és un gran error. Cal anar cedint, apropar-se a l'altre i escoltar tot el que té de positiu i, a partir d'aquí, caminar junts. El que ens fa forts no és reprimir les emocions, com la gelosia, sinó acceptar-les i compartir-les. D'altra banda, tant la gelosia com la xafarderia provoquen molts malentesos. Quan un rumor passa de boca en boca, al final no s'assembla gens a la realitat, tothom hi treu o hi posa de la seva part.

Però cal tenir present sempre que Crist no jutja ni condemna de la mateixa manera que ho fan els homes. No podem viure en una societat que no respecta la dignitat de l'home. Quant de sofriment provoquen la traïció, la rancúnia, l'abandonament, l'enveja i la gelosia!

MONTSERRAT ROSELL PUJOL
Vic

Sant Jordi

Balanceig de primavera,
matisos de lluentor,
sempre arriba jogassera
amb flaire de flors d'olor.

Groc d'ensonyada mimosa,
la pols daurada del vent,
guspires de pell sedosa
de la natura ornament.

Sant Jordi, roses d'estrelles
del jardí de l'ample cel,
llibres de paraules belles
i aquest nostre fort anhel.

Festa com un raig de lluna,
claredat sense tristor,
rialla de Catalunya,
ets la nostra germanor.

Carme Català

Mans Unides

L'organització catòlica Mans Unides fa una decidida crida a l'acció, que passa per estils de vida més austers i per oferir-los ajuda econòmica. Gràcies als seus més de 5.000 voluntaris i als seus socis i col·laboradors, al voltant de 80.000, Mans Unides és experta a posar en marxa accions autènticament transformadores, sempre de la mà de socis locals compromesos amb les necessitats reals de les persones.

Tota aquesta gent compromesa és la que marca la diferència entre la vida i la mort per a moltes persones. És un motiu per donar-los les gràcies. Però també per demanar que n'hi hagi més com ells.

LLUIS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Crítiques al Papa

Pot un catòlic criticar el Papa? Uns amics que són molt religiosos em van sorprendre amb unes crítiques molt fortes al papa Francesc, gairebé dient que era un heretge... Jo els vaig dir que, com a catòlics, hem d'acceptar i obeir tot el que ens diu el Sant Pare i aleshores em van titllar de «papòlatra». Què en diu vostè?

Hem de tenir molt clar com a catòlics que Jesucrist, en instituir l'Església, no va establir una comunitat sense ordre ni concert sinó que la va dotar d'una estructura fonamental que nosaltres no podem canviar. En aquesta estructura ocupa un lloc fonamental el col·legi dels apòstols presidit per Pere. Aquesta estructura perdura en la successió apostòlica en els bisbes d'arreu del món i en el Bisbe de Roma, successor de Pere. Tot i que Pere i els seus successors tenen una funció molt específica, Jesucrist no va establir un model «presidencialista», sinó col·legial. La missió de Pere i els seus successors, en paraules del Concili Vaticà II, és «ser fonament visible de la comunió en la fe i la caritat». I aquesta missió que Pere i els seus successors exerceixen en el col·legi apostòlic està garantida per l'assistència de l'Esperit Sant. És evident que en els ensenyaments del Sant Pare no tot té el mateix valor magisterial. No es pot posar al mateix nivell una entrevista improvisada davant d'uns periodistes i una exhortació apostòlica fruit del treball de dos sínodes. Un bon catòlic sempre té una fina sintonia afectiva i efectiva amb el Successor de Pere. Això no vol dir que no es pugui discrepar i ser crítics amb temes que no formen part estrictament del magisteri al servei de la fe i que poden expressar opinions del Papa que admeten altres interpretacions.

El papa Benet, quan va escriure sent Papa llibres teològics, advertia que escrivia com a «doctor privat» i que admetia crítiques i discrepàncies, ben fonamentades evidentment. El que vostè em comenta és una cosa molt diferent. Es tracta de gent fanàtica i molt poc raonable que només fan que desautoritzar sense argumentació i sovint de manera grollera els ensenyaments del Papa. No es pot ser catòlic i, al mateix temps, titllar el Papa d'heretge. Això és del tot intolerable. Fa poc, vaig interpel·lar uns «amics» del Facebook que deien precisament el que vostè em comenta. Els vaig demanar que demostressin l'acusació. Vaig rebre una resposta lluminosa i caritativa: «Podreix-te a l'infern, papòlatra.» Un tarannà propi de buscabregues i prepotents. Òbviament, vaig procedir a fer neteja del meu Facebook d'aquesta gent tòxica i poc recomanable. Hi ha línies vermelles que no podem traspassar.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

«Als teòlegs ens cal un contacte molt més dir

El jesuïta Víctor Codina imagina una altra Església possible a «Sueños de un viejo teólogo»

Joan Andreu Parra

«Després d'això, vessaré el meu esperit sobre tothom: els vostres fills i les vostres filles profetitzaran, els vostres vells tindran somnis, i els vostres joves, visions...» Aquesta citació del profeta Joel que va fer servir Pere el dia de Pentecosta (Fets 2, 14-17) va suscitar una determinació en el jesuïta Víctor Codina (Barcelona, 1931): «Ara que soc vell haig de pensar quins són els meus somnis.» Resultat: el llibre *Sueños de un viejo teólogo* (Ediciones Mensajero, 2017).

Amb quina disposició d'ànim ha escrit el llibre? Creu que aquests somnis aixecaran alguna suspicàcia?

L'he escrit com a professor jubilat, amb la qual cosa tinc més llibertat que quan estàs fent classe. I amb un fonament bíblic: la importància de l'Esperit en la història i en l'Església. L'Esperit ens acosta a Jesús de Natzaret, per això recomanaria començar el llibre pel capítol de la pneumatologia (l'Esperit Sant). Des d'aquí es comprenen moltes coses: el Vaticà II, la situació del Papa avui... No pretenc ofendre ni condemnar ningú, perquè dic allò que somio i no vol dir que tot sigui veritat. El lector haurà de veure si aquests somnis són bogeries o és possible que siguin veritat.

A la dedicatòria podem llegir que un «vell teòleg» parla a les noves generacions «perquè també comencin a somiar».

No és casual que el text dels Fets dels Apòstols, d'on parteix el llibre, digui que l'Esperit parla als joves i als vells. Són sectors molt vulnerables i és propi de l'Esperit actuar des de baix, des dels pobres. Dedico el llibre als joves perquè puguin pensar que una altra forma d'Església és possible i, a partir dels meus somnis, ells també puguin somiar.

Què és el que no ens deixa somiar?

Hi ha manca de fe en l'Esperit i manca d'esperança. Déu treballa en el món: l'Esperit és de novetat i sempre resulta sorprenent. Tancar-se únicament en les coses que són tangibles ens limita moltíssim a l'hora de pensar en el futur.

Amb el papa Francesc, estem en un somni? Creu que els somnis del llibre són compartits?

El que estem vivint amb Francesc no és un somni, és una realitat i, en molts aspectes, és irreversible. És allò que molts havíem somiat i que ara esdevé realitat. En el fons, el Papa no fa més que portar a terme fins a les últimes conseqüències el Concili Vaticà II, que després d'uns anys havia quedat una mica enterbolit. En aquest sentit, això que diu el Papa té futur. Després d'uns anys d'un cert hivern eclesial, amb el Papa es recupera la primavera eclesial de Joan XXIII i del Concili.

Amèrica Llatina des de Bolívia

Vostè viu a Bolívia i ha conegut la Teologia de l'Alliberament. Quin llegat ha deixat?

L'Església d'Amèrica Llatina ha fet un camí molt important. I això ho lligo amb el somni de Joan XXIII: que el rostre de l'Església que sorgís del Concili fos l'Església dels pobres. Com que el Concili estava liderat per bisbes i teòlegs centreeuropeus, el tema dels pobres no va ser prioritari. Però va haver-hi un grup de bisbes liderat per Hélder Cámara que van fer el «pacte de les catacumbes.» Al manifest proposaven als bisbes viure a prop del poble i portar un estil de vida senzill. Això és el que Medellín (1968) i Puebla (1978) assumiran: l'opció pels pobres. També ho reprenen Joan Pau II i Benet XVI. Aquest darrer, a la Conferència dels bisbes a Aparecida (2007) diu que l'opció pels pobres està implícita en la nostra fe cristològica. Per tant, és una tradició que queda, encara que la teologia de l'alliberament pugui desaparèixer.

En el llibre parla del pentecostalisme i de la renovació carismàtica. Què n'opina, d'aquests moviments?

En part són una reacció davant de la poca presència que l'Esperit Sant ha tingut en molts sectors de l'Església, sobretot teològics, però també pastorals. En principi, és una cosa positiva, però com tot do de l'Esperit necessita ser discernit. I, per fer-ho, cal mirar Jesús de Natzaret. Per tant, si aquest esperit pentecostal o carismàtic no ens porta als pobres, a la creu, a l'opció pels altres, aleshores és un esperit molt dubtós.

Vida religiosa minvant, laïcat creixent

Al llibre constata que, pel que fa al rol de la dona, l'Església «manté una tradició patriarcal». Confia que amb Francesc s'obrirà la porta al ministeri femení?

Una lectura bíblica contextualitzada, crítica i no fonamentalista-literalista ens portaria a una obertura. Hi ha coses que en temps de Jesús serien inexplicables, com que una dona fos cap d'Estat. En canvi, Jesús s'acosta a les dones, fa que siguin les primeres missioneres, són les més fidels fins a la creu, van al sepulcre i són les encarregades d'anunciar als apòstols la resurrecció. Després, tot això ha quedat oblidat. La veu de les dones a la societat i a l'Església per demanar que es respecti la seva dignitat i els seus valors és una veu de l'esperit. Per això me n'alegro molt que el Papa hagi creat una comissió sobre el diaconat de la dona. Tindrà repercussions positives ecumèniques, a l'Església ortodoxa, l'anglicana i la luterana.

La vida religiosa en retrocés i l'actual situació d'escassetat de vocacions obligarà l'Església a ser més creativa i explorar altres tipus de compromís religiós?

L'Esperit tanca i obre portes. Aquesta manca de vocacions és una porta que s'està tancant per un estil de vida religiosa i de ministeri també i que ens obre altres portes. Per exemple, de cara al ministeri ja fa anys (fins i tot al Vaticà II) que hi ha veus que demanen l'ordenació de *viri probati* [homes amb experiència, ordinàriament casats que puguin ajudar l'Església i, per tant, rebre el ministeri de prevere.] I al Papa

Víctor Codina a la seu del centre d'estudis Cristianisme i Justícia, del qual és membre i on publica habitualment.

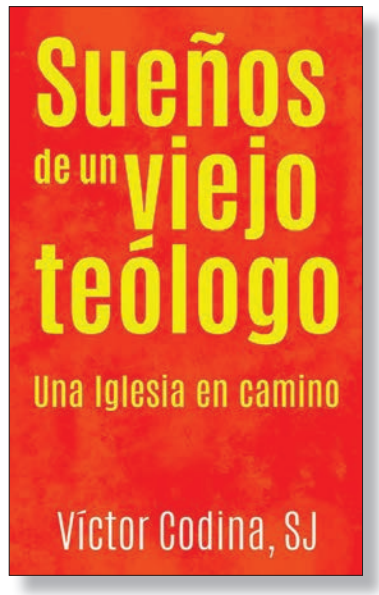

> «El Papa porta a terme fins a les últimes conseqüències el Concili Vaticà II»

> «La veu de les dones per demanar que es respecti la seva dignitat i els seus valors és una veu de l'esperit»

«I have a dream...»

«Ens adonem que és l'Esperit del Senyor qui ens està tancant algunes portes, mentre ens insinua camins nous? Ens adonem que el que ens està passant no és senzillament la conseqüència d'una crisi, sinó que és part important del designi de Déu sobre la nostra vida?» Codina recull aquestes interpel·lacions del bisbe Santiago Agrelo al llibre *Sueños de un viejo teólogo*, on d'una manera lliure i utòpica somia «una Església més propera al seguiment del Jesús pobre i humil de Natzaret.»

Víctor Codina és jesuïta, doctor en Teologia i ha estat professor d'aquesta matèria a Sant Cugat i des del 1982, quan s'hi trasllada, a Bolívia, a la Universitat Catòlica de Cochabamba. A Codina, però, el distingeix el fet d'haver baixat de la càtedra i amarar-se de la realitat de les comunitats eclesials de base de Bolívia. Això li ha donat saviesa i, alhora, humilitat. Benvingut un llibre que aborda dotze qüestions palpitants (la iniciació cristiana, el laïcat, la vida religiosa, els ministeris, l'ordenació de la dona, el papat i la cúria, entre altres) amb llibertat i des de la confiança en l'obra discreta i silent de l'Esperit. *I have a dream*...

ecte amb el poble i sobretot amb els pobres»

li han tornat a demanar des del Brasil, on hi ha una manca greu de ministres. I els va respondre: «Que m'ho demanin els bisbes.» És a dir, el Papa no pot fer un canvi a l'Església ell tot sol si des de la base no hi ha un clam.

De cara a la vida religiosa, també es tanca la porta d'una vida religiosa més estructurada i més poderosa i s'obre un altre tipus de vida que té present la «minoritat», que deia sant Francesc. Els germans de Foucauld es diuen «petits germans»; sant Ignasi també parlava de la «mínima Companyia» —potser els jesuïtes això no ens ho hem cregut gaire. Anem a un tipus de vida religiosa més senzilla, més a prop del poble. En minoritat numèrica però compensada per una qualitat mística més gran i per una dimensió nova, la relacional.

És l'hora dels laics?

Potser hi ha hagut una certa inflació de vida religiosa i ara és l'hora dels laics. Encara que el Papa diu moltes vegades que el rellotge s'ha aturat. Això que pot semblar una cosa dolenta comparada amb els temps de cristiandat, si la mirem amb uns ulls nous, com diu el bisbe Santiago Agrelo, forma part del designi salvífic de Déu. L'hem de mirar com un temps de gràcia, com un *kairós* i, per tant, obrir aquestes portes. Els joves ens han d'ajudar a discernir aquestes noves portes que s'obren.

Vostè ha format laics socialment compromesos en les comunitats de base. Quines experiències d'empoderament del laïcat es poden traslladar aquí?

Tot el que sigui formar grups comunitaris és essencial a l'Església. Comunitats que reflexionin sobre la Paraula de Déu, que preguin i es comprometin a posar-la en pràctica: això és una cosa viva per a l'Església i que es pot aplicar. Aquí entren diferents Moviments i grups a tots els nivells socials, començant per la gent més pobra, però també per la gent benestant.

Teologia mancada d'olor d'ovella

Vostè ha mantingut contacte amb la Facultat de Teologia, però també amb les ciutats bolivianes d'Oruro i Santa Cruz i anteriorment amb les barris obrers de l'Hospitalet i Terrassa. Què li manca, a la teologia, per «fer olor d'ovella»?

Ens cal un contacte molt més directe amb el poble i sobretot amb els pobres, en definitiva, entendre que els pobres són un autèntic lloc teològic. També aquí entraria la religiositat, la pietat del poble: és un lloc on la fe realment s'expressa vitalment i això a Amèrica Llatina és molt important. Un tipus de teologia que estigui més a la vora dels pobres procurarà enriquir-se amb aquesta fe i també proposar els seus problemes: moltes qüestions que discuteix la teologia estan molt lluny de la realitat.

Al seu llibre recent, Codina ofereix, en clau utòpica, alternatives viables per a una altra manera de ser Església.

> «El Papa no pot fer un canvi a l'Església ell tot sol si des de la base no hi ha un clam»

> «Anem a un tipus de vida religiosa més senzilla, més a prop del poble»

> «Tot el que sigui formar grups comunitaris és essencial a l'Església»

Parlem de la «Teologia del poble» que inspira Francesc?

Va per aquí. A més de la Teologia de l'Alliberament clàssica, hi ha la teologia argentina que considera que el pobre no és purament una persona econòmicament feble i marginada, sinó que és una persona d'una gran riquesa humana, cultural, religiosa, cristiana. I que, per tant, d'ell podem aprendre. Moltes coses que el Papa diu sobre els pobres i el poble, que potser a Europa desperten una certa sospita (fins i tot diuen que és comunisme), són Evangeli pur.

La consigna de l'Església després del Concili Vaticà II era l'*aggiornamento*. Està avui l'Església en aquesta disposició?

L'*aggiornamento* encara està en procés i el Vaticà II encara no ha estat rebut [assimilat vitalment.] Encara hi ha molt a avançar, per exemple, un diàleg amb el món modern, amb la ciència, amb les dones, amb els joves, amb les cultures, amb les religions, amb els pobres... El papa Francesc ha fet molt però encara queda molt més per avançar i, a part d'això, és difícil perquè ja en el Concili hi havia una minoria una mica intransigent que ha anat creixent durant aquests anys. Per tant, el Papa té una certa oposició de gent que, en el fons no és que l'ataquin a ell, sinó al Vaticà II.

Gairebé setanta anys com a jesuïta atorguen una determinada manera d'entendre el món?

Quan un és gran, per no dir vell, mira les coses amb una certa distància i se centra en allò que és més essencial. Com diu un company, a la nostra edat ens interessa més l'escatologia que el dret canònic. Això fa també que un tingui més llibertat per dir el que pensa i, per tant, per somiar. Però he hagut de fer molts canvis, perquè he passat del preconcili al Concili Vaticà II, d'Europa a Amèrica Llatina. I, amb el papa Francesc, d'alguna manera, retrobo les meves inspiracions d'Amèrica Llatina i les aspiracions més fondes del Concili. I tot això amb esperança. És l'Esperit qui ens dona aquesta esperança i confiança que la història no va cap al caos sinó cap a la vida. Per això un parla amb molta pau i alegria.

Bolívia i l'amistat amb Lluís Espinal

Des del 1971, Codina es relaciona amb Amèrica Llatina i viatja als estius a Bolívia, Veneçuela i l'Argentina. L'assassinat del seu amic i company Lluís Espinal el 1980 (precisament tres dies abans de matar Óscar Romero) amb qui pràcticament havien fet tota la formació junts, provoca un tomb en la seva trajectòria. El santfruitosenc Espinal, «és un signe de llibertat i de democràcia a Bolívia. El president Evo Morales en algunes preses de possessió cita Túpac Amaru, alguns indis aimares i al final Lluís Espinal.»

«L'Espinal era tímid, reservat, profundament religiós, diria místic, també amb una vena poètica, amb una gran sinceritat i capacitat d'autenticitat. Arriba a Bolívia el 1968, precisament l'any de Medellín, i això va fer que tingués una visió molt profètica davant de situacions com ara dictadures i per això el van matar», recorda Codina. «La mort de l'Espinal va ser un dels motius per demanar anar a Bolívia el 1982», continua.

Li proposem a Codina que condensi les aportacions vitals de l'estada a Bolívia i no dubta a posar en primer lloc la realitat de la pobresa: «A Amèrica Llatina la pobresa és esclatant.» També li impressionen «la religiositat, la senzillesa i l'afabilitat de la gent». Codina destaca el «seu sentit còsmic, tel·lúric, la relació amb la Terra, per tant, l'harmonia amb el món. L'ideal a Bolívia és viure bé davant del viure sempre millor. Viure bé és una vida digna, en comunió amb les persones, amb la natura i amb Déu.»

cavall

Contes

que obren camí al món de les paraules

DE 3 a 6 ANYS

Arri, tatanet!

Per als que encara no són capaços de llegir.

Trot

Per als que ja coneixen algunes lletres.

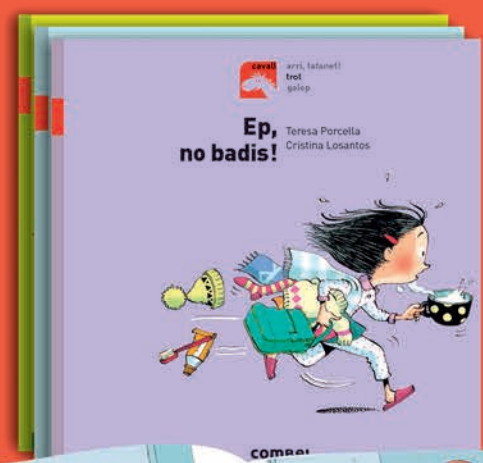

Galop

Per als que s'acaben d'iniciar en la lectura.

combel

combeleditorial.com

Segueix-nos a:

@combeleditorial

La capella del «Monument» del Dijous Sant al Carmel de Vic

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins

La capella lateral anomenada *del Monument*, ubicada a l'església conventual del monestir de Santa Teresa de Vic, és una extraordinària peça de l'art religiós barroc que bé mereixeria figurar en els millors museus d'Europa. Sortosament, però, la capella *del Monument* manté encara la seva utilitat litúrgica i la seva finalitat original, que és acollir la reserva solemne de l'Eucaristia el vespre del Dijous Sant per tal de ser venerada pels fidels.

Aquesta capella *del Monument* de les carmelites descalces de Vic, durant segles, a excepció de les diades del Dijous i del Divendres Sant, habitualment ha romàs oculta darrere d'un altar lateral, avui desaparegut. La capella fou dissenyada l'any 1750 per Carles Moretó, i perfilada en el seu traçat per Pau Galtaires. L'extraordinària ornamentació d'aquesta capella ens situa en el clima més vistós i solemne de la litúrgia tridentina, en un moment històric en què la divisió espiritual i política d'Europa entre catòlics i protestants afectà l'expressió de l'art religiós en les seves manifestacions.

La capella *del Monument* de les carmelites de Vic és una construcció de caire permanent i, com que només s'usava una vegada l'any, romania oculta darrere de l'altar dedicat a sant Francesc de Sales. En entrar a la Setmana Santa, talment una gran escenografia del barroc, a tall de persiana, s'enrotllava la pintura però restaven visibles de manera permanent els dos àngels enormes, avui malauradament perduts, unes figures de grans dimensions que havien estat esculpits per Josep Soler i Pau Galtaires i daurats a cura de Joan Real.

Quan l'any 1750 es començà a projectar la capella *del Monument,* el seu executor principal, el vigatà Carles Moretó, estava ocupat culminant el gran retaule de Nostra Senyora del Miracle, a Riner, prop de Solsona, de manera que les obres no van començar fins l'any 1751, i acabaren el 1757, quan l'art barroc començava d'anunciar el neoclàssic.

Procés de decoració

En la tasca de daurar la decoració d'aquesta capella *del Monument* de les carmelites descalces de Vic, una tasca que fou d'execució lenta i de gran minuciositat, treballà també el religiós carmelita Francesc de Sant Joaquim, membre de la comunitat de Vic.

El conjunt d'artistes que esmerçaren llur talent en l'execució d'aquesta capella interna *del Monument* —edificada en un allargament d'allò que és, en realitat, la continuació del creuer de la banda dreta d'aquesta església carmelitana—, es mostraren en aquella circumstància uns autèntics mestres en el domini, acurat i esplèndid, de la talla en fusta, de la policromia i la perspectiva i, alhora, saberen jugar de faisó molt suggeridora amb els volums i les estructures, assolint un equilibri perfecte de proporcions; aspecte, aquest darrer, que mostra com els artistes vigatans de la segona meitat del segle XVIII, amb una novadora intuïció, ja començaven d'anar prescindint de les formes més pròpies del barroquisme, optant per formes més estàtiques i classicitzants.

En efecte, el to més classicitzant de la composició s'observa de manera ben palesa en la disposició de les columnes, ordenades de tal manera que, a més de donar una perspectiva de major intensitat i profunditat, en ser llises a la part central i solament ornamentades en el basament i en la part superior, ens ofereixen un primer tast de neoclàssic català que, al costat dels jocs cromàtics i els miralls de les cornucòpies —encertadament col·locats d'acord amb les pretensions estètiques i litúrgiques del conjunt monumental—, contribueixen a atorgar un efecte més gran de pregonesa, grandiositat i perspectiva al conjunt de la capella.

L'estructura global d'aquesta capella interna per al monument del Dijous Sant resta agombolada per la vistosa cúpula alçada sobre grups de quatre columnes disposades de tal manera, i amb tanta gràcia i efectisme, que aporta una major profunditat, tot redimensionant enormement l'urna-sagrari, part central i principal de la composició, lloc de la reserva solemne de l'Eucaristia, que era acompanyada en la llarga vetlla del Dijous Sant per la fervorosa pregària de la comunitat de monges carmelites que, per torns, l'esguardava contemplativament des d'una nova gelosia —anomenada la *tribuna petita*— que, arran de la construcció de la capella *del Monument*, fou oberta al davant mateix, a la part superior de la capella que, encara avui, sortosament, manté la seva funció original i amb un estat de conservació excel·lent.

> La capella manté la seva finalitat original, que és acollir la reserva solemne de l'Eucaristia el vespre del Dijous Sant per tal de ser venerada pels fidels

Animals sagrats al Museu Egipci de Barcelona

Redacció / Barcelona

El Museu Egipci de Barcelona acull, fins al proper 30 de setembre, l'exposició *Animals sagrats de l'Antic Egipte*. La mostra explica la relació que tenien els antics egipcis amb l'univers animal a través d'una sèrie de peces fins ara inèdites de la col·lecció de la Fundació Arqueològica Clos. L'exposició es complementa amb els resultats reveladors obtinguts mitjançant les anàlisis radiològiques (tomografies axials) que s'han realitzat a diverses mòmies d'animals.

Animals sagrats de l'Antic Egipte és la segona d'una llarga sèrie de mostres concebudes pel Museu Egipci de Barcelona amb el propòsit de tractar temes monogràfics a partir de peces i documents de la Fundació Arqueològica Clos.

Més informació: www.museuegipci.com.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES
alKilando
by FINCASGANDIA
DIPUTACIÓ 193
08011 - BARCELONA
www.alkilando.com
93 451 50 00

Desclée De Brouwer

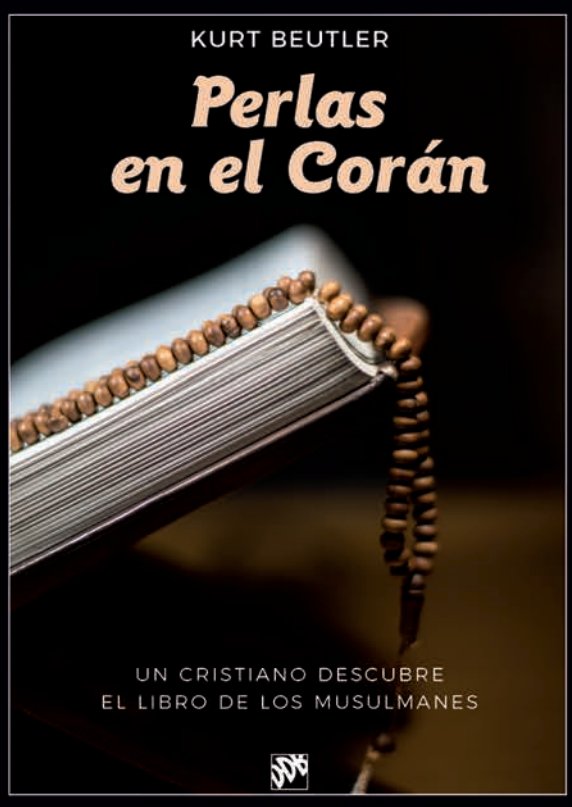

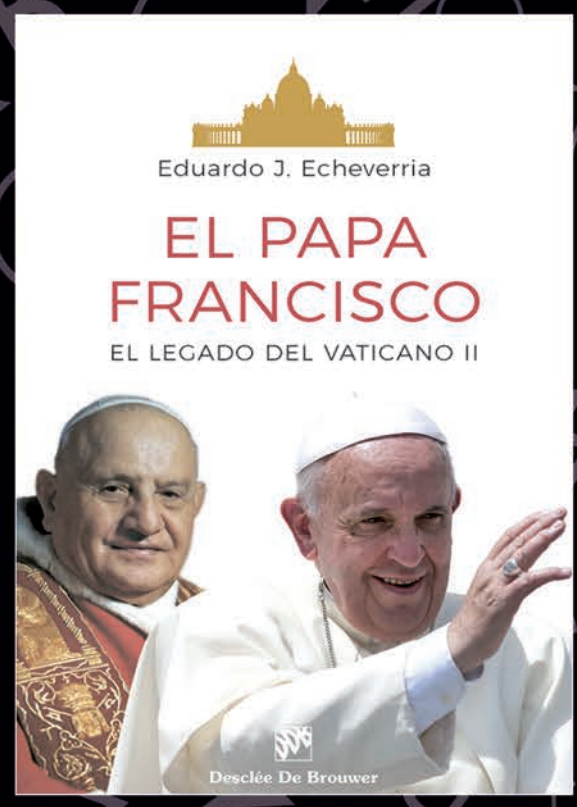

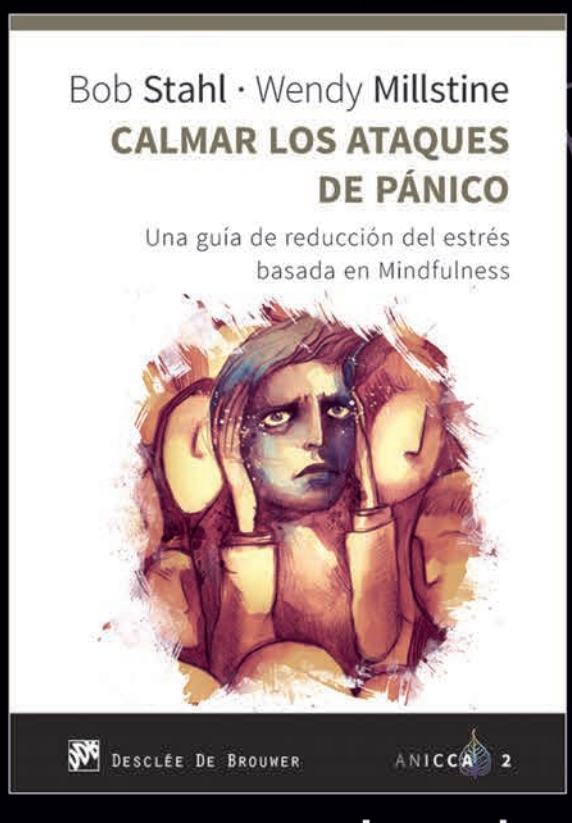

Educa en valores a tus hijos con

BEGOÑA IBARROLA

EMPATÍA HONESTIDAD CALMA

todos nuestros **ebooks** en ebooks.edesclee.com **www.edesclee.com**

Homenatge a Joan Maragall

Trobada davant de la tomba del poeta amb motiu de la floració dels ametllers

Eduard Brufau
Barcelona

Joan Maragall va proposar a l'article *Ja hi som*, del 1906, que la flor de l'ametller, juntament amb la de la ginesta, fos considerada la flor nacional de Catalunya. Per al poeta, la flor primerenca d'aquest arbre, que esclata en ple hivern abans que tots els altres, té un fort simbolisme de resurrecció; un miracle lluminós de vida renovada quan semblava que tot era mort i perdut. No és estrany, doncs, que Maragall dedigués diversos poemes i escrits a la meravella de la floració d'aquest arbre tan nostre.

Per aquest motiu, al costat de la tomba del poeta, al cementiri de Sant Gervasi de Barcelona, hi ha plantat un ametller, i des del 1924 cada segon diumenge de febrer, en plena floració de l'arbre, familiars i admiradors de Maragall s'hi reuneixen per recitar-ne poemes i recordar el seu llegat. Enguany la trobada va tenir lloc en un dia fred i rúfol; enmig dels solemnes mausoleus i sota la grisor del cel, les flors blanques i senzilles de l'ametller atreien instintivament totes les mirades.

Poesia i música

Pere Maragall, net del poeta i responsable de l'arxiu Joan Maragall, va obrir l'acte fent notar que en un dia fred com aquell el simbolisme vital de l'ametller florit prenia més força que mai. El poeta Francesc Parcerissas va recitar un poema que ell mateix havia escrit per a l'ocasió, *Ametllers de Joan Maragall*, i que acabava amb aquests versos: «L'hivern vol dir la primavera, / i els que reposeu aquí, la vida / que arriba a nosaltres: el misteri / d'uns ulls que amb insistència plouen / per plorar amb el món. Morts eterns, / ametllers, a qui donem les gràcies.» A continuació es van recitar diversos poemes i articles del poeta. Un dels moments més sentits per tothom va tenir lloc quan dues de les netes de Joan Maragall van recitar de memòria i a l'unísson el *Cant espiritual*.

El grup Pax Cor va interpretar algunes peces musicals. / *Pau Maragall*

> Un dels moments més emotius va tenir lloc quan dues netes de Joan Maragall van recitar el «Cant espiritual»

L'acte va continuar amb la intervenció de Pax Cor de cambra, sota la direcció d'Esteve Costa. Entre les peces interpretades va destacar el conegut poema *L'ametller*, del mateix Joan Maragall, musicat per a l'ocasió per Josep Ollé. *El cant de la senyera*, amb lletra també de Maragall i música de Lluís Millet, va servir per cloure aquesta trobada en què cada any se celebra la certesa de la resurrecció i es canta la fidelitat a la terra.

Llibre commemoratiu del 40è aniversari.

En Teo fa 40 anys!

Redacció / Barcelona

Durant quaranta anys, en Teo ha esdevingut un referent i ha format part de l'imaginari de tot un seguit de generacions que han après a descobrir el món i a gaudir del llibre a través dels seus contes. Els llibres d'en Teo s'han mantingut al llarg del temps, s'hi han incorporat nous temes i s'ha diversificat el seu format tot conservant la puresa del dibuix i la senzillesa de les aventures.

En Teo va ser creat originàriament per Asun Esteban i Carlota Goyta, sota el pseudònim de Violeta Denou. La primera col·lecció, En Teo Descobreix el Món, va aparèixer el 1977 amb tres títols: *En Teo va amb tren*, *En Teo va amb avió* i *En Teo va amb vaixell*, editats per Timun Mas. Aquests llibres tenen la particularitat d'oferir històries molt properes a la vida quotidiana dels infants i compten amb el valor afegit de la guia didàctica i pedagògica per aprofitar al màxim la lectura i fer que infants, pares i educadors gaudeixin dels llibres.

> Aquests llibres ofereixen històries molt properes a la vida quotidiana dels infants

Els llibres tenen com a protagonista un simpàtic i eixerit nen pèl-roig vestit amb un jersei ratllat blanc i blau i una granota de color taronja. En Teo ràpidament es va fer popular i identificable entre els nens i les nenes de totes les edats.

A l'Estat espanyol els llibres d'en Teo s'han traduït al català, castellà, gallec i euskera. Arreu del món els llibres d'en Teo s'han traduït a tretze idiomes, entre els quals destaquen el francès, l'anglès, l'alemany, el danès, el japonès, l'italià o el grec. Se n'han venut més de sis milions d'exemplars. Ara acaba de sortir una recopilació commemorativa del 40è aniversari d'en Teo, titulada *En Teo descobreix món*, que inclou quatre contes emblemàtics del jove protagonista i un pròleg de les autores.

Club amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte:
Tel: 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Pelegrinatges 17

BRETANYA

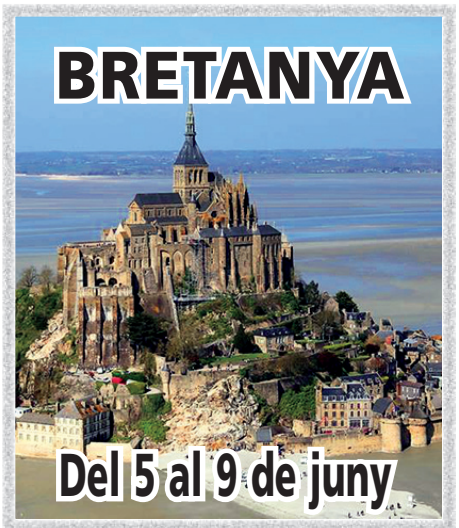

Del 5 al 9 de juny

LA PUGLIA

Del 12 al 16 de juny

El secret més ben guardat

HONGRIA

Del 2 al 9 de juliol

DESCOBRINT L'HONGRIA IMPERIAL

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 20 al 27 de juny
Del 27 novembre al 4 desembre

ISRAEL I JORDÀNIA

Del 4 al 13 de juliol

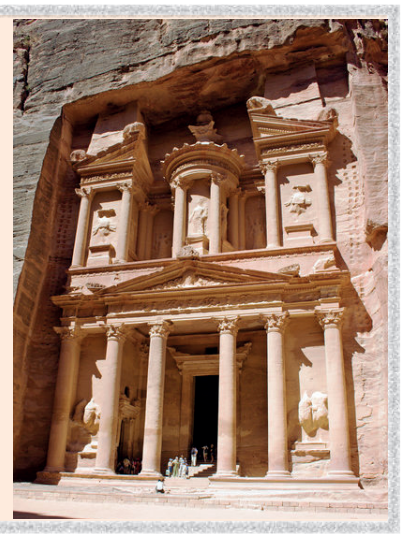

TOSCANA i ÚMBRIA

Del 12 al 19 de juliol

MOSCOU-SANT PETERSBURG

El tresor dels tsars

Del 8 al 15 d'agost

NORUEGA

Del 29 de juliol al 5 d'agost

LITUANIA, LETÒNIA I ESTÒNIA

Del 12 al 21 d'octubre

SUD-ÀFRICA

Del 15 al 26 d'octubre

Deixeu-vos enamorar per **ÀFRICA** i veniu amb el **Club + Amics**, descobrireu la seva cultura, fauna i l'àmplia flora i els seus meravellosos capvespres.

SRI LANKA

Del 6 al 17 de novembre

L'ESPERIT I L'EXOTISME DE LES TERRES DE L'ANTIGA CEILAN

AGOST	**Escòcia**
SETEMBRE	**Sicília**
SETEMBRE	**Repúbliques del Bàltic**
OCTUBRE	**Xipre**
DESEMBRE	**Nova York**
DESEMBRE	**Roma Pessebres**

www.clubmes.cat

Organització tècnica Ruth Travel GC 1478

Actualitats científiques

Actualitat de la malaltia de l'ictus

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Els nostres pares i avis quan parlaven d'un atac de feridura o d'una embòlia (o trombosi cerebral) es referien a la malaltia que ara se'n diu un ictus. I és també així com actualment se sol dir, fins i tot per la gent senzilla. Es veu que les paraules curtes tenen èxit. «Ictus» és una paraula llatina que significa «cop». I és que aquesta malaltia ve de cop, és sobtada. I en què consisteix? És simplement una disminució brusca de la sang que irriga el cervell per l'obstrucció d'una artèria que la condueix. I el que segueix és que les cèl·lules cerebrals, en deixar de rebre amb la sang l'oxigen que necessiten, comencen a morir, o sigui que una part del cervell deixa de fer la seva funció fent que perdi la seva influència (o conducció) en un membre o una regió corporal (cal notar que la part del cos que es veu afectada és l'oposada a la del cervell que ha sofert la lesió). N'hi ha de dos tipus: ictus isquèmic i ictus hemorràgic.

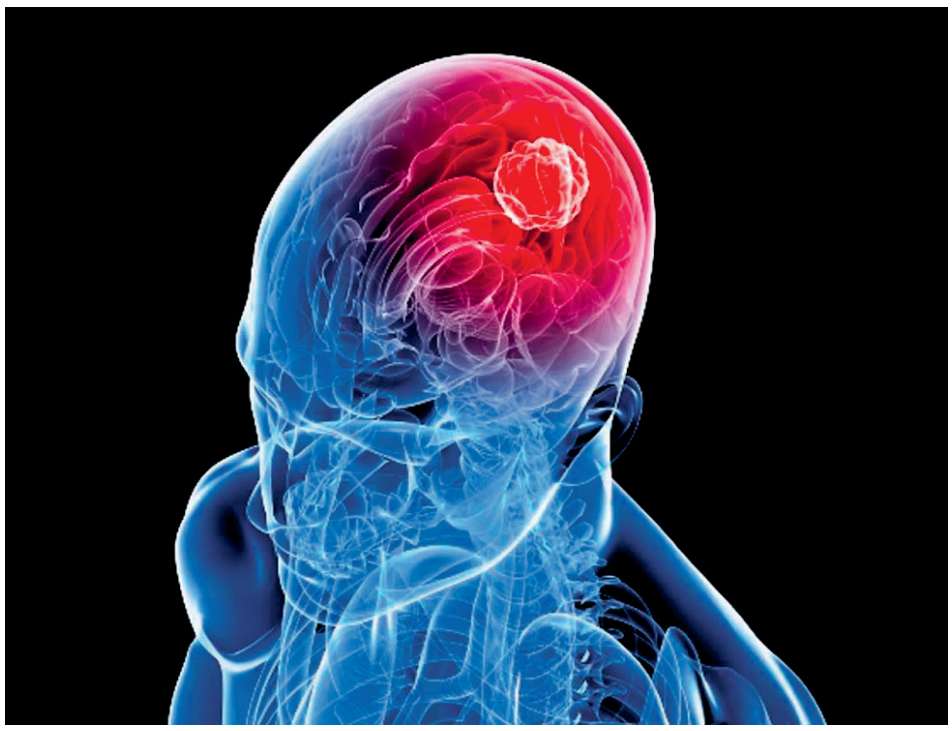

L'isquèmic (d'isquèmia, mot grec que significa «aturada de sang») prové sempre d'un coàgul que circula pel corrent sanguini en direcció al cervell i que resta com ancorat en algun lloc de l'artèria, fent-hi una obstrucció. I l'hemorràgic s'origina quan es trenca la paret debilitada d'una artèria i s'hi vessa la sang, de manera que ja no circula tota cap endavant, i en aquest cas la sang vessada és causa d'una nova complicació clínica. El primer tipus presenta un 85% dels casos i l'hemorràgic el 15% restant.

I em direu: és gaire ràpida la mort de les neurones cerebrals quan es queden sense oxigen? Rapidíssima!: uns dos milions de neurones per minut! Oi que sembla que no pugui ser? Doncs és així mateix. Per això convé fer venir el metge de seguida quan es presenta un ictus. És millor trucar el 112 que no pas dur el malalt a l'hospital que trigaria més temps. Des del 2002 existeix un tractament trombolític (=destructor de «trombos») intravenós que pot ser efectiu en les primeres quatre hores i mitja. Després ja es fa tard.

A Catalunya tenim 14 hospitals de referència que disposen dels estris de desfer coàguls per tractar l'ictus amb els últims avenços mèdics (d'ells 5, a més, poden fins i tot tractar els casos greus fent una trombectomia) i 12 més que disposen de l'anomenat «teleictus», que permet aplicar noves tecnologies.

A Catalunya són 13.000 persones les que cada any ingressen per un ictus, de les quals un 10%, o sigui 1.300, tenen menys de 55 anys. D'aquests, 900 són nens. Em preguntareu: quines són les causes més freqüents que provoquen ictus? Fa de mal dir, però la llista és llarga; els experts parlen del tabac, de l'alcohol, de les drogues, de l'obesitat, de malalties cardíaques, d'herència familiar, de pressió sanguínia molt alta… I si em pregunteu amb què es pot prevenir, també ens donen consells: tenir una dieta equilibrada (com ara la mediterrània), evitar el sedentarisme, visitar el metge regularment, evitar el colesterol alt... Però, és clar, seguretat del tot no es pot assegurar mai. Estiguem preparats per acceptar la voluntat de Déu per si ens en vingués alguna!

Gent de casa

Mn. Josep Sanabre i Sanromà, il·lustre arxiver

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Estela en memòria de Josep Sanabre Sanromà a Bonastre.

Al Baix Penedès, a Bonastre, el novembre del 1892 naixia Josep Sanabre i Sanromà, persona profundament arrelada al país en la més pura tradició de Torras i Bages. Als nou anys ingressava al Seminari de Barcelona i cantava la primera missa el 1915.

Mn. Josep Sanabre, bo i ordenat, va marxar a Roma a estudiar arxivística i paleografia, matèries en les quals excel·lí. Amb aquest bagatge, va rebre l'encàrrec del bisbe de Barcelona, Dr. Josep Miralles, d'organitzar l'Arxiu diocesà.

Entre els seus estudis a Roma i l'inici de la seva tasca a l'arxiu, es va dedicar a la beneficència de protecció de menors i va treballar al Secretariat d'Acció Catòlica.

Set anys més tard publicava la *Guia de l'Arxiu Diocesà de Barcelona*, obra premiada per la Generalitat. Anava aprofundint en el coneixement de molts aspectes, entre ells la guerra dels Segadors, però l'esclat de la guerra civil el 1936 va fer que es perdés part de la documentació que havia estudiat al Vaticà un parell d'anys abans.

Durant els anys anteriors a la guerra, va col·laborar en la premsa diària, on va divulgar molts aspectes històrics. Quan va esclatar el conflicte, el capellà estudiós i d'arxiu que era es va convertir en un sacerdot actiu que mantingué el culte religiós en la clandestinitat. Testimoni de tot plegat és el seu *Diari de la guerra*, que Mn. Joan Galtés es va encarregar d'editar a la mort de mossèn Sanabre.

Passada la guerra, el 1943 va publicar el Martirologi eclesiàstic de les víctimes de la persecució del 1936-1939 a la diòcesi de Barcelona, seguint amb publicacions sobre el conflicte dels Segadors, al segle XVII. Va treballar incansablement a l'arxiu, ja que es considera que va arribar a classificar més d'un milió de documents.

Des del 1940 fou beneficiat de la catedral de Barcelona i no s'apartà de l'arxiu fins al 1972, als 80 anys d'edat i 46 d'arxiver, havent fet una obra immensa. Mn. Josep Sanabre va morir el 18 d'abril del 1976; l'any següent es va publicar un volum de memòries, *Biografia i recordances d'amistat*.

Al seu poble de Bonastre un monòlit, amb la seva imatge en relleu, recorda l'il·lustre fill, arxiver i historiador, que tampoc no oblidà mai la història local.

ÒPTICA HISPANO

ÒPTICS DES DE 1.941
"SOM LA FÀBRICA"

75è Aniversari

L´empresa lider en atenció al client
Com diu el nostre eslògan...

NO SOM ELS ÚNICS
PERÒ SEGUIM SENT ELS PRIMERS

Av. Martí Pujol, 21 (a prop de l´estació)
Tels. 93 384 13 06 - 93 384 52 11
e-mail: opticahispano@opticahispano.es
08912 BADALONA

PÀRKING GRATUÏT

Crítica teatral

Set generacions de dones immerses en la tragèdia

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
andreusotorra@gmail.com

«BOSCOS», de Wajdi Mouawad
INTÈRPRETS: Màrcia Cisteró, Cristina Genebat, Marissa Josa, Clara de Ramon, Xavi Ricart, Xavier Ripoll, Marc Rius, Carol Rovira, Xavi Ruano, Sergi Torrecilla i Ramon Vila
DIRECCIÓ: Oriol Broggi
Biblioteca de Catalunya, Barcelona. Fins al 14 de maig

© Bito Cels

L'actor Ramon Vila i la jove actriu Clara de Ramon, dos dels protagonistes de l'obra «Boscos» de La Perla 29 al Teatre Biblioteca de Catalunya.

La densitat de l'obra *Boscos (Forêts)*, de l'escriptor, actor i director libanès establert al Quebec, Wajdi Mouawad (Dayr al-Qamar, Líban, 1968) és tan extrema que no permet que els espectadors es distreguin ni un moment del que hi passa i del que s'hi diu perquè el fil conductor és tan finíssim que qualsevol concessió que un faci el pot trencar.

El director Oriol Broggi parla d'un poema, un poema èpic, narratiu, esclar. És una de les moltes definicions que es poden atribuir a l'obra que també admetria la de tragèdia contemporània, o fins i tot tragèdia grega posada al dia —telèfons de paret de diferents èpoques, mòbils, correus electrònics...— perquè el fil narratiu forma part d'un cabdell que es fa i es desfà, que avança i gira enrere, que es mou en cercle, que es fon amb el que ha passat, el que passa i el que passarà... I tot amb la veu múltiple de les set dones protagonistes, víctimes de les circumstàncies històriques i dramàtiques per les quals *Boscos* les fa transcórrer —cal advertir que no sempre linealment— des de finals del segle XIX (1871) fins a principis del segle XXI (2006).

La posada en escena que dirigeix Oriol Broggi —espai amb sorra coberta amb un tapís de fulles seques— ha optat per l'estructura panoràmica, molt a l'abast dels espectadors, austera, amb un *attrezzo* mínim, amb projeccions ambientals de boscos sobre el mur de fons de la nau gòtica, posant tot l'èmfasi en el discurs, que arriba amb una nitidesa extraordinària de cadascun dels intèrprets perquè és imprescindible que el llenguatge penetri en cadascun dels espectadors com si fossin ells mateixos els qui el recitessin.

Cadascun dels intèrprets dona cos, veu i ànima a un mínim de tres personatges, en són una vintena llarga. Només en fan excepció la jove actriu Clara de Ramon que interpreta exclusivament el paper de Loup, una noia de setze anys, que el 2006 va a la recerca dels seus orígens, i en gran part també l'actor Ramon Vila, un paleontòleg, Douglas Dupontel, que és com una mena de mestre de cerimònies i que podria representar el paper omniscient de l'autor.

Pot ser aquesta profusió de personatges un *handicap* per al seguiment de la trama? En absolut. Perquè no es tracta de voler identificar de seguida el plantejament, el nus i el desenllaç sinó d'imbuir-se del que diuen els personatges, del perquè ho diuen, en quin moment històric ho diuen, a qui ho diuen...

Boscos forma part de la tetralogia de l'autor, *Le sang des promesses,* que integra les obres *Forêts*, *Littoral*, *Incendies* i *Ciels*, totes quatre estrenades en versió catalana dins de la també «tetralogia teatral» d'Oriol Broggi. Durant quatre hores es passa pels boscos de les Ardenes, per l'explotació de les fàbriques del segle XIX, per la caiguda del Mur de Berlín, per la Gran Guerra, per la Segona Guerra Mundial, per la resistència francesa, pel nazisme... I sempre amb set generacions de dones immerses en la tragèdia: Odette, mare d'Hélène; Hélène, mare de Léonie; Léonie, mare de Ludivine; Ludivine, mare de Luce; Luce, mare d'Aimée; i Aimée, mare de Loup. *Boscos* és una obra cabdal d'aquesta temporada.

Històries del monestir de Montserrat

Abril és el mes de les dues roses: Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat. L'any 1936, el dragó del sectarisme intentà esmicolar les dues roses. A Catalunya s'implantà una revolució anarcomarxista, de la qual fou alliberada el 1939.

El 16 de febrer del 1936 el govern espanyol convocà eleccions que amenaçaren en gran risc la fe catòlica. L'abat de Montserrat, P. Anton M. Marcet, invità els monjos a votar, en defensa dels drets de l'Església.

La Comunitat baixà a Monistrol amb autocar, per emetre el vot. Elements extremistes del Front Popular d'esquerres els esperaven amb pedres. En baixar de l'autocar, l'abat i els monjos foren agredits a pedrades, cosa que els obligà a embarcar de nou i tornar al monestir sense votar.

El pare abat va témer que algun dia un grup d'extremistes pugessin al santuari i fessin a bocins la imatge de la Moreneta. Llavors, va fer construir a Portugal una imatge igual a l'autèntica per col·locar-la al cambril. La imatge històrica la guardà emparedada en un lloc secret del cenobi. Era el mes d'abril de 1936.

A Catalunya, el 20 de juliol del 1936 s'implantà una Revolució que tenia per objectiu la desfeta de la fe al cor dels catalans. Assaltaren totes les esglésies, santuaris i ermites, destruïren altars i imatges i moltes foren incendiades i derrocades. Els anarcomarxistes de Monistrol, Esparreguera i Olesa no s'atreviren a pujar a Montserrat.

Les calúmnies contra l'Església asseguraven que els monjos a Montserrat tenien organitzat una poderosa defensa bèl·lica. Gràcies, doncs, a aquesta falsedat, el monestir es va salvar de ser destruït, el juliol del 1936. Els comitès revolucionaris de Monistrol, Esparreguera i Olesa temeren que si intentaven pujar la muntanya, els monjos els esperarien en cada revolt, amb metralladores i bombes de mà.

La Generalitat envià a Montserrat una camioneta de guàrdies d'assalt. S'apropiaren del monestir, clausuraren la basílica, i evitaren que fos assaltada pels comitès de Monistrol i Esparreguera, que pujaren darrere dels guàrdies i destruïren algunes imatges exteriors, entre elles, l'estàtua del bisbe Oliba, del famós escultor Llimona. Els monjos i els escolans foren expulsats de Montserrat. Una vergonya per a Catalunya. Vint d'ells van ser assassinats en diferents poblacions. El pare abat, Anton M. Marcet, gràcies a bons amics, a Barcelona, fou inclòs en una expedició secreta de gent perseguida en un vaixell carboner alemany via Gènova.

El govern de la República, en guerra contra els militars revoltats, reclutava voluntaris a Europa, comunistes i socialistes. Les famoses Brigades Internacionals. Jaume Miravitlles, delegat de la Generalitat, era el recepcionista. Com en una excursió, Miravitlles acompanyà uns milicians voluntaris a Montserrat. Aquella escuma d'escamots entraren al temple, amb el puny enlaire i cantant la Internacional Comunista, fins al peu de l'altar. Era el triomf de l'ateisme sobre el montserratisme cristià. A la Verge li degueren caure dues llàgrimes.

Espanya en guerra, les tropes de Franco ocuparen Toledo. El govern de la República es retirà de Madrid i s'instal·là a València i a Barcelona.

Manuel Azaña, president de la República, passà unes setmanes de «descans» al monestir de Montserrat. Es confirmava, la seva frase al Congrés, el 1931: «*España ha dejado de ser catòlica.*» Ara, podia afegir: «*Montserrat ha dejado de ser mariana*.» El cardenal Vidal i Barraquer havia escrit a Azaña, feia uns mesos: «*Por el camino del desorden, se va a la ruina de España.*»

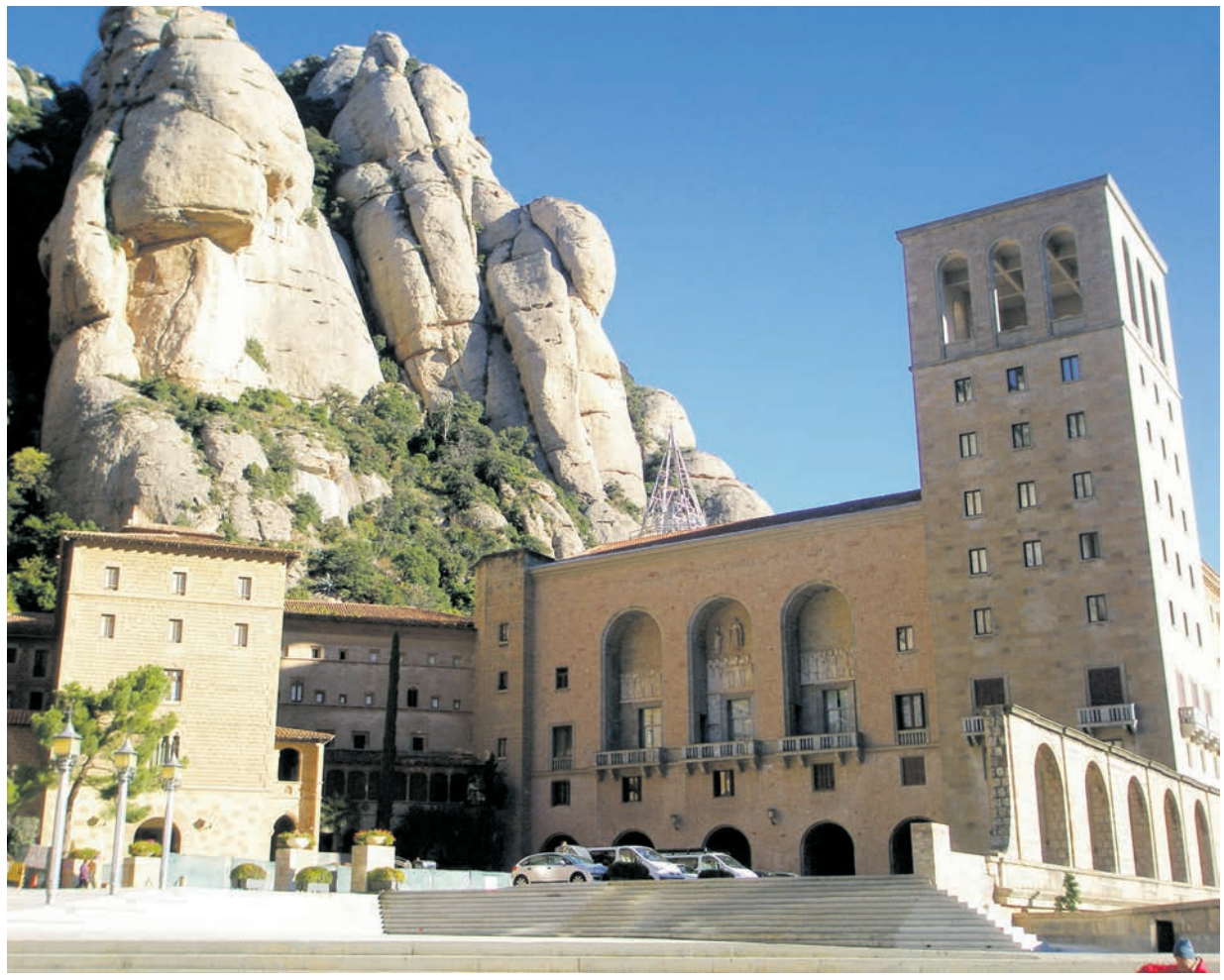

El primer de febrer del 1938 es va celebrar al monestir de Montserrat, llavors secularitzat, una sessió de les Corts de la República. *La Vanguardia* publicà fotografies de la sessió, on s'hi veu Martínez Barrio, alt càrrec de la maçoneria espanyola, Prieto, dirigent socialista, i un gran nombre de diputats. Volem remarcar la foto de la fatídica *Passionaria,* passejant pel refetor del monestir, mentre l'ombra de vint monjos assassinats acusava la legalitat d'aquella República. A milers de catalans els saltaren les llàgrimes de vergonya en mirar les pàgines de *La Vanguardia*. Desconec si col·locaren l'efígie de la República espanyola al cambril.

Montserrat també es va salvar de ser destruïda el 21 de gener del 1939. Hi havien instal·lat un hospital de ferits de guerra amb 500 llits. Davant de la imminent entrada dels exèrcits de Franco, que ja eren a Manresa, el cap de Sanitat i el comissari de guerra donaren l'ordre d'evacuar urgentment *todo el personal, equipos y material* i també l'ordre tallant que *luego deben de ser voladas todas las instalaciones.* Els doctors Josep Riu i Porta i Frederic Muñoz no volgueren afeixugar la seva consciència, i es negaren a complir la destrucció del monestir de Montserrat.

Alliberació de Montserrat

El monjo dom Aureli Maria Escarré arribà a Montserrat el 23 de gener del 1939 acompanyant les tropes «nacionales» en les quals formaven part centenars de catalans exiliats.

Dom Aureli Escarré, en nom del pare abat, obrí les portes del monestir a tot el poble de Catalunya. Les famílies catalanes pogueren pujar de nou a cantar el *Virolai* a la Verge. Les roses de Sant Jordi i de la Moreneta tornaren a florir, ufanoses, al cim de Montserrat.

FRANCESC A. PICAS
President honorífic d'Hispania Martyr

EL VIROLAI DEL 2017

Rosa d'abril, Morena de la Serra,
muntanya refulgent,
il·lumineu la catalana terra,
deu-nos avui, un poble independent.

Amb vostre nom comença nostra història,
i és Montserrat el nostre Sinaí,
per als catalans vindran dies de glòria,
camins de pau, coberts de romaní.

Francesc A. Picas

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

INTERNET

• **FÀTIMA.—** S'acaba de presentar la web de la visita del Papa a Fàtima (12 i 13 de maig) amb motiu del centenari de les aparicions marianes: **www.papa2017.fatima.pt.**

ALTRES BISBATS

• **ICONOGRAFIA.—** Del **dimarts 2 de maig al divendres 5**, a Burgos, taller d'iconografia i teologia bizantina amb M. Carmen del Cerro. Més informació: burgosmar@hotmail.es.

BARCELONA

• **ESPAI DE SILENCI I ORACIÓ.—** El **dimarts 18 d'abril**, a les 19.30, i el **dissabte 22**, a les 10.30, trobada al Casal Don Bosco de Martí-Codolar de Barcelona. Més informació: elim@salesians.cat.

• **INSTITUT EMMANUEL MOUNIER.—** El **dimecres 19 d'abril**, a les 19.00, recés-eucaristia *Preparem la Pasqua* presidit per Mn. Ramon Tarrés. Serà al Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231.

• **PASTORAL DE LA SALUT.—** El **dimecres 19 d'abril**, a les 19.00, presentació del llibre *La casa de les petites alegries* de David Masobro. C/ Sant Pau, 101 – Barcelona.

• **LLIBRERIA PAULINES.—** El **dimecres 19 d'abril**, a les 19.30, presentació del llibre *Creer la Palabra y ponerse en camino* de Vicente Botella. Juntament amb l'autor intervindran el P. Martín Gelabert, doctor en Teologia, i Quique Fernández, coordinador de l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona. Ronda de Sant Pere, 21 – Barcelona.

• **CARLES DE FOUCAULD.—** El **dijous 20 d'abril**, a les 18.30, trobada entorn de *Carles de Foucauld, l'espiritualitat d'un pare del desert contemporani* amb Josep M. Fisa i Dídac P. Lagarriga. Parròquia de Sant Pau del Camp, c/ Sant Pau, 101 – Barcelona.

• **ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ.—** El **divendres 21 d'abril**, a les 18.00, concert del cor Diaula amb obres d'Ola Gjeilo i K. Jenkins entre altres. Aportació voluntària a favor de la Fundació Manos Providentes. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

• **MOVIMENT DE PROFESSIONALS CATÒLICS DE BARCELONA.—** El **divendres 21 d'abril**, a les 20.45, sopar-tertúlia sobre *La fi del conflicte a Colòmbia, vist des d'una experiència de voluntariat* amb Maria Vendrell. Reserves: mpcb@professionals-cristians.cat.

• **CAFÈ ENTORN LA BÍBLIA.—** El **dissabte 22 d'abril**, a les 18.30, Cafè entorn la Bíblia: *Joan 1: pròleg. Jesús, paraula definitiva de Déu*. Parròquia del Pilar, c/ Casanova, 175 – Barcelona.

• **«PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA».—** El **dissabte 22 d'abril**, a les 19.00, concert solidari de Cantoría Re-Quinto (cançons llatinoamericanes) i la Coral Quòrum (cançons d'arreu del món) a la parròquia Mare de Déu de Núria (c/ Bon Pastor, 7-9 – Barcelona).

• **BALLADA DE SANT JORDI.—** El **diumenge 23 d'abril**, a les 18.00, actuació de l'Esbart Sant Jordi de l'Orfeó Badaloní al Teatre Zorrilla de Badalona (c/ Canonge Baranera, 17).

GIRONA

• **PASQUA.—** El **diumenge 16 d'abril**, a les 11.00, missa de Pasqua a la catedral de Girona presidida pel bisbe Francesc Pardo.

• **SANT JORDI.—** El **dissabte 22 d'abril**, a les 19.30, a la catedral de Girona, representació d'un text medieval sobre la figura de sant Jordi.

• **DIVINA MISERICÒRDIA.—** El **diumenge 23 d'abril**, a les 14.45, celebració de la festa de la Divina Misericòrdia a l'església de Sant Pau de Girona.

LLEIDA

• **BÍBLIA.—** El **dimecres 19 d'abril**, a les 20.00, *El relat pasqual* (Mateu 28) a la capella del Santíssim de la parròquia de Sant Martí de Lleida, a càrrec de Mn. Daniel Turmo i Mn. Jaume Pedrós.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.—** Del **diumenge 20 d'agost fins al dissabte 26**, a Raimat (Lleida), exercicis espirituals per a sacerdots dirigits per Jose Jiménez Montejo (sacerdot pradosià). Tema: *El prevere com a entregat-menjat que dona fruit en l'evangelització dels pobres*. Organitza: Associació de Preveres del Pradó. Més informació: pepbaena@gmail.com.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

• **«LA PASSIÓ» SOLIDÀRIA.—** El **dissabte 22 d'abril** (a les 17.00) i **el diumenge 30** (a les 10.30) es pot col·laborar amb els projectes de Mans Unides assistint a *La Passió* d'Esparreguera. Més informació: Francesc Alert, tel. 647 407 066.

• **MUSEU DE MONTSERRAT.—** El **divendres 2 de juny i el dissabte 3** organitza unes jornades d'estudi per celebrar el centenari de l'arribada a Montserrat del quadre *Sant Jeroni penitent*, de Caravaggio. Inscripcions: museu@larsa-montserrat.com, tel. 938 777 745.

SOLSONA

• **RESTAURACIÓ.—** El **divendres 21 d'abril**, a les 19.00, presentació de la restauració del primer llibre de baptismes de Solsona al Museu Diocesà i Comarcal.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

• Perquè els joves sàpiguen respondre amb generositat a la seva vocació

TARRAGONA

• **DIVINA MISERICÒRDIA.—** El **diumenge 23 d'abril**, a la catedral de Tarragona, festa de la Divina Misericòrdia: a les 11.00, missa solemne presidida per Mons. Jaume Pujol; a les 13.45, exposició del Santíssim i res del Rosari; a les 15.00, hora de la misericòrdia i res de la Coroneta; a les 16.15, predicació presidida per Mons. Pujol. Consagració a la Divina Misericòrdia, benedicció d'estampes i quadre; a les 17.00, benedicció i reserva del Santíssim. Veneració de la relíquia de santa Faustina Kowalska.

TERRASSA

• **APLEC DE CANOVELLES.—** El **dilluns 17 d'abril**, a les 11.00, missa en honor a la Mare de Déu de Bellulla, patrona de Canovelles, presidida per l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler. Hi participarà la coral Rosa de Bardissa, l'Esbart Dansaire de Llinars del Vallès i la Colla Bastonera de Canovelles. Serà a l'església parroquial de Sant Fèlix, que estarà oberta de 10.00 a 13.00 i de 17.00 a 20.00.

• **CÀRITAS.—** El **dimecres 19 d'abril**, a les 19.00, concert de cant coral a benifici de Càritas arxiprestal de Terrassa a l'Auditori Municipal. Cantaran la Coral del Col·legi de Metges de Barcelona i de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau i la Coral MGV Dattlen 1862, d'Alemanya.

• **ACADÈMIA CATÒLICA.—** El **dijous 20 d'abril**, a les 19.00, ponència de Josep Otón sobre *Acollir els nous cercadors d'espiritualitat i el reencantament postmodern*. Organitza: Col·lectiu de Dones en l'Església. C/ Sant Joan, 20 – Sabadell.

• **FESTA DEL ROSER.—** El **dissabte 22 d'abril**, a les 20.00, records i vivències, cant de caramelles, subhasta i lliurament de premis del concurs de dibuix infantil; el **diumenge 23**, a les 11.00, processó, missa solemne; a les 18.00, concert del grup vocal In Crescendo. Serà a la parròquia de Sant Genís de Plegamans.

VIC

• **CATALONIA SACRA.—** El **dissabte 22 d'abril**, a les 9.30, itinerari guiat per les parròquies del Cabrerès (església de Sant Julià de Cabrera, Sant Cristòfol de Tavertet i Sant Miquel de Rupit). Més informació: www.cataloniasacra.cat.

• **COVA DE MANRESA.—** El **cap de setmana del 5 al 7 de maig**, exercicis en la vida ordinària amb David Guindulain, *s.j.* Més informació: tel. 938 720 422.

Anuncis per paraules

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

DESCOBREIX premsa cristiana, ens comunica, ens uneix, ens enforteix.

SENYOR de mitjana edat busca gent dels voltants de Mataró, entre 40 i 65 anys, que vulguin compartir sortides culturals, religioses i, si és possible, fer un grup de whatsapp. Pere, tel. 647 042 509.

FISIOTERAPEUTA col·legiat: s'ofereix per a tractaments ossis i musculars a domicili, 50 euros per sessió. Hores a convenir. Tel. 649 160 694.

COMPRO SEGELLS, postals, monedes, rellotges i plomes estilogràfiques. Tel. 635 344 688 - 933 578 394.

BUSCO HABITACIÓ individual a Barcelona o a qualsevol lloc de Catalunya, preferentement en un entorn tranquil, familiar i catòlic. Truqueu al Sr. Francisco Hernández, tel. 626 211 338.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.
També podeu fer un ingrés o transferència al número de compte de "la Caixa": 2100 3013 20 2200391741

NOMBRE DE SETMANES ☐ x 15 € IMPORT TOTAL ☐

NOM .....
ADREÇA .....
POBLACIÓ ..... C. P. .....
TELÈFON ..... DNI/CIF .....

Preu per setmana 15 euros (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

CatalunyaCristiana

Des del carrer

Gmà. Manel Martín, responsable de la Pasqua de les Avellanes

«L'objectiu és que cada jove pugui anar a fons per descobrir Crist»

Carme Munté

L'equip de Pastoral dels maristes. El Gmà.. Manel, el tercer per la dreta.

Aquests dies de Setmana Santa molts joves es troben celebrant la Pasqua de forma comunitària. És el cas dels que s'han aplegat al monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes, al bisbat d'Urgell, on els Germans Maristes celebren la 44a edició de la Pasqua Jove. Aquest any, a més, ho fan acompanyats de la Creu de Lampedusa. El Gmà. Manel Martín és membre de l'equip de pastoral de la Fundació Champagnat i responsable d'organitzar la Pasqua de les Avellanes.

La Pasqua de les Avellanes arriba a la 44a edició. Què representa per a molts joves que al llarg de la història hi han participat i hi continuen participant?

Ahir com avui continuen vigents els reptes que la Pasqua ha anat tenint al llarg d'aquests anys: celebrar l'esdeveniment pasqual des de la vida, recuperar el llenguatge simbòlic, crear un espai de creixement fraternal, pregar, discernir, celebrar i comprometre'ns tot comunicant vivències a partir del camí de fe que cadascú viu dia a dia. Al llarg de tots aquest anys a la Pasqua de les Avellanes s'ha ofert un espai de celebració i vivència cristiana en comunió amb l'Església universal.

Per què és important que els joves visquin de forma comunitària i rellevant la Pasqua?

Aquests dies, independentment de la procedència dels participants, es reforça el sentiment de pertinença a partir dels actes comunitaris que es porten a terme: celebracions, dinàmiques de grup, pregàries... La proposta que fem als joves aquest any és «Amb Maria, ADN (*Activistes De Novetat*)». Tenim l'oportunitat de viure la novetat amb Maria i com Maria, la mare de Jesús i la seva primera deixebla. Crist és el centre de la Pasqua i aquest any ho vivim a partir de les actituds de Maria des del servei, l'amor i l'esperança. Una Església que porta Maria a l'ADN és una Església amb rostre marià per-què en la seva manera de fer podem trobar-hi les seves actituds mogudes per la fortalesa i la decisió.

La Creu de Lampedusa és present enguany a les Avellanes. Quin sentit heu volgut donar-li?

Sí, ha estat un oferiment que ens han fet des de la diòcesi d'Urgell. Com a cristians hem de ser conscients de la realitat que ens envolta i de les situacions que es produeixen al món. Aquesta creu ens fa present el patiment de tantes persones al nostre món com a resultat de les injustícies. Amb la Creu de Lampedusa, un símbol que ha despertat les consciències dels cristians d'Europa, volem ser testimonis de solidaritat, pau i acollida, juntament amb la resta de comunitats cristianes. Durant tota la Pasqua hem reservat un espai de pregària amb la presència de la Creu i l'hem incorporada a les celebracions del Divendres Sant.

> «Crist és el centre de la Pasqua i aquest any ho vivim a partir de les actituds de Maria des del servei, l'amor i l'esperança»

Quina és la importància cabdal de la celebració de la Pasqua per als cristians?

La Pasqua de les Avellanes s'emmarca dins d'un procés de descobriment i de camí d'aprofundiment en la fe dels joves, integrada en la proposta de la Pastoral Juvenil Marista a Catalunya feta concreta i quotidiana en la vida de grup i viscuda i celebrada de forma intensa en els dies de Pasqua. L'objectiu principal és que cada jove pugui anar a fons per descobrir Crist.

Rauxa

Aquell dia

Eduard Brufau

Arribarà un dia que ell mateix ens vindrà a trobar. Però la seva veu i la seva llum no sobresurten enmig de la cridòria i les llums d'aquest món. Si tenim l'oïda i l'ull massa avesats al brogit i les lluminàries del dia a dia, la presència d'ell fàcilment ens passarà desapercebuda.

Ell trucarà a la porta i ens cridarà pel nostre nom. Llavors, malgrat la nostra sordesa, potser en sentir com la seva veu ens crida personalment, el reconeixerem i li obrirem la porta; malaurats si el deixem passar de llarg. Seurà amb nosaltres i ell mateix pararà taula davant nostre i ens oferirà pa i vi amb les seves mans traspassades. En aquell instant la nostra ànima es reconeixerà tal com és, petita i miserable, però infinitament estimada per ell; aleshores ens prosternarem, vessarem llàgrimes i li ungirem els peus. Commogut per la nostra petitesa ens dirà: «M'estimes? M'estimes? M'estimes?» Per tota resposta nosaltres continuarem plorant. A partir d'ara només parlarà ell: «No tinguis por; jo seré amb tu fins a la fi dels temps... On és el qui t'acusava? Aixeca't i mantén-te dreta.» Reposarem el cap damunt del seu pit i, mentre ens parlarà, el cor se'ns abrusarà d'una joia inefable. Aquella serà una nit gloriosa i sense fi, perquè hem estats fets per arribar a aquesta nit eterna al seu costat.